

การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 2 ที่มีเพศ
และระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนแตกต่างกัน

ปริญญาณิพนธ์
ของ
ทิพย์วิมล พัวเจริญสิน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา
พฤษภาคม 2552

การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 2 ที่มีเพศ
และระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนแตกต่างกัน

ปริญญาณิพนธ์
ของ
ทิพย์วิมล พัวเจริญสิน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา

พฤษภาคม 2552

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 2 ที่มีเพศ
และระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนแตกต่างกัน

บทคัดย่อ
ของ
ทิพย์วิมล พัวเจริญสิน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา

พฤษภาคม 2552

ทิพย์วิมล พัวเจริญสิน. (2552). การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 2 ที่มีเพศและระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนแตกต่างกัน. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: รองศาสตราจารย์ ดร.องอาจ นัยพัฒน์, รองศาสตราจารย์ชูศรี วงศ์รัตน์.

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียน ที่มีเพศ และระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่างกัน กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 2 จำนวน 443 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบสองขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน ด้านการแปลความ ด้านการตีความ ด้านการขยายความ และแบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.772, 0.752, 0.762 และ 0.915 ตามลำดับ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบสองทาง (Two-factor MANOVA) ซึ่งสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีความสามารถในการอ่าน ด้านการตีความ และด้านการขยายความอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนความสามารถในการอ่าน ด้านการแปลความ อยู่ในระดับปานกลาง นักเรียนที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนสูง มีความสามารถในการอ่านด้านการขยายความ อยู่ในระดับค่อนข้างสูงและมีความสามารถในการอ่าน ด้านการแปลความ และด้านการตีความ อยู่ในระดับปานกลาง นักเรียนที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน ปานกลาง มีความสามารถในการอ่าน ด้านการแปลความ ด้านการตีความ ด้านการขยายความ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนักเรียนที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่ำ มีความสามารถในการอ่าน ด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความ อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ

2. นักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีความสามารถในการอ่าน ด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองทางคณิตศาสตร์ต่างกัน มีความสามารถในการอ่าน ด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พบว่านักเรียนที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน สูง ปานกลาง และต่ำ จะมีความสามารถในการอ่าน ด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความแตกต่างกันทุกคู่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ไม่มีผลปฏิสัมพันธ์ของความสามารถในการอ่าน ที่เกิดจากการส่งผลร่วมกันของตัวแปรเพศและการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนแต่ประการใด

A COMPARATIVE STUDY OF READING ABILITY OF THE SIXTH STUDENTS WITH
GENDERS AND ACADEMIC SELF-EFFICACY DIFFERENCES AT PRIMARY SCHOOLS
IN RATCHABURI EDUCATIONAL AREA II .

AN ABSTRACT
BY
TIPVIMON POOWJAREANSIN

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Master of Education Degree in Educational Research and Statistics
at Srinakharinwirot University
May 2009

Tipvimon Poowjareansin. (2009). *A Comparative Study of Reading Ability of The Sixth students with Genders and Academic Self-Efficacy Differences at Primary Schools in Ratchaburi Educational Area II*. Master thesis, M.Ed. (Educational Research and Statistics). Bangkok: Graduate school, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc. Prof.Dr.Ong-Art Naiyapatana, Assoc. Prof. Chusri Wongrattana.

This research was aimed to compare Reading ability of students who had different genders and *academic* self-efficacy. The samples were 443 students in the sixth students under the office of the basic education commission of Ratchaburi service area II who were selected by using two-stage random sampling technique. The research instruments were a reading ability test which was composed of 3 skills: translation, interpretation, and extrapolation, as well as *academic* self-efficacy questionnaire whose reliabilities were 0.772, 0.752, 0.762 and 0.915. respectively. The data were analyzed by basic statistics and two-factor multivariate analysis of variance. The findings were summarized as follows.

1. Male and female students had reading abilities in terms of interpretation, and extrapolation in a moderate level, whereas their reading and their translation was in a moderate level. Students with high academic self-efficacy had extrapolation, translation, and interpretation in considerably high, moderate, and high level, respectively. Students with moderate academic self-efficacy had translation, interpretation, and extrapolation in considerably moderate level. Students with low academic self-efficacy had translation, interpretation, and extrapolation in considerably low level.

2. Students with different genders had different reading ability at the statistically significant level of .01 and students with different academic self-efficacy levels had different reading ability, translation, interpretation and extrapolation at the statistically significant level of .01. It was also found that students with high, moderate, and low. Academic self-efficacy levels had different reading ability, translation, interpretation and extrapolation when comparing in pairs at the statistically significant level of .01.

3. There was no interaction between genders and academic self-efficacy to reading ability.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 2 ที่มีเพศ
และระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนแตกต่างกัน

ของ
ทิพย์วิมล พัวเจริญสิน

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาและสถิติทางการศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
วันที่ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2552

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.องอาจ นัยพัฒน์)

..... ประธาน
(อาจารย์ ดร.ละเอียด รักษ์เฝ้า)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ชูศรี วงศ์รัตนะ)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.องอาจ นัยพัฒน์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ชูศรี วงศ์รัตนะ)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ชวลิต รวยอาจิน)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.องอาจ นัยวัฒน์ ประธานกรรมการควบคุมปริญญาานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ชูศรี วงศ์รัตน์ กรรมการควบคุมปริญญาานิพนธ์ ที่ได้สละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำปรึกษา พร้อมทั้งให้ข้อคิดเห็น ตลอดจนแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดี ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.ละเอียต รักษ์เฝ้า และอาจารย์ชวลิต รวยอาจิน ที่กรุณาเป็นกรรมการสอบปากเปล่าและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการปรับปรุงงานวิจัยให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ลินจง จันทร์วาทิตย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประวิณ พูลทรัพย์ รองศาสตราจารย์ชำนาญ รอดเหตุภัย อาจารย์มณฑิรา จารุเพ็ง และอาจารย์ ดร.ละเอียต รักษ์เฝ้า ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะ และแนวทางแก้ไขข้อบกพร่องของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ประจำภาควิชาการวัดผลและวิจัย การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ทุกท่าน ที่ได้ถ่ายทอดความรู้ และประสบการณ์ รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรมสิ่งที่ดีงามให้แก่ผู้วิจัยเป็นต้นแบบของนักวิจัยที่ดี

ขอขอบพระคุณ ผู้บริหาร คณาจารย์ ขอขอบคุณนักเรียนทุกคนในโรงเรียนที่ใช้ทดลอง เครื่องมือและที่เป็นกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ เพื่อนๆ นิสิตปริญญาโทสาขาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา ที่มีส่วนช่วยให้คำปรึกษา คอยให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้ด้วยดีมาตลอด

ท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ที่คอยให้กำลังใจให้ความช่วยเหลือในด้านต่างๆ พร้อมทั้งสนับสนุนและส่งเสริมจนทำให้การวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์ทั้งหมดที่ได้รับจากปริญญาานิพนธ์เล่มนี้ผู้วิจัยขอมอบให้บิดา มารดา ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน

ทิพย์วิมล พัวเจริญสิน

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	5
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	5
ตัวแปรที่ศึกษา.....	5
กรอบแนวคิดการวิจัย	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
สมมติฐานการวิจัย	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย.....	11
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน.....	14
ความหมายของการอ่าน.....	14
ความสำคัญของการอ่าน	16
องค์ประกอบของการอ่าน.....	17
จุดมุ่งหมายในการอ่าน.....	18
ปัญหาในการอ่าน.....	20
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่าน.....	21
ความหมายของความสามารถในการอ่าน.....	21
ความเข้าใจในการอ่าน	23
องค์ประกอบของการอ่านเพื่อความเข้าใจ	24
ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่าน	27
ระดับความสามารถในการอ่าน	30
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง	33
ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเอง	33
ทฤษฎีพื้นฐานเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง	35
อิทธิพลของการรับรู้ความสามารถของตนเอง	39
ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง	40
พัฒนาการของการรับรู้ความสามารถของตนเอง	45
ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองกับการแสดงพฤติกรรม ..	48

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
การวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง	49
เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	50
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่าน	50
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถในตนเอง	52
3 วิธีดำเนินการวิจัย	
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	55
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	58
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	59
วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล	67
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	68
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	72
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	73
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	74
5 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	
สรุปผลการวิจัย	86
อภิปรายผล	87
ข้อเสนอแนะ	90
บรรณานุกรม	93
ภาคผนวก	102
ประวัติย่อผู้วิจัย	131

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนนักเรียน จำแนกตามขนาดโรงเรียน และเพศของนักเรียน.....	56
2 จำนวนกลุ่มตัวอย่างในแต่ละโรงเรียนที่ใช้ในการวิจัย จำแนกตามขนาดโรงเรียน.....	57
3 ความถี่และร้อยละ ของนักเรียนจำแนกตามระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง ด้านการเรียน.....	74
4 ค่าสถิติพื้นฐานและการประมาณค่าเฉลี่ยประชากรด้วยระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95 ของความสามารถในการอ่าน ด้านการแปลความ ด้านการตีความ และ ด้านการขยายความ และโดยรวม จำแนกตามเพศ และระดับการรับรู้ความสามารถ ของตนเองด้านการเรียน.....	75
5 ความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนของความสามารถในการอ่าน ด้าน การแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความ.....	78
6 การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบสองทาง (Two – way MANOVA) ของ ความสามารถในการอ่าน จำแนกตามเพศ และระดับการรับรู้ความสามารถ ของตนเองด้านการเรียน.....	79
7 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความ ที่มีเพศต่างกัน.....	83
8 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ของนักเรียนที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่างกัน.....	83
9 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของความสามารถในการอ่าน ด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความจำแนกตามตัวแปรการรับรู้ความสามารถ ของตนเองด้านการเรียน.....	84
10 ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง ด้านการเรียน	104
11 ค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านด้าน การแปลความ	105
12 ค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านด้าน การตีความ	106
13 ค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านด้าน การขยายความ.....	107

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดของการทำวิจัย.....	7
2 แสดงปฏิสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบ 3 องค์ประกอบ.....	36
3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองและความหวัง ในผลที่จะเกิดขึ้น.....	37
4 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองและความคาดหวัง.....	37
5 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างแหล่งข้อมูลการรับรู้ความสามารถของตนเองกับพฤติกรรม..	45
6 ขั้นตอนในการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ.....	59
7 กราฟแสดงความสามารถในการอ่านโดยรวม ที่มีเพศ และการรับรู้ความสามารถ ของตนเองด้านการเรียนต่างกัน.....	80
8 กราฟแสดงความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ที่มีเพศ และการรับรู้ ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่างกัน.....	81
9 กราฟแสดงความสามารถในการอ่านด้านการตีความ ที่มีเพศ และการรับรู้ ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่างกัน.....	81
10 กราฟแสดงความสามารถในการอ่านด้านการขยายความ ที่มีเพศ และการรับรู้ ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่างกัน.....	82

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ประเทศไทยในปัจจุบันนี้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในทุกๆ ด้าน ซึ่งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้ เป็นผลมาจากความก้าวหน้าทางวิทยาการและระบบสื่อสารข้อมูลที่รวดเร็ว สามารถที่จะถ่ายทอดความก้าวหน้าทางวิทยาการต่างๆ ได้อย่างแพร่หลายมากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยจึงต้องพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้าทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ในการที่จะพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้าขึ้นได้นั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาคุณภาพของบุคคลในประเทศเสียก่อน เพราะการพัฒนาทรัพยากรบุคคลเป็นการพัฒนาประเทศที่ยั่งยืน ซึ่งปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งที่จะพัฒนาคุณภาพของบุคคลในประเทศนั้น ก็คือ การพัฒนาการศึกษาของคนนั่นเอง (จีเรียง บุญสม. 2543: 1) การศึกษาเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดในการฝึกและเตรียมบุคคล เพื่อเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคต การจัดการศึกษาในปัจจุบันจึงจำเป็นต้องเน้นความสำคัญในด้านความรู้และทักษะพื้นฐานสำหรับการเรียนรู้ อันได้แก่ ทักษะด้านคณิตศาสตร์และทักษะด้านภาษา เน้นการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง โดยจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกปฏิบัติให้ ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่าน และเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ. 2542:16) ทักษะการอ่านนับเป็นหนึ่งในทักษะพื้นฐานด้านภาษาที่มีความจำเป็นต่อการเรียนรู้ จนมีคำกล่าวที่ว่า “ทักษะการอ่านเป็นทักษะชีวิตที่สำคัญ” (อุทุมพร ตรังคสมบัติ. 2543: 99)

การอ่านถือเป็นนิสัยสำคัญในวิถีชีวิตของมนุษย์ เนื่องจากการอ่านทำให้มนุษย์เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ การอ่านเป็นฐานรากสำคัญของการแสวงหาความรู้ เป็นกุญแจสำคัญที่จะไขสู่โลกกว้าง ซึ่งการอ่านมีบทบาทที่ชัดเจนในฐานะทักษะทางภาษาด้านการรับสาร เป็นช่องทางเพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความคิด และประสบการณ์ทั้งในเชิงลึกและเชิงกว้าง กระบวนการอ่านเป็นกระบวนการที่สำคัญในการแสวงหาความรู้อันจะช่วยให้ผู้อ่านเติบโตเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ เป็นผู้ที่สามารถปรับตัวให้เท่าทันต่อสภาวะการณ์ ส่งผลให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมปัจจุบันได้อย่างมีความสุข (กรุงเทพมหานคร. 2539: 35) การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการศึกษาและแสวงหาความรู้ การเรียนรู้และใช้วิธีการอ่านที่ถูกต้อง จึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้อ่านทุกคน การรู้จักฝึกฝนการอ่านอย่างสม่ำเสมอจะช่วยให้ผู้อ่านมีพื้นฐานในการอ่านที่ดี ทั้งจะช่วยให้เกิดความชำนาญและมีความรู้กว้างขวางด้วย (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. 2542: 2) นอกจากนี้การอ่านยังเป็นอาหารสมองที่ช่วยพัฒนาสติปัญญาให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งใหม่ เป็นเครื่องมือที่สำคัญในการพัฒนาและตอบสนองความต้องการทางด้านอารมณ์และจิตใจ เพราะผู้ที่เข้าถึงการอ่านสามารถดำเนินชีวิตได้ตามที่ต้องการ มีความเข้าใจสังคมโลกและสามารถอยู่ในสังคมโลกได้อย่างมีความสุข จึงนับได้ว่าการอ่านเป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อวิถีชีวิตของผู้คนในสังคมโลกปัจจุบัน และเป็น

เครื่องมือที่ช่วยให้เด็กสามารถเติบโตขึ้นไปอย่างมีองค์ความรู้ที่แข็งแกร่งเพียงพอที่จะใช้ชีวิตต่อไปได้ในโลกแห่งความเปลี่ยนแปลงนี้

ความสามารถในการอ่านหรือการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพคือ การอ่านเป็นนั่นเองไม่ใช่ การอ่านออกหรืออ่านได้เท่านั้น ความสามารถของผู้อ่านที่นอกจากจะอ่านออกเขียนได้แล้ว จะต้องอ่านถูกต้องตามอักขระวิธี และอ่านออกเสียงได้ถูกต้องตามหลักการอ่าน มีสมาธิในการอ่าน เข้าใจเนื้อเรื่องจับใจความสำคัญได้ เมื่ออ่านจบมีวิจารณ์ญาณในการอ่าน สามารถแสดงความคิดเห็น และประเมินค่าได้อย่างมีเหตุผลถูกต้องตามหลักวิชาการ อ่านแล้วสามารถแยกข้อคิดเห็นออกจากข้อเท็จจริงได้ อ่านแล้วสามารถเข้าใจแนวคิด ปรัชญาหรืออุดมคติที่ผู้เขียนแทรกไว้ ตลอดจนเข้าใจความรู้สึกนึกคิดที่แท้จริงของผู้เขียนที่แฝงไว้หรือซ่อนเร้นไว้ระหว่างบรรทัด นอกจากนั้น ผู้อ่านสามารถตีความได้ถูกต้อง อ่านแล้วรู้จักวิเคราะห์วิจารณ์ สังเคราะห์เรื่องที่ได้ อ่านแล้วสามารถนำความรู้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ (จวีวรรณ คูหาภินันท์. 2546: 11) ผู้เรียนแต่ละคนย่อมมีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน บลูม (Bloom, B. 1964: 56) ได้แบ่งพฤติกรรมการเรียนรู้ ด้านความเข้าใจ (Comprehension) หมายถึง ความสามารถในการแปลความ ตีความ และขยายความ จากสื่อความหมายต่างๆ ที่ได้พบเห็น

สังคมปัจจุบันเป็นสังคมที่เต็มไปด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสารที่ทันสมัย ผลการประเมินการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พุทธศักราช 2550 โดยสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต 2 พบว่า นักเรียนสอบผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 70 จำนวน 157 คน คิดเป็นร้อยละ 19.72 และไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 626 คน คิดเป็นร้อยละ 80.28 และจากผลการศึกษาในประเทศไทยที่พบว่าความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานครอยู่ในระดับผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนดเท่านั้น โดยมีคะแนนเฉลี่ยเพียง 50.6 เมื่อพิจารณาตามระดับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจพบว่า ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจระดับสูงคือการอ่านขั้นตีความ และการอ่านขั้นประเมินค่านั้น ผู้เรียนมีความสามารถต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด (พิมพ์พร พงษ์ตน. 2544: 81) จะเห็นได้ว่าระดับความสามารถในการอ่านของนักเรียนเป็นปัญหาที่น่าวิตก เมื่อความสามารถในการอ่านของบุคคลมีอยู่อย่างจำกัด ย่อมส่งผลทำให้ความสามารถด้านอื่นๆ พลอยจำกัดตามไปด้วย จากข้อมูลเบื้องต้นย่อมเป็นภาพสะท้อนให้ทุกฝ่ายตระหนักถึงปัญหาการอ่านที่เกิดขึ้น

จากการศึกษาเอกสารและทฤษฎีต่างๆ พบว่า ความสามารถในการอ่าน เป็นทักษะที่ต้องได้รับการฝึกฝนอย่างถูกต้องและต่อเนื่อง เมื่อประชากรไทยมีปริมาณการอ่านที่น้อยเสียแล้ว นั้นย่อมหมายถึงการฝึกฝนการอ่านที่น้อยตามไปด้วยกอรบกับการเรียนการสอนในปัจจุบันมีเนื้อหาวิชามากมาย ครูผู้สอนมีเวลาไม่เพียงพอที่จะฝึกทักษะหรือความสามารถในการอ่านให้แก่ผู้เรียนอย่างเต็มที่ ทำให้ทักษะหรือความสามารถในการอ่านของผู้เรียนไม่ได้รับการพัฒนาอย่างเหมาะสมเต็มรูปแบบ ผู้เรียนจำนวนมากจึงขาดทักษะหรือความสามารถในการอ่าน ปัญหานี้เป็นปัญหาด้านการศึกษาที่ทวีความรุนแรงขึ้น (อุทุมพร ตรังคสมบัติ. 2543: 101)

นอกเหนือจากความสามารถในการอ่านแล้ว ผู้วิจัยยังเล็งเห็นความสำคัญของตัวแปรที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาการอ่านของเด็ก คือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self Efficacy) เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้และการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเด็ก การตัดสินใจของเด็กล้วนเกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง ที่จะจัดการดำเนินการ จัดทำพฤติกรรมให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2541: 57) ซึ่งความเชื่อในความสามารถของตนเองต่อการตัดสินใจเกี่ยวกับพฤติกรรมที่แสดงออกโดยสามารถประเมินได้ว่าตนเองจะประสบผลสำเร็จเพียงใดในแต่ละสถานการณ์ การรับรู้ความสามารถของตนเองมีผลต่อการเลือกกระทำ ความพยายามและความอดทนต่อความยากลำบาก เพื่อให้การกระทำนั้นประสบผลสำเร็จและยังสามารถใช้ทำนายพฤติกรรมของบุคคลได้ (วรรณกร หมอยาตี. 2544: 45)

แบนดูรา (Bandura. 1977:81-82) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองมาจากแหล่งข้อมูลที่สำคัญ 4 ประการ คือ ประสบการณ์ความสำเร็จจากการกระทำประสบการณ์ การเห็นตัวแบบ คำพูดชักจูงใจ สภาวะทางร่างกายและอารมณ์

1. ประสบการณ์ความสำเร็จจากการกระทำ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลมาก เพราะความสำเร็จที่บุคคลได้รับจากการกระทำหรือจากกิจกรรมต่าง ๆ จะช่วยเพิ่มความสามารถในการรับรู้ความสามารถของตนเองและแผ่ขยายไปยังการกระทำกิจกรรมหรือสถานการณ์อื่น ๆ

2. ประสบการณ์จากการเห็นตัวแบบ การได้เห็นบุคคลที่มีลักษณะหรือความสามารถคล้ายคลึงกับตนเองประสบความสำเร็จ จะทำให้บุคคลประเมินความสามารถของตนเองและคิดว่าตนเองก็มีความสามารถที่จะประสบความสำเร็จได้เช่นกัน

3. คำพูดชักจูงใจ เป็นการรับเอาข้อมูลหรือคำพูดชักจูงของบุคคลอื่น มาเป็นข้อมูลในการประเมินความสามารถของตนเอง ทำให้เชื่อว่าตนเองมีความสามารถที่จะทำงานได้สำเร็จ เกิดความมั่นใจในความสามารถของตนเองมากขึ้น

4. สภาวะทางร่างกาย เป็นอาการที่เกิดขึ้นเมื่อมีความเครียด หรือการที่ต้องอยู่ในสถานการณ์ที่บีบคั้นมาก ๆ ทำให้ไม่มีความมั่นใจและคิดว่าตนเองไม่สามารถที่จะทำหน้าที่นั้นได้ วิธีการแก้ไข คือการกำจัดอารมณ์ต่าง ๆ ที่มากระตุ้นเสีย แล้วพยายามทำให้รับรู้ความสามารถของตนเองด้วยการพัฒนาการแสดงออกในการตอบสนองต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ เหล่านั้น

การรับรู้ความสามารถของตนเองมีหลายด้านและในแต่ละด้านก็มีลักษณะที่ต่างกัน เช่น ด้านการเรียน การเล่นกีฬา การทำงาน เป็นต้น นอกจากนี้ในแต่ละคนก็มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในแต่ละด้านไม่เท่ากัน ดังนั้นผู้วิจัยคิดว่าความสามารถในการอ่านและการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนควรจะเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นควบคู่กันในตัวผู้เรียน ในการพัฒนาความสามารถในการอ่านได้เต็มตามศักยภาพ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนมีลักษณะเป็นอย่างไร และแตกต่างกันหรือไม่ และระดับความสามารถใน

การอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีการรับรู้ความสามารถในตนเองต่างก็มีรูปแบบและลักษณะเป็นอย่างไร ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จำแนกความสามารถในการอ่านออกเป็น 3 ด้าน โดยใช้แนวคิดของ บลูม (Bloom, B. 1964: 56) มาเป็นแนวทางและดัดแปลงบางส่วนให้เหมาะสมต่องานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ 1) การแปลความ (Translation) 2) การตีความ (Interpretation) 3) การขยายความ (Extrapolation) ส่วนตัวแปรเพศ ก็เป็นตัวแปรที่สำคัญที่ผู้วิจัยได้นำมาศึกษาในครั้งนี้ด้วยเช่นกัน ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความสามารถในการอ่านของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรีเขต 2 ที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่างกันว่ามีลักษณะเป็นเช่นไร เพื่อนำข้อค้นพบจากการวิจัยเป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการอ่านของผู้เรียน ให้ผู้เรียนเติบโตเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ และเป็นนักอ่านที่มีคุณภาพต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยที่มุ่งศึกษาความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเพศ และระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนแตกต่างกัน ซึ่งได้กำหนด ความมุ่งหมายของการวิจัยดังนี้

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่าน ด้านการแปลความ ด้านการตีความ ด้านการขยายความและโดยรวม จำแนกตามเพศ และระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่างกัน
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน ด้านการแปลความ ด้านการตีความ ด้านการขยายความและโดยรวม ของนักเรียนที่มีเพศต่างกัน และระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนแตกต่างกัน
3. เพื่อศึกษาผลปฏิสัมพันธ์ของตัวแปรเพศ และระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน ที่ส่งผลร่วมกันต่อความสามารถในการอ่าน โดยรวม และในแต่ละด้าน

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ทำให้ทราบว่าปัจจัยเพศ และการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่าน ด้านการแปลความ ด้านการตีความ ด้านการขยายความของนักเรียน ซึ่งเป็นภาวะที่โดยรวม ข้อค้นพบจากการวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการประกอบการพิจารณา ตัดสินใจของครู อาจารย์ ผู้บริหารและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอน เพื่อนำไปปรับปรุงกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียน ในการพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนให้มีพัฒนาการเพิ่มขึ้นตามระดับชั้นที่สูงขึ้นได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ยังเป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนา รูปแบบการสอนอ่าน โดยการส่งเสริม

การรับรู้ความสามารถของตนเองให้แก่นักเรียน ควบคู่ไปกับการพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียน อันจะส่งผลให้นักเรียนกลายเป็นนักอ่านที่มีคุณภาพ มีนิสัยรักการอ่าน และเติบโตเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2551 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรีเขต 2 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 156 โรงเรียน จำนวน 174 ห้องเรียน จำแนกเป็นนักเรียนชายจำนวน 2,022 คน และนักเรียนหญิงจำนวน 1,841 คน รวมจำนวนนักเรียนทั้งหมด 3,893 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรีเขต 2 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 16 โรงเรียน จำนวน 19 ห้องเรียน จำแนกเป็นนักเรียนชายจำนวน 242 คน และนักเรียนหญิงจำนวน 201 คน รวมจำนวนนักเรียนทั้งหมด 443 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบสองขั้นตอน (Two Stage Random Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่
 - 1.1 เพศ จำแนกเป็น
 - 1.1.1 เพศหญิง
 - 1.1.2 เพศชาย
 - 1.2 การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน จำแนกเป็น 3 ระดับ คือ
 - 1.2.1 การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนระดับสูง
 - 1.2.2 การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนระดับปานกลาง
 - 1.2.3 การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนระดับต่ำ
2. ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ ความสามารถในการอ่าน แบ่งเป็น
 - 2.1 การแปลความ
 - 2.2 การตีความ
 - 2.3 การขยายความ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัย พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน ตามแนวทฤษฎีของแบนดูรา แสดงให้เห็นว่าการที่บุคคลมีการรับรู้ในความสามารถได้เพียงใด ก็จะแสดงความสามารถของตนตามศักยภาพของตนที่มีอยู่ ซึ่งการรับรู้ความสามารถของตนเองสัมพันธ์กับระดับความสามารถในการเรียน ดังนั้นผู้วิจัยคิดว่าความสามารถในการอ่านและการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนควรจะเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นควบคู่กันในตัวผู้เรียน ซึ่งการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน ทำให้ผู้เรียนมีการพัฒนาศักยภาพของตน ส่งผลทำให้ความสามารถในการอ่านดีขึ้น (Barbara. 2003: 173) ผนวกกับผลการศึกษางานวิจัยในประเทศไทยที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการอ่าน พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่าน (อัชฌา ชื่นบุญ. 2544: 101) และจากการศึกษายังพบว่า นักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีความสามารถในการดูแลตนเองทางด้านการศึกษาและด้านสุขภาพแตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นความสามารถในการอ่านหนังสือ (จิตาภา เนติบัณฑิต และคนอื่นๆ. 2544 : 43-44) ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความสามารถในการอ่านของนักเรียน มีรูปแบบและลักษณะเป็นอย่างไร ซึ่งผู้วิจัยได้จำแนก ความสามารถในการอ่านเป็น 3 ระดับ โดยใช้แนวคิดของบลูม (Bloom. 1964: 56) มาเป็นแนวทางและดัดแปลงบางส่วนให้เหมาะสมต่องานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ 1) การแปลความ (Translation) 2) การตีความ (Interpretation) 3) การขยายความ (Extrapolation) นอกจากนี้ผู้วิจัยได้จำแนกการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน ออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ส่วนตัวแปรเพศ ก็เป็นตัวแปรที่สำคัญที่ผู้วิจัยได้นำมาศึกษาในครั้งนี้ด้วยเช่นกัน

จากที่กล่าวมาในข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีเพศ และระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่างกัน ดังภาพประกอบ 1

1.3 ความสามารถในการอ่านด้านการขยายความ (Extapolation) เป็นความเข้าใจในการอ่าน ขยายเนื้อเรื่องหรือเหตุการณ์ตามนัยของเรื่อง

2. การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self Efficacy) หมายถึง คุณลักษณะส่วนตัวที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อมั่นในตนเองต่อการตัดสินใจเกี่ยวกับพฤติกรรมที่แสดงออก โดยสามารถประเมินได้ว่าตนเองจะประสบผลสำเร็จเพียงใดในสถานการณ์ ซึ่งการรับรู้ความสามารถของตนเองมีผลต่อการเลือกกระทำ ความพยายามและความอดทนต่อความยากลำบาก เพื่อให้การกระทำนั้นประสบผลสำเร็จและยังสามารถใช้ทำนายพฤติกรรมของบุคคลได้

3. การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน (Perception of Academic Self Efficacy) หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อตนเองว่ามีความสามารถที่กระทำสิ่งต่างๆ ให้ประสบผลสำเร็จในด้านการเรียนได้หรือไม่ในระดับใด โดยใช้แบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแนวคิดของแบนดูรา (Bandura) มาสร้างแบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน จำนวน 30 ข้อ เป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ชนิด 5 ระดับ คะแนนเต็ม 150 คะแนน โดยให้นักเรียนเลือกตอบให้ตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด โดยมีเกณฑ์การจำแนกนักเรียนตามระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน ดังต่อไปนี้

3.1 นักเรียนที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนสูง หมายถึง นักเรียนที่ได้คะแนนตั้งแต่ 111.00 – 150.00

3.2 นักเรียนที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนปานกลาง หมายถึง นักเรียนที่ได้คะแนนตั้งแต่ 70.00 – 110.99

3.3 นักเรียนที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่ำ หมายถึง นักเรียนที่ได้คะแนนตั้งแต่ 30.00 – 69.99

4. ผู้เชี่ยวชาญ หมายถึง ผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ ในด้านการวัดผลที่จบการศึกษา ระดับปริญญาโทขึ้นไป มีประสบการณ์ในการทำงานไม่ต่ำกว่า 5 ปี จำนวน 3 ท่าน และผู้ที่มีความรู้ความสามารถทางภาษาไทย มีประสบการณ์ในการทำงานไม่ต่ำกว่า 5 ปี จำนวน 2 ท่าน เป็นผู้พิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถามกับตัวแปรหรือคุณลักษณะที่นิยามไว้

สมมติฐานการวิจัย

จากองค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ลักษณะการออกแบบการวิจัย ตลอดจนสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจึงกำหนดสมมติฐานงานวิจัย ดังนี้

1. นักเรียนที่มีเพศต่างกัน และระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่างกัน จะมีความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความ ด้านการขยายความและโดยรวม แตกต่างกัน
2. มีผลปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเพศ และระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน ต่อความสามารถในการอ่านโดยรวมและในแต่ละด้าน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาพัฒนาการความสามารถในการอ่านของนักเรียนระดับประถมศึกษาช่วงชั้นที่ 2 ที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านภาษาแตกต่างกัน ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยนำเสนอในประเด็นตามลำดับ ดังนี้

1. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
 - 2.1 ความหมายของการอ่าน
 - 2.2 ความสำคัญของการอ่าน
 - 2.3 องค์ประกอบของการอ่าน
 - 2.4 จุดมุ่งหมายในการอ่าน
 - 2.5 ปัญหาในการอ่าน
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่าน
 - 3.1 ความหมายของความสามารถในการอ่าน
 - 3.2 ความเข้าใจในการอ่าน
 - 3.3 องค์ประกอบของการอ่านเพื่อความเข้าใจ
 - 3.4 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่าน
 - 3.5 ระดับความสามารถในการอ่าน
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง
 - 4.1 ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเอง
 - 4.2 ทฤษฎีพื้นฐานเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง
 - 4.3 อิทธิพลของการรับรู้ความสามารถของตนเอง
 - 4.4 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง
 - 4.5 พัฒนาการของการรับรู้ความสามารถของตนเอง
 - 4.6 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองกับการแสดงพฤติกรรม
 - 4.7 การวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง
5. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่าน
 - 5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง

1. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

หลักสูตรภาษาไทย เป็นรายวิชาที่ผู้เรียนทุกคนต้องเรียนรู้ เป็นเครื่องมือของการเรียนรู้ การคิดวิเคราะห์ การคิดสร้างสรรค์ และเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งการฟัง การดู การพูด การอ่าน และการเขียน โดยหลักสูตรภาษาไทยเป็นรายวิชาที่ผู้เรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 ต้องเรียนรู้เป็นรายวิชาพื้นฐาน มีเนื้อหาสาระเชื่อมโยงและมีลำดับยากง่ายตามระดับชั้น

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 2 (กรมวิชาการ. 2545 ก: 8-21)

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 : ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหา และสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

1. สามารถอ่านได้คล่องและอ่านได้เร็วขึ้น เข้าใจความหมายของคำ สำนวน โวหาร การบรรยาย การพรรณนา การเปรียบเทียบ การใช้บริบท เข้าใจความหมายของถ้อยคำ สำนวน เนื้อเรื่อง และใช้แหล่งความรู้พัฒนาความสามารถการอ่าน

2. สามารถแยกข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็นวิเคราะห์ความ ตีความ สรุปความหาคำสำคัญในเรื่องที่อ่านและใช้แผนภาพโครงเรื่องหรือแผนภาพความคิดพัฒนาความสามารถการอ่าน นำความรู้ ความคิดจากการอ่านไปใช้แก้ปัญหา ตัดสินใจ คาดการณ์และใช้การอ่านเป็นเครื่องมือการพัฒนาตนเอง การตรวจสอบความรู้และค้นคว้าเพิ่มเติม

3. สามารถอ่านในใจและอ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและบทร้อยกรองได้คล่องและรวดเร็ว ถูกต้องตามลักษณะคำประพันธ์และอักขรวิธี และจำบทร้อยกรองที่มีคุณค่าทางความคิดและความงดงามทางภาษา สามารถอธิบายความหมายและคุณค่า นำไปใช้อ้างอิง เลือกอ่านหนังสือและสื่อสารสนเทศ ทั้งสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ตามจุดประสงค์อย่างกว้างขวางมีมารยาทการอ่านและนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 : ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความและเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

1. สามารถเขียนเรียงความ ย่อความ ชี้แจงการปฏิบัติงาน การรายงาน เขียนจดหมาย สื่อสารได้เหมาะสมกับโอกาสและจุดประสงค์ เขียนเรื่องราวจากจินตนาการหรือเรื่องราวที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงรวมทั้งใช้กระบวนการเขียนพัฒนางานเขียน

2. มีมารยาทการเขียน นิสัยรักการเขียนและการศึกษาค้นคว้า โดยใช้ทักษะการเขียน จดบันทึกข้อมูลความรู้ ประสบการณ์เหตุการณ์ และการสังเกตอย่างเป็นระบบ นำวิธีการของแผนภาพ ความคิดมาพัฒนางานเขียนและการรายงาน เขียนสื่อสารได้ตามจุดประสงค์อย่างมีมารยาททางสังคม

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 : สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

1. สามารถจับประเด็นสำคัญ รายละเอียดแยกข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็น สรุปความ วิเคราะห์เรื่องตามข้อเท็จจริง เข้าใจจุดประสงค์ของเรื่องและของผู้พูด เข้าใจถ้อยคำ การใช้คำเสียง กิริยาท่าทางของผู้พูด สามารถรับสารจากการฟังและการดู โดยตั้งข้อสังเกตเปรียบเทียบกับ ประสบการณ์ในชีวิตจริง แสดงความรู้ ความคิดเห็นจากเรื่องที่ฟังและดูอย่างกว้างขวาง

2. สามารถสนทนาโต้ตอบพูดแสดงความรู้ ความคิด พูดวิเคราะห์เรื่องราว พูดต่อหน้าชุมชน พูดรายงาน โดยใช้ถ้อยคำเหมาะสมแก่เรื่องและจุดประสงค์ตามหลักการพูดมีมารยาทการฟัง การดูและการพูด

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา

มาตรฐาน ท 4.1 : เข้าใจธรรมชาติของภาษา และหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของ ภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

1. สามารถสะกิดคำในวงคำศัพท์ที่กว้างและยากขึ้น อ่านและเขียนคำได้ถูกต้องคล่องแคล่ว

2. สามารถใช้คำ กลุ่มคำตามชนิดและหน้าที่มาเรียบเรียงเป็นประโยคสื่อสารได้ชัดเจน รู้จัก ใช้คำที่มีความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัย

3. สามารถใช้ภาษาในการสนทนา เชื้อเชิญ ชักชวน ปฏิเสธ ชี้แจงด้วยถ้อยคำสุภาพ และ ใช้คำราชาศัพท์ได้ถูกต้อง รู้จักคิดไตร่ตรองก่อนพูดและเขียน

4. เข้าใจลักษณะของคำไทย คำภาษาถิ่น คำภาษาต่างประเทศที่ปรากฏในภาษาไทย ซึ่ง ทำให้มีคำใช้มากขึ้น

5. สามารถแต่งบทร้อยกรองประเภทกาพย์และกลอนโดยแสดงความคิดเชิงสร้างสรรค์

6. สามารถเล่านิทานพื้นบ้านและตำนานพื้นบ้านในท้องถิ่นอย่างเห็นคุณค่า

มาตรฐาน ท 4.2 : สามารถใช้ภาษาแสวงหาความรู้ เสริมสร้างลักษณะนิสัย บุคลิกภาพและความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรม อาชีพ สังคม และชีวิตประจำวัน

1. สามารถใช้ทักษะทางภาษาเป็นเครื่องมือการเรียนรู้ การแสวงหาความรู้และการดำรงชีวิต การอยู่ร่วมกันในสังคม และใช้เทคโนโลยีการสื่อสารพัฒนาความรู้

2. เข้าใจระดับของภาษา ลักษณะของภาษาพูดและภาษาเขียน ใช้ภาษาได้ถูกต้อง เหมาะกับบุคคลและสถานการณ์ ใช้ภาษาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างๆ ในการพัฒนาความรู้เห็นคุณค่า การใช้ตัวเลขไทย

3. ใช้ภาษาอย่างถูกต้อง มีคุณธรรม โดยการพูดและเขียนตามความเป็นจริงเหมาะสมแก่สถานการณ์ไม่สร้างความเสียหายแก่ผู้อื่น ใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม และสร้างความสามัคคีสอดคล้องกับขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรม เข้าใจการใช้ภาษาของกลุ่มบุคคลในชุมชน

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 : เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่า และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

1. สามารถเลือกอ่านหนังสือได้หลากหลายทั้งนิทาน ตำนาน เรื่องสั้น สารคดี บทความ บทร้อยกรอง บทละคร ตามจุดประสงค์ของการอ่านใช้หลักการพิจารณาหนังสือ พิจารณาให้เห็นคุณค่า แนะนำไปใช้ในชีวิตจริง

เมื่อจบช่วงชั้นที่ 2 นักเรียนต้องมีความรู้ ความสามารถ คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยม ดังนี้ (กรมวิชาการ. 2545 ข : 11-12)

1. อ่านได้คล่องและอ่านได้เร็วขึ้น
2. เข้าใจความหมายของคำ สำนวน โวหาร การเปรียบเทียบ จับประเด็นสำคัญแยกข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็น วิเคราะห์ความ ตีความ สรุปความ
3. นำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้แก้ปัญหา ตัดสินใจ คาดการณ์ และใช้การอ่านเป็นเครื่องมือในการพัฒนาตน
4. เลือกอ่านหนังสือและสื่อสารสนเทศจากแหล่งเรียนรู้
5. เขียนเรียงความ ย่อความ จดหมาย เขียนอธิบาย เขียนชี้แจงการปฏิบัติงานและรายงาน เขียนเรื่องราวจากจินตนาการและเรื่องราวที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง จดบันทึกความรู้ ประสบการณ์ เหตุการณ์ และการสังเกตอย่างเป็นระบบ
6. สรุปความ วิเคราะห์เรื่องที่ฟังที่ดู และเปรียบเทียบกับประสบการณ์ในชีวิต
7. สนทนา โต้ตอบ พูดแสดงความรู้ ความคิด ความต้องการ พูดวิเคราะห์ เรื่องราว พูดต่อหน้าชุมชน และพูดรายงาน
8. ใช้ทักษะทางภาษาเป็นเครื่องมือการเรียนรู้ การดำรงชีวิต และการอยู่ร่วมกันในสังคม รวมทั้งใช้ได้ถูกต้องเหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์
9. เข้าใจลักษณะของคำไทย คำภาษาถิ่น และคำภาษาต่างประเทศที่ปรากฏในภาษาไทย
10. ใช้ทักษะทางภาษาเพื่อประโยชน์ได้ตามจุดประสงค์
11. ใช้หลักการพิจารณาหนังสือ พิจารณาวรรณคดีและวรรณกรรมให้เห็นคุณค่าและนำไปประโยชน์ไปใช้ในชีวิต
12. ท่องจำบทร้อยกรองที่ไพเราะและนำไปใช้ในการพูดและการเขียน
13. แต่งกาพย์และกลอนง่าย ๆ

14. เล่านิทานพื้นบ้านและตำนานพื้นบ้านในท้องถิ่น

15. มีมารยาทในการอ่าน การเขียน การฟัง การดู และการพูด มีนิสัยรักการอ่าน และการเขียน

จากคุณภาพของผู้เรียนที่กำหนดในช่วงชั้นที่ 2 นั้น เป็นคุณภาพที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียน แต่ทั้งนี้การจัดการเรียนการสอนต้องเน้นการฝึกทักษะต่างๆ อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะพื้นฐาน และมีพัฒนาการทางภาษาที่ดี ซึ่งเมื่อพิจารณาจากสาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยข้างต้นพบว่า การอ่านนับเป็นทักษะสำคัญในการเรียนรู้ด้านภาษา และการอ่านได้ถูกกำหนดไว้เป็นสาระแรกในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

2.1 ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญ และเป็นทักษะที่มนุษย์ใช้เป็นทักษะพื้นฐานในการเรียนรู้โดยได้มีผู้อธิบายความหมายของการอ่าน ดังนี้

กูดแมน และกูดแมน (Schickedanz; & et al. 1990: 208; Citing Goodman, K.; & Goodman, Y. 1977:317) กล่าวว่า การอ่านเป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างภาษาเขียนกับการให้ความหมาย การอ่านเป็นพฤติกรรมที่ซับซ้อน มีการบูรณาการทักษะทั่วไปที่มีอยู่ในตัวผู้อ่านขณะอ่าน ผู้อ่านได้ใช้ความรู้ทางด้านภาษา ความรู้รอบตัว รวมถึงทักษะการอ่านและการเขียน

เดอชองค์ (Dechant. 1982:5) ให้ความหมายของการอ่านว่าเป็นกระบวนการสื่อสารระหว่างผู้อ่านกับความคิดที่ได้จากการอ่าน ซึ่งรวมถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน ผู้เขียนจะมีบทบาทในการถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นตัวอักษร ถ้าไม่มีผู้อ่านการเขียนก็ไม่มี ความหมาย ดังนั้น เขาจึงสรุปคำจำกัดความของการอ่านว่า เป็นปฏิสัมพันธ์ในการถอดรหัสความหมายของคำจากผู้เขียนให้เข้าถึงจิตใจของผู้อ่านได้

คูเปอร์และคณะ (Cooper, waencke and Shipman. 1988: 3) ได้ให้ความสำคัญกับการใช้ความคิด และประสบการณ์เดิมของผู้อ่านมากขึ้น และมีแนวความคิดว่า การอ่านคือกระบวนการสร้างความหมายจากตัวอักษรที่ปรากฏ การเกิดกระบวนการเช่นนี้ ผู้อ่านจะต้องเชื่อมโยงความรู้หรือประสบการณ์ของตนเข้ากับเรื่องที่อ่าน โดยใช้ตัวชี้แนะทางภาษาเข้ามาช่วยเท่าที่จำเป็น

ลิว และคินเซอร์ (Leu and kinzer. 1995: 11) ให้ความหมายของการอ่านว่าเป็นเรื่องของการพัฒนา เป็นการปฏิสัมพันธ์ และเป็นกระบวนการที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ ซึ่งขึ้นกับความสามารถของบุคคลในการที่จะเข้าใจข้อความที่เกี่ยวกับภาษา

พินตันท์ บัญพามี (2542:1) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่าน หมายถึง การเข้าใจความหมายของคำ สัญลักษณ์ หรือเรื่องราวต่างๆ ซึ่งมนุษย์สามารถรับรู้ แล้วแปลความหมายออกมาได้ ถ้าอ่านไม่เข้าใจ จะถือว่าเป็นการอ่านโดยแท้จริงไม่ได้ เนื่องจากการสื่อสารระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านไม่บรรลุวัตถุประสงค์

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2542: 2) กล่าวว่า การอ่านเป็นลำดับขั้นที่เกี่ยวข้องกับการทำความเข้าใจความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความ และเรื่องราวของสารที่ผู้อ่านสามารถบอกความหมายได้

สมุทร เซ็นเชาวนิช (2540: 1) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่าน หมายถึง การสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน โดยผู้เขียนพูด ผู้อ่านแสดงปฏิกิริยาตอบโต้ และอาจจะตอบโต้กับผู้อื่นด้วย

เยาวลักษณ์ สุวรรณแห (2546: 43) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการเรียนรู้ที่สำคัญ ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้ ความเข้าใจ จินตนาการ ผ่อนคลาย ความเครียด และส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต การอ่านเป็นการสร้างปัญหาที่ดีกว่าการสอนหรือการชี้แนะ เนื่องจากการอ่านด้วยตนเองนั้นผู้อ่านมีอิสระในการคัดเลือกสารนิเทศตามที่ตนเองต้องการ ชาบซึ่งในอรรถรสที่ได้จากตัวอักษรและเรื่องราว สามารถจินตนาการตามเรื่องที่ได้อ่านได้อย่างไม่มีขอบเขต และสร้างปัญหาให้เกิดขึ้นกับผู้อ่านอย่างยั่งยืน

สุรיתอง ศรีสะอาด (2546: 24) ได้กล่าวถึงความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง การเปิดรับข่าวสาร รับความรู้ ภูมิปัญญา ทั้งที่เป็นเรื่องราวในท้องถิ่นและสากล ความเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ความเป็นไปในธุรกิจและการปฏิบัติงาน ตลอดจนจินตตามความก้าวหน้าและทิศทางที่โลกจะก้าวไป

ศวัสกร นันทะบัน (2547:20) ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการแปลอักษรออกมาเป็นความคิด นำเสียงหรือคำพูด เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการเรียนรู้ระดับที่สูงต่อไป เพื่อนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์

มนต์เรีเยร พัฒนาวงศ์ (2548: 24) ให้ความหมายของการอ่านว่าเป็นกระบวนการทางสมองที่ต้องใช้สายตาสัมผัสตัวอักษรหรือสิ่งพิมพ์อื่นๆ รับรู้และเข้าใจความหมายของคำหรือสัญลักษณ์ โดยแปลออกมาเป็นความหมายที่ใช้สื่อความคิดและความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านให้เข้าใจตรงกัน และผู้อ่านสามารถนำเอาความหมายนั้นๆ ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้

จากแนวคิดข้างต้น สรุปได้ว่าการอ่าน หมายถึง ทักษะพื้นฐานสำคัญในกระบวนการสื่อสารระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน โดยผู้อ่านต้องแปลความหมาย ทำความเข้าใจตัวอักษรหรือสัญลักษณ์โดยผ่านกระบวนการคิดของสมอง สามารถแปลความ ตีความ ขยายความ และจับใจความสำคัญ โดยที่ผู้อ่านจะต้องมีความเข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียนเขียน นอกจากนั้นยังต้องสามารถสรุปความคิดและเข้าใจเจตคติของผู้เขียน จากเรื่องที่ได้อ่าน สามารถระลึกเรื่องได้ตามความรู้ความสามารถและประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

2.2 ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านเป็นเครื่องมือในการแสวงหาและสะสมความรู้ วิทยาการ แนวคิดต่างๆ นับเป็นทักษะหนึ่งที่มีความสำคัญและจำเป็นต่อการเรียนรู้ของนักเรียนมาก โดยมีผู้อธิบายถึงความสำคัญของการอ่านไว้ ดังนี้

วรรณิ โสมประยูร (2539: 121) ให้ความสำคัญของการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการศึกษาเล่าเรียนทุกระดับ ผู้เรียนจำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาการต่างๆ เพื่อให้ตนได้รับความรู้และประสบการณ์ตามที่ต้องการ
2. ในชีวิตประจำวันโดยทั่วไปคนเราต้องอาศัยการติดต่อสื่อสาร เพื่อทำความเข้าใจกับบุคคลอื่นร่วมไปกับทักษะการฟัง พูด และการเขียน ทั้งในด้านการกิจส่วนตัวและการประกอบอาชีพ การงานต่างๆ ในสังคม
3. การอ่านช่วยให้บุคคลสามารถนำความรู้และประสบการณ์จากสิ่งที่ได้อ่านไปปรับปรุงและพัฒนาอาชีพหรือธุรกิจการงานที่ตัวเองกระทำอยู่ให้เจริญก้าวหน้าและประสบความสำเร็จได้
4. การอ่านสามารถสนองความต้องการพื้นฐานของบุคคลในด้านต่างๆ ได้เป็นอย่างดี เช่น ช่วยให้มีมั่นคงปลอดภัย ช่วยให้ได้รับประสบการณ์ใหม่ ช่วยให้เป็นที่ยอมรับของสังคม ช่วยให้มีชื่อเสียงและเกียรติยศ
5. การอ่านทั้งหลายจะช่วยเสริมให้บุคคลได้ขยายความรู้ประสบการณ์เพิ่มขึ้นอย่างลึกซึ้งกว้างขวาง ทำให้เป็นผู้รอบรู้ เกิดความมั่นใจในการพูดปราศรัย การบรรยายหรือการอภิปราย ปัญหาต่างๆ นับว่าเป็นการเพิ่มบุคลิกภาพและความน่าเชื่อถือให้แก่ตนเอง
6. การอ่านหนังสือหรือสิ่งพิมพ์หลายชนิดนับว่าเป็นกิจกรรมนันทนาการที่น่าสนใจมาก เช่น การอ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร นวนิยาย การ์ตูน เป็นต้น เป็นการช่วยให้บุคคลรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์และเกิดความเพลิดเพลินสนุกสนานได้เป็นอย่างดี
7. การอ่านเรื่องราวต่างๆ ในอดีต เช่น ศิลปะจารึก ประวัติศาสตร์ เอกสารสำคัญ วรรณคดี ฯลฯ จะช่วยให้อนุชนรู้จักมรดกทางวัฒนธรรมของคนไทยและสามารถพัฒนาให้เจริญรุ่งเรืองต่อไป

ศศิกานต์ ปทุมสูติ (2540:15) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นช่องทางของการรับรู้ที่สามารถเลือกรับและแสวงหาได้ตามโอกาสที่ต้องการเป็นทางที่จะช่วยเพิ่มพูนความรู้ ความคิด และประสบการณ์ได้อย่างไม่จำกัดขอบเขต

พนิตนันท์ บุญพามี (2542: 3) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านมีความจำเป็นต่อชีวิตของคนในยุคปัจจุบัน เพราะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทั้งทางด้านวัตถุ วิทยาการและความนึกคิด การอ่านช่วยให้เราสามารถติดตามความเคลื่อนไหว และความก้าวหน้าได้ทันการ การอ่านจะช่วยเพิ่มพูนประสบการณ์ ความรู้ ความคิดและวิจรรย์ญาณให้คนเรามีความองอาจทางวุฒิภาวะ วุฒิปัญญา และความสามารถมากยิ่งขึ้น การอ่านส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาคุณภาพชีวิตและ

จิตวิญญาณของผู้อ่านให้เป็นไปในทางที่ดีงามได้โดยตนเอง รวมทั้งสามารถพัฒนาคนให้เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมได้อย่างดี การอ่านเปรียบเสมือนสะพานเชื่อมความรู้ ความเข้าใจของมนุษย์ทุกชาติทุกภาษาให้ถึงกัน ให้ประจักษ์ในความจริงอย่างเดียวกันและให้สามารถประกอบกิจต่างๆ อันเป็นคุณประโยชน์ร่วมกันได้เป็นอย่างดี

ภุริทัตน์ ทิศร (2543: 11) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านทำให้ได้รับความบันเทิง ผ่อนคลายความตึงเครียด เป็นมิตรยามว่างเมื่ออยู่คนเดียว ให้ความรู้ ช่วยปรับปรุงสมรรถภาพในการประกอบอาชีพ ช่วยปรับปรุงนิสัยใจคอ เป็นคนกว้างขวาง ฝึกฝนวิจิตตสันใจ ทำให้เป็นคนฉลาดรอบรู้ ทันคน และมีชีวิตอยู่ได้อย่างเป็นสุข

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2546:9) กล่าวถึง ความสำคัญของการอ่าน ไว้ว่า การอ่านมีความสำคัญต่อมนุษย์ตั้งแต่เด็กจนโต การอ่านมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการพัฒนาการศึกษา และคุณภาพชีวิต การพัฒนาประเทศให้เจริญรุ่งเรืองนั้นจะต้องอาศัยประชาชนที่มีความรู้ ความรู้ต่างๆ นั้นก็ได้มาจากการอ่านนั่นเอง

จากแนวคิดข้างต้น สรุปได้ว่า การอ่านมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ในปัจจุบัน เนื่องจากการอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้เพื่อให้ทันต่อเหตุการณ์ ทำให้บุคคลได้รับการพัฒนาทั้งทางด้านสติปัญญา ความสามารถ ตลอดจนคุณธรรม จริยธรรมต่างๆ เมื่อบุคคลมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านอย่างแท้จริงย่อมสามารถนำความรู้ ความคิดไปใช้ให้เกิดประโยชน์ทั้งแก่ตนเองและสังคมได้เป็นอย่างดีซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการอ่าน และมีนิสัยรักการอ่าน

2.3 องค์ประกอบของการอ่าน

การอ่านที่ดีนั้น จำเป็นจะต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญ โดยได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้อธิบายถึงองค์ประกอบของการอ่านไว้ ดังนี้

กูดแมน (Goodman.1971: 25-27) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่าน ไว้ดังนี้

1. ความรู้ทางภาษา (Linguistic Knowledge) โดยในระยะแรกผู้อ่านจะเรียนรู้ความสัมพันธ์เกี่ยวกับตัวอักษรและความหมายของคำแต่ละคำ ต่อมาเมื่อผู้อ่านมีประสบการณ์ในการอ่านมากขึ้นก็จะสามารถอ่านเพื่อความเข้าใจได้มากขึ้น
2. ประสบการณ์และความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน (Schema) ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาและความรู้เดิมที่ผู้อ่านมีอยู่
3. ความสมบูรณ์ของเนื้อเรื่องหรืองานเขียนนั้น (Conceptual or Semantic Completeness) ผู้อ่านจะไม่เข้าใจสิ่งที่อ่านหากเนื้อเรื่องนั้นมีเนื้อความที่ยังไม่สมบูรณ์ ยกเว้นในกรณีที่มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่านมาก่อน
4. ความสามารถในการวิเคราะห์โครงสร้างของงานเขียน (Text Schema) งานเขียนแต่ละชั้นมีลักษณะและโครงสร้างที่แตกต่างกัน และยังสะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อตลอดจนวัฒนธรรมของ

ผู้เขียนด้วย ดังนั้น หากงานเขียนเสนอเรื่องราวที่แตกต่างไปจากวัฒนธรรมและประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน การอ่านก็จะไม่ประสบผลสำเร็จ

สุคันธา มั่นเศรษฐวิทย์ (2537: 5-8) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญเกี่ยวกับการอ่านไว้ว่าประกอบด้วย

1. องค์ประกอบทางสังคม หมายถึง สิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวนักเรียน ในการสอนครูจำเป็นต้องคำนึงถึงสมรรถภาพทางสังคมพื้นฐานและที่มาเกี่ยวกับครอบครัวของนักเรียน วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ศาสนาที่นับถือ การจัดอุปกรณ์การสอนและวิธีสอนที่สอดคล้องกับพื้นฐานทางสังคมเป็นสิ่งที่จำเป็นช่วยนักเรียนให้เข้าใจและพัฒนาการอ่านอย่างรวดเร็ว

2. องค์ประกอบทางด้านความพร้อม หมายถึง ความพร้อมทางด้านร่างกาย อารมณ์ และสติปัญญาที่สามารถเริ่มต้นอ่านได้ ความพร้อมในการอ่านมิได้อยู่ที่การฝึกหัด แต่ขึ้นอยู่กับความพร้อมของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน ได้แก่ ตา หู ปาก และสมอง ส่วนความรู้และความเข้าใจในเรื่องที่อ่านก็จะเป็นแรงจูงใจที่นำไปสู่การอ่านในเรื่องอื่นๆ เพื่อให้ผู้อ่านมีประสบการณ์ทางภาษาที่กว้างขวางออกไป

3. องค์ประกอบทางด้านโรงเรียน โรงเรียนเป็นสถานที่สำคัญในการจัดบรรยากาศ หรือกิจกรรมให้ตอบสนองกับความต้องการของนักเรียน โดยเฉพาะการปลูกฝังให้มีทัศนคติที่ดีต่อการอ่าน และการรักการอ่านนั้น ย่อมต้องให้เห็นความสำคัญของการอ่านให้เกิดความภาคภูมิใจในความสำเร็จของคนที่อ่านเรื่องต่างๆ ให้นักเรียนได้เห็นพัฒนาการในการอ่านของตนเอง การจัดบรรยากาศการอ่านให้เกิดขึ้นภายในโรงเรียนจำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากบุคคลหลายฝ่าย ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน

จากองค์ประกอบในการอ่านที่กล่าวมาข้างต้นพอสรุปได้ว่าองค์ประกอบในการอ่านนั้นมีทั้งองค์ประกอบภายในตัวบุคคลและองค์ประกอบภายนอกซึ่งมีความสำคัญต่อการอ่านมาก

2.4 จุดมุ่งหมายในการอ่าน

การอ่านที่มีประสิทธิภาพนั้น ผู้อ่านจำเป็นจะต้องคำนึงถึงจุดมุ่งหมายในการอ่านครั้งนั้นๆ เป็นสำคัญ เพื่อให้สามารถดำเนินการอ่านจนบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ ทำให้การอ่านมีประสิทธิภาพ ไม่สูญเปล่า โดยได้มีผู้อธิบายเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ดังนี้

มิลเลอร์ (Miller, 1972: 15) กล่าวถึง จุดมุ่งหมายของการอ่านว่ามี 6 อย่างคือ

1. อ่านเพื่อความเข้าใจคร่าวๆ
2. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ
3. อ่านเพื่อสำรวจรายละเอียด และจับใจความสำคัญทั่วไป
4. อ่านเพื่อเข้าใจความหมายอย่างถ่องแท้
5. อ่านเพื่อใช้วิจารณ์ญาณคิดตามเรื่องที่อ่าน
6. อ่านเพื่อวิเคราะห์ข้อความหรือแนวคิดในเรื่องที่อ่าน

สนิท ตั้งทวี (2536: 1-2) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาหาความรู้ในเรื่องต่างๆ โดยละเอียด
2. เพื่อศึกษาหาความรู้ในเรื่องต่างๆ โดยย่อ
3. เพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็นหรือความสงสัย
4. เพื่อต้องการทราบข่าวสารข้อเท็จจริง
5. เพื่อต้องการศึกษาค้นคว้า
6. เพื่อเป็นที่ยอมรับในวงสังคมและสามารถปรับตัว วางตัวให้เข้ากับคนอื่นได้
7. เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน

จินตนา ไบกาซูยี (2536: 20-24) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายที่อ่านไว้ดังนี้

1. การอ่านเพื่อแสวงหาความรู้ และทัศนคติที่กว้างขวาง โลกปัจจุบันเป็นยุคแห่งข่าวสาร การที่จะรับฟังอาจารย์สอนในชั้นเรียนหรือเฉพาะหนังสือเรียนนั้น ย่อมขาดโอกาสที่จะเพิ่มพูนความรู้ที่มีอยู่มากมาย การอ่านหนังสือพิมพ์รายวัน นิตยสาร วารสารต่างๆ จะก่อให้เกิดทัศนคติที่กว้างขวาง และลุ่มลึกต่อผู้อ่านเป็นอย่างมาก

2. การอ่านเพื่อพัฒนาอาชีพของตนเอง ในการปฏิบัติงานนั้นวิชาความรู้ที่เรียนมาจะสามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้บางส่วนเท่านั้น ความรู้ นอกเหนือจากนี้จำเป็นต้องศึกษา และค้นคว้าอ่านเพิ่มเติมจากสิ่งพิมพ์ต่างๆ เพื่อให้ทันกับวิทยาการที่รุดหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง

3. การอ่านเพื่อพัฒนาสมองและสติปัญญา การอ่านหนังสือที่มีเนื้อหาประเทืองสติปัญญา ช่วยทำให้สมองต้องคิด สมองจึงมีพัฒนาการในด้านสติปัญญาอยู่ตลอดเวลา การอ่านหนังสือที่มีเนื้อหาสร้างสรรค์ทำให้คนฉลาด ไม่ตกเป็นเครื่องมือหรือเหยื่อของคนได้ง่าย

4. การอ่านเพื่อความบันเทิงหรือการพักผ่อน หนังสือประเภทบันเทิงคดี มีเนื้อหาและจุดมุ่งหมายให้ผู้อ่านได้พักผ่อน เกิดความเพลิดเพลินและรู้สึกบันเทิงเริงรมย์ในจิตใจ

วรรณิ โสมประยูร (2537: 127-128) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่านเพื่อค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เช่น อ่านตำรา อ่านบทความ อ่านสารคดี
2. การอ่านเพื่อความบันเทิง เช่น อ่านนวนิยาย อ่านการ์ตูน อ่านวรรณคดี
3. การอ่านเพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เช่น อ่านหนังสือประเภทชวนหัวต่างๆ
4. การอ่านเพื่อหารายละเอียดของเรื่อง เช่น อ่านสารคดี อ่านประวัติศาสตร์
5. การอ่านเพื่อวิเคราะห์วิจารณ์จากข้อมูลที่ได้ เช่น การอ่านข่าว
6. การอ่านเพื่อหาประเด็นว่าส่วนใดเป็นข้อเท็จ ส่วนใดเป็นของจริง เช่น การอ่านคำ

โฆษณาต่างๆ

7. การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน เช่น อ่านบทความ วารสาร
8. การอ่านเพื่อปฏิบัติตาม เช่น อ่านคำสั่ง อ่านคำแนะนำ อ่านคู่มือการใช้เครื่องไฟฟ้า
9. การอ่านเพื่อออกเสียงให้ถูกต้อง ชัดเจน มีน้ำเสียงเหมาะกับเนื้อเรื่องและเหมือนกับ

พูด เช่น อ่านบทละครต่างๆ

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2546: 2) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่าน ไว้ว่า การอ่านส่วนมากแล้วผู้อ่านมักจะต้องมีวัตถุประสงค์ในการอ่าน ได้แก่ การอ่านเพื่อความรู้ อันเป็นการสนองความอยากรู้อยากเห็นของมนุษย์ เช่น อ่านข่าวสารต่าง ๆ อ่านเพื่อตอบปัญหาข้อข้องใจต่าง ๆ อ่านเพื่อความรู้ ในขณะที่เล่าเรียน อ่านเพื่อการเขียนรายงานต่าง ๆ อ่านเพื่อเพิ่มความรู้เนื้อหาในบทเรียน อ่านเพื่อฝึกปฏิบัติ เช่น อ่านระเบียบต่าง ๆ การอ่านเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาต่าง ๆ ซึ่งการอ่านลักษณะนี้เรียกได้ว่าเป็นการอ่านจริงนอกจากนั้นการอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน เพื่อคลายเหงา คลายเครียด หรือคลายทุกข์ หรือการอ่านเพื่อฆ่าเวลาเรียกว่าการอ่านเล่นนั่นเอง

จากแนวคิดข้างต้น สรุปได้ว่า การอ่านของแต่ละบุคคลมีจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกันออกไป ได้แก่ การอ่านเพื่อพัฒนาตนเอง การอ่านเพื่อความบันเทิง ความเพลิดเพลิน ผ่อนคลายความเครียด และการอ่านเพื่อให้ได้รับการยอมรับจากผู้อื่นในสังคม

2.5 ปัญหาในการอ่าน

ปัจจุบันการอ่านนับเป็นปัญหาสำคัญที่นำวิตก ได้มีผู้อธิบายเกี่ยวกับปัญหาในการอ่านไว้ดังนี้

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2537: 8-9) ได้กล่าวถึงปัญหาสำคัญที่มีผลต่อการอ่านในปัจจุบัน การสอนอ่านมักไม่ประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์เพราะมีปัญหาสำคัญที่เกี่ยวข้องหลายประการคือ

1. ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับตัวครู ครูไม่เข้าใจวิธีการสอนอ่านอย่างแท้จริง ส่วนมากจะกำหนดวัตถุประสงค์ให้นักเรียนอ่านเรื่อง โดยไม่มีวัตถุประสงค์อื่น ซึ่งถ้าครูสอนให้นักเรียนได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการอ่านในลักษณะต่าง ๆ ตามความสามารถ นักเรียนก็จะนำวิธีการอ่านไปใช้ประโยชน์ในการเรียนครูภาษาไทยมีความรู้ในเรื่องที่เกี่ยวกับการสอนอ่านไม่เพียงพอ เช่น จิตวิทยา การอ่าน การวิเคราะห์ระดับความสามารถในการอ่าน วิธีสอนตามจุดมุ่งหมายเฉพาะ สิ่งเหล่านี้ควรได้มีการสอดแทรกความรู้ในหลักสูตรปริญญาตรีและโท สำหรับผู้ที่ต้องการเรียนทางการศึกษา ด้วยการให้เรียนวิธีการสอนภาษาสำเร็จมาเพื่อการสอนภาษาและสอนการอ่านโดยเฉพาะ

2. ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน ซึ่งมาจากสังคมที่มีลักษณะแตกต่างกันและมีระดับความสามารถในการอ่านแตกต่างกันด้วย บางคนอาจมีปัญหาทางครอบครัว ไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากบิดามารดา ในทางตรงกันข้ามก็มีนักเรียนอีกจำนวนหนึ่งที่บิดามารดาและผู้ปกครองเอาใจใส่มากเมื่อมาอยู่ห้องเรียนเดียวกัน ระดับความสามารถในการอ่านและประสบการณ์ทางภาษาจึงย่อมแตกต่างกันทำให้ครูต้องพยายามจัดกิจกรรมการสอนให้เหมาะกับลักษณะและความสามารถของแต่ละคน สภาพแวดล้อมทางครอบครัวมิใช่จะเป็นปัญหาสำหรับนักเรียนเท่านั้น บางคนยังมีปัญหาทางด้านสุขภาพร่างกายและจิตใจซึ่งมีผลทำให้การอ่านไม่พัฒนาเท่าที่ควร

3. ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับทางโรงเรียน เช่น วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการพัฒนาการอ่านไม่เพียงพอรัฐไม่สามารถจัดสรรงบประมาณให้พอกับความต้องการ ครูจึงเป็นบุคคลสำคัญที่ควรจะคิดริเริ่มหาสื่อในทางอื่นมาช่วยพัฒนาการอ่านให้มากขึ้น

นันทิยา ตันศรีเจริญ (2546: 26) กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้คนไทยส่วนใหญ่ขาดความสามารถด้านการอ่าน ดังนี้

1. ขาดการกระตุ้นและส่งเสริมให้รักการอ่านตั้งแต่วัยเยาว์
2. ถูกเร่งรัดให้อ่านอย่างผิดวิธี เช่น เริ่มอ่านพยัญชนะ ก ข ค ผสมสระ อะ อา เป็นวิธีสอนอ่านคำที่ไม่มีมีความหมาย ไม่สอดคล้องกับสิ่งที่เด็กคุ้นเคย ทำให้เด็กไม่สนุกที่จะอ่าน
3. ต้องอ่านสิ่งที่ไม่ชอบ
4. สอนให้อ่านแบบขาดเทคนิคสนใจ และชอบลงโทษเด็กเวลาอ่านผิด
5. ถูกบังคับให้อ่านโดยขาดความพร้อม
6. เด็กใช้เวลาทำสิ่งอื่นๆ มากเกินไป เช่น โทรทัศน์ วีดีโอ หรือเกมคอมพิวเตอร์

เยาวลักษณ์ สุวรรณแห (2546: 43) กล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับการอ่านในปัจจุบันไว้ว่าปัจจุบันโลกเต็มไปด้วยเทคโนโลยีโทรคมนาคมและการสื่อสาร เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ที่ทำให้เกิดช่องทางการแสวงหาความรู้มากมายและสะดวกรวดเร็ว ทำให้เด็กและเยาวชนไทยในปัจจุบันนี้รับรู้ สารนิเทศหรือเรื่องความงามในเชิงวรรณกรรม การใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะ ที่สามารถสังเกตได้จากบทเพลงของวัยรุ่นในปัจจุบันที่ขาดความไพเราะ ขาดความละเมียดละไม หรือภาษาพูดที่มีศัพท์แสลงเกิดขึ้นมากมายจนไม่สามารถสื่อสารกับผู้ที่ไม่ได้อยู่ในวัยเดียวกันได้ นอกจากนี้การอ่านน้อยนั้นยังส่งผลต่อความคิดและความสามารถในเชิงวิเคราะห์ การเรียบเรียงภาษาไทยเชิงวิชาการ และความสามารถในการแสดงวิสัยทัศน์ต่อประเด็นทางสังคมต่างๆ

จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ปัญหาในการอ่านเกิดขึ้นจากตัวนักเรียนขาดความพร้อมในการอ่าน ขาดการฝึกฝนตนเองด้านการอ่าน ไม่เห็นความสำคัญของการอ่าน จึงทำให้เกิดปัญหาด้านความสามารถในการอ่านตามมา เช่น อ่านไม่ออก ขาดวิจารณญาณในการอ่าน ปัญหาในการอ่านที่เกิดจากผู้ปกครองขาดการกระตุ้น การส่งเสริมที่ถูกต้องเหมาะสม ขาดการนำหลักจิตวิทยาเข้ามาช่วยในการส่งเสริมการอ่าน อีกทั้งครูและสถานศึกษาขาดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องในการสอนอ่าน ขาดการส่งเสริมการอ่านที่จริงจังต่อเนื่อง

3. เอกสารเกี่ยวกับความสามารถในการอ่าน

3.1 ความหมายของความสามารถในการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะในการรับสารที่สำคัญ โดยการอ่านจะเป็นกระบวนการที่มีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุด เมื่อผู้อ่านเกิดทักษะหรือมีความสามารถในการอ่าน ขณะเดียวกันถ้าการอ่านซึ่งผู้อ่านปราศจากความสามารถในการอ่านนั้นย่อมไม่ใช่การอ่านที่แท้จริง โดยได้มีผู้ให้ความหมายของความสามารถในการอ่านไว้ ดังนี้

แฮริส (Harris. 1969:59) ได้ให้ความหมายของความสามารถในการอ่านไว้ว่า ความสามารถในการอ่าน หมายถึง ความสามารถที่สะท้อนถึงความสามารถในด้านภาษา ตัวหนังสือ ความสามารถทางการคิดของผู้อ่าน และความสามารถในการตีความจากเนื้อหาที่ผู้เขียนถ่ายทอดออกมาให้ผู้อ่านได้รับรู้

ฟิลลิปส์ และคนอื่นๆ (Phillips; et al. 2004:4) ได้ให้ความหมายของความสามารถในการอ่านไว้ว่า ความสามารถในการอ่าน หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนในการเรียนรู้คำศัพท์ที่อ่าน และความสามารถในการเข้าใจเนื้อหาที่อ่านจากการแปลความ

บอนด์ และทิงเกอร์ (Bond and Tinker. 1967 : 235) กล่าวว่า ความสามารถในการอ่านขึ้นอยู่กับพื้นฐานดังต่อไปนี้

1. การเข้าใจความหมายของคำ (World Meaning) การเข้าใจความหมายของคำเป็นพื้นฐานของการอ่าน ถ้าหากนักเรียนเรียนรู้ความหมายของคำไม่เพียงพอ นักเรียนจะไม่สามารถเข้าใจประโยค (Sentence) อนุচ্ছেท (Paragraph) และทำให้ไม่สามารถที่จะอ่านหรือพูดได้

2. การเข้าใจความหมายของกลุ่มคำ (Thought Units) นักเรียนจะเข้าใจความหมายของประโยคได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนรู้จักเป็นกลุ่มคำ การอ่านทีละคำทำให้ไม่สามารถเข้าใจเรื่องที่อ่าน

3. การเข้าใจประโยค (Sentence Comprehension) นักเรียนจะเข้าใจความหมายเป็นรายคำและเป็นกลุ่มคำแล้ว นักเรียนจะต้องเห็นความสัมพันธ์ระหว่างคำและความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มคำในประโยคด้วย นักเรียนที่ไม่สามารถมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างคำและระหว่างกลุ่มคำในประโยคจะไม่เข้าใจเรื่องอ่าน

4. การเข้าใจอนุচ্ছেท (Paragrap Comprehension) นักเรียนเข้าใจอนุচ্ছেทได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างประโยคในอนุচ্ছেท การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยคก่อนข้างจะยากแต่ถ้านักเรียนขาดความสามารถทางด้านนี้แล้วนักเรียนจะไม่สามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านได้

5. การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างอนุচ্ছেท (Comprehension of Larger Units) นักเรียนจะสามารถเข้าใจเรื่องที่ยากขึ้นได้ก็ต่อเมื่อ นักเรียนสามารถจัดลำดับความคิดของเรื่องที่อ่านได้และต้องมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างอนุচ্ছেทด้วย

พิมพ์พา วิทโยพารโกวิท (2539: 10-11) ได้ให้ความหมายของความสามารถในการอ่านไว้ว่า ความสามารถในการอ่าน หมายถึง การที่ผู้อ่านสามารถทำการอ่านโดยยึดหลักเกณฑ์ดังนี้ กล่าวคือ การอ่านตามตัวอักษร การอ่านตีความ การอ่านโดยใช้วิจารณญาณ และการอ่านเพื่อนำไปใช้

ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์ (2540: 5) ได้ให้ความหมายของความสามารถในการอ่านไว้ว่า ความสามารถในการอ่าน หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนในการอ่านร้อยแก้ว หรือร้อยกรองที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง โดยสามารถแปลความ ตีความ ขยายความ และจับประเด็นใจความเรื่องที่อ่านได้

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2546: 3) ได้ให้ความหมายของความสามารถในการอ่านไว้ว่า ความสามารถในการอ่าน หมายถึง ความสามารถของผู้อ่านที่นอกจากจะอ่านออกเขียนได้แล้ว จะต้อง

อ่านถูกต้องตามอักขระวิธี และอ่านออกเสียงได้ถูกต้องตามหลักการอ่าน มีสมาธิในการอ่าน เข้าใจ เนื้อเรื่องจับใจความสำคัญได้ เมื่ออ่านจบมีวิจารณ์ญาณในการอ่าน สามารถแสดงความคิดเห็น และ ประเมินค่าได้อย่างมีเหตุผลถูกต้องตามหลักวิชาการ อ่านแล้วสามารถแยกข้อคิดเห็นออกจาก ข้อเท็จจริงได้ อ่านแล้วสามารถเข้าใจแนวคิด / ปรัชญาหรืออุดมคติที่ผู้เขียนแทรกไว้ ตลอดจนเข้าใจ ความรู้สึกนึกคิดที่แท้จริงของผู้เขียนที่แฝงไว้หรือซ่อนเร้นไว้ระหว่างบรรทัด นอกจากนี้ผู้อ่านสามารถ ตีความได้ถูกต้องอ่านแล้วรู้จักวิเคราะห์วิจารณ์ สังเคราะห์เรื่องที่อ่านได้ และอ่านแล้วสามารถนำ ความรู้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์

จากความหมายของความสามารถในการอ่านข้างต้น สรุปได้ว่า ความสามารถในการอ่าน หมายถึง ความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน สามารถเข้าใจความหมายของผู้เขียนที่ต้องการสื่อได้อย่าง ครบถ้วน สามารถจับใจความสำคัญ แปลความ ตีความ ขยายความ จากเรื่องที่อ่านได้อย่างถูกต้อง ตรงตามเนื้อหา

3.2 ความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่านเป็นวัตถุประสงค์หลักของการอ่าน ในทรรศนะของผู้เชี่ยวชาญด้าน การอ่านไม่ถือว่า การอ่านที่ปราศจากความเข้าใจเป็นการอ่านที่แท้จริง ดังนั้นความเข้าใจในการอ่านจึง มีความสำคัญต่อผู้อ่านด้วยเหตุผลที่แตกต่างกัน เช่น อ่านเพื่อสาระ อ่านเพื่อความบันเทิง เป็นต้น แต่ สิ่งที่เป็นหัวใจสำคัญของการอ่าน คือ ความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน เพราะถ้าหากไม่เข้าใจในสิ่งที่อ่านหรือไม่ สามารถตีความ หรือแปลความหมายของสิ่งที่อ่านได้ก็ไม่เกิดประโยชน์ใดๆ แก่ผู้อ่าน ดังนั้น ความเข้าใจในการอ่านจึงเป็นความสามารถที่มีความสำคัญต่อการอ่านอย่างยิ่ง ซึ่งนักการศึกษาได้ กล่าวถึงความหมายของความเข้าใจในการอ่านไว้อย่างน่าสนใจ ดังนี้

สมุทฺธ เชนเชาวนิช (2540: 73) กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านว่า คือ ความสามารถที่จะ อนุมานข้อสนเทศ หรือความหมายอันพึงประสงค์จากสิ่งที่อ่านมาแล้วได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด ที่จะทำได้

เซฟเพิร์ด (Shephard. 1983: 79) กล่าวถึงความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจว่า หมายถึง ความสามารถของผู้อ่านที่สามารถใช้ความคิดติดตามสิ่งที่ผู้เขียนนำเสนอไว้ ผู้อ่านจะ สามารถเข้าถึงจุดประสงค์ของผู้เขียนได้ก็ต่อเมื่อสามารถเข้าใจภาษาของผู้เขียนและสามารถตีความได้ ตรงกับความตั้งใจของผู้เขียนที่ต้องการสื่อถึงผู้อ่าน

แอนเดอร์สัน (Anderson. 1985: 372-375) ได้นิยามความหมายของความเข้าใจในการอ่าน ว่าเป็นกระบวนการที่ผู้อ่านค้นหาความหมายที่ผู้อ่านเขียนไว้ในรูปของตัวอักษร ซึ่งการที่ผู้อ่าน สามารถตีความหมายได้นั้นต้องอาศัยความสามารถด้านภาษา โครงสร้างของภาษา และความหมาย นอกจากนี้ การอ่านเพื่อความเข้าใจถือเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับบทอ่าน โดย ผู้อ่านอาศัยความรู้เดิมมาช่วยในการคาดเดาเกี่ยวกับเรื่องราวที่อ่าน

สแตรง (Strang, 1969: 14) กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านหมายถึงผู้อ่านมีความสามารถในเรื่องต่าง ๆ ต่อไปนี้ การจับใจความสำคัญและรายละเอียด สามารถสรุปหรือย่อความและบอกโครงสร้างของบทอ่านประเภทต่าง ๆ ได้ เช่น การเปรียบเทียบ การขัดแย้ง การลำดับเหตุการณ์ที่สามารถที่จะอ่านแล้วทราบอารมณ์ หรือเจตนาในการเขียนเรื่องนั้นๆของผู้เขียน สามารถประเมินในสิ่งที่อ่านได้ สามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างมีเหตุผล นอกจากนี้ความเข้าใจในการอ่านยังหมายถึง การที่ผู้อ่านสามารถนำความรู้และแนวคิดของผู้เขียนมาใช้แก้ปัญหาในชีวิตประจำวันทั้งในปัจจุบันและอนาคต สามารถสร้างจินตนาการว่าอยู่ในเหตุการณ์ของเรื่อง และตัดสินใจได้ว่าถ้าเป็นตนเองอยู่ในสถานการณ์นั้น ๆ จะทำอย่างไรและทำไมจึงทำเช่นนั้นจากนิยามความหมายของความเข้าใจในการอ่านของนักการศึกษาที่กล่าวมาแล้วนั้นจึงพอจะสรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่านหมายถึง ความสามารถของผู้อ่านที่ใช้กระบวนการคิดเพื่อค้นหาความหมาย ดีความ สรุปความ จากเรื่องที่อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยใช้ความรู้ และประสบการณ์เดิมของผู้อ่านในการสร้างความเข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อให้ผู้อ่านได้รับรู้

3.3 องค์ประกอบของการอ่านเพื่อความเข้าใจ

ความสามารถเกี่ยวกับการอ่านเป็นกระบวนการที่ผู้อ่านทำความเข้าใจกับความหมาย วัตถุประสงค์ และความคิดของผู้เขียนได้อย่างถูกต้อง ดังนั้นการที่ผู้อ่านจะบรรลุเป้าหมายในการอ่านได้ผู้อ่านจะต้องมีความสามารถหลายๆ ด้านประกอบกัน ซึ่งในประเด็นที่เกี่ยวกับความสามารถเกี่ยวกับการอ่านได้มีผู้กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถเกี่ยวกับการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ ดังนี้

ชวาล แพร์ตกุล (2516 : 288-245) ได้กล่าวถึงกระบวนการสร้างความเข้าใจในการอ่านว่า กระบวนการที่จะสร้างความเข้าใจนั้น จะต้องเริ่มด้วยการดัดแปลงของใหม่ที่ตนเพิ่งเคยประสบให้กลายเป็นรูปหรือโครงสร้างที่คล้ายๆ กับของเดิมที่ตนเคยรู้ และพยายามให้มีความหมายต่อตนเองมากขึ้นกว่าเดิมอีกด้วย นับว่าเป็นความพยายามของสมองที่จะผสมผสานสิ่งใหม่ให้เป็นไปตามแนวที่ตนเคยรู้มาแล้วนั่นเอง ฉะนั้นความเข้าใจก็คือความสามารถในการดัดแปลงแล้วแปลและย่นย่อรวมกัน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าพฤติกรรมของความเข้าใจเป็นพื้นฐานสำคัญของปัญญา แสดงออกด้วยพฤติกรรม 3 ประการ คือ การแปลความ (Translation) การตีความ (interpretation) และการขยายความ (extrapolation)

การแปลความ คือ การแปลงเรื่องเดิมให้ออกมาเป็นคำใหม่ ภาษาใหม่หรือแบบใหม่

การตีความ คือ การเก็บความเดิมมาบันทึกใหม่ เรียบเรียงใหม่ หรือร้อยกรองใหม่ เป็นการมองเรื่องเดิมในแง่ใหม่ ค้นหา เปรียบเทียบทั้งความสำคัญ และความสัมพันธ์ส่วนย่อยๆ ภายในเรื่องราว นั้น ย่นย่อเรื่องต่างๆ จนเป็นข้อสรุปได้

การขยายความ คือ การอนุมานหรือขยายความคิดให้กว้าง ลึก หรือไกลกว่าข้อเท็จจริงที่ประจักษ์อยู่ในเรื่องนั้นๆ

สมคักดิ์ สินธุระเวชญ์ (2528 : 26) ได้กล่าวไว้ว่า ความเข้าใจในการอ่านของเด็กจะอยู่ในระดับสูง หรือระดับต่ำ ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่างๆ คือ

1. ชนิดของความเข้าใจในการอ่าน เด็กแต่ละคนจะจับใจความแตกต่างกันตามประสบการณ์เดิม และวัตถุประสงค์ในขณะนั้นว่า ต้องการอ่านเพื่อเก็บใจความสำคัญ ทารายละเอียดที่สำคัญ ศึกษาคำแนะนำต่างๆ คาดการณ์เรื่องที่อ่าน หากคุณค่าของสิ่งที่อ่าน สรุปรเรื่อง หรือเปรียบเทียบกับเรื่องอื่น และอ่านเพื่อให้เข้าใจในเนื้อหาสำหรับนำไปใช้

2. พิสัยของความเข้าใจในการอ่าน เด็กจะอ่านได้ดีขึ้น และถูกต้องเพียงใดขึ้นอยู่กับพิสัยของหมู้คำ ที่เด็กแต่ละคนจะสามารถอ่านเข้าใจได้ สถิติปัญญา ประสบการณ์เดิม และความยากง่ายของข้อความ

3. ความถูกต้องของความเข้าใจในการอ่านย่อมแตกต่างกันตามวัย ประสบการณ์ และความยากง่ายของข้อความที่อ่าน

4. ระดับความเข้าใจในการอ่านขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่างเป็นต้นว่า สถิติปัญญา ความสามารถในการอ่าน ความเข้าใจในคำศัพท์ วิธีการอ่านและประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

5. ความเร็วของความเข้าใจในการอ่าน ต้องมีความเข้าใจในคำศัพท์ ความสามารถในการอ่านนึกเห็นภาพสิ่งที่อ่าน ความยากง่ายของข้อความ ชนิดข้อความและสิ่งอื่นๆ

Ellis และ Tomlinson (1980) ได้กล่าวว่าผู้ที่มีความสามารถเกี่ยวกับอ่านดี จะต้องมีความสามารถต่อไปเป็นองค์ประกอบ

1. ความสามารถเกี่ยวกับใช้ทักษะกลไก (Mechanical Skill) คือ ความสามารถเกี่ยวกับใช้สายตากวาดไปตามตัวอักษรจากซ้ายไปขวา ซึ่งการมีความสามารถเช่นนี้จะทำให้สามารถอ่านหนังสือได้อย่างรวดเร็ว

2. ความสามารถเกี่ยวกับเข้าใจความหมายของคำ (Understanding the meaning of lexical items) คือ ความสามารถที่จะเข้าใจความหมายของคำทั้งโดยตรง (Denotative) และโดยอ้อม (Connotative) ในเนื้อเรื่องที่อ่าน และยังมีความสามารถเกี่ยวกับเดาความหมายของคำศัพท์จากคำที่ใกล้เคียงกับคำศัพท์ที่ไม่เข้าใจความหมาย

3. ความสามารถเกี่ยวกับเข้าใจความหมายทางไวยากรณ์ (Understanding grammatical meaning) คือ ความสามารถที่ผู้อ่านจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของประโยคแบบต่างๆ รู้จักใช้ตัวเชื่อมประโยค และเข้าใจถ้อยคำที่ผู้เขียนใช้อย่างถึงสิ่งที่กล่าวมาแล้ว

4. ความสามารถเกี่ยวกับใช้ทักษะการให้เหตุผล (Reasoning skill) เป็นความสามารถที่ผู้อ่านสามารถเชื่อมโยงความคิด ลำดับเรื่องราวต่างๆ ของเนื้อหาที่อ่าน

5. ความสามารถเกี่ยวกับใช้ทักษะการเลือกสรร (Selection skill) เป็นความสามารถเกี่ยวกับทำความเข้าใจกับโครงสร้างโดยรวมของเนื้อหาที่อ่าน กล่าวคือ สามารถแยกแยะได้ว่าส่วนใดคือ บทนำ เนื้อเรื่อง และบทสรุป และสามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างใจความสำคัญ และข้อความที่มาสสนับสนุนหรือขยายใจความสำคัญนั้น

Moore(1984) เสนอแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบของความสามารถในการอ่านว่าประกอบด้วยความสามารถต่อไปนี้

1. ความสามารถเกี่ยวกับเลือกใจความสำคัญ
2. ความสามารถเกี่ยวกับเข้าใจรายละเอียดส่วนที่สำคัญ
3. ความสามารถเกี่ยวกับเข้าใจลำดับของเนื้อเรื่อง
4. ความสามารถเกี่ยวกับหาข้อมูลที่ต้องการจากส่วนอื่นๆ ของเนื้อหาที่อ่าน
5. ความสามารถเกี่ยวกับแก้ปัญหาโดยอาศัยการอ่าน
6. ความสามารถเกี่ยวกับสรุปความ
7. ความสามารถเกี่ยวกับคาดคะเนเหตุการณ์ที่ไม่มีกล่าวไว้ในเนื้อหา
8. ความสามารถเกี่ยวกับจัดหมวดหมู่แยกประเภท
9. ความสามารถเกี่ยวกับประเมินคุณค่าของงานเขียนอย่างพินิจพิจารณา
10. ความสามารถเกี่ยวกับอ่าน เพื่อเป็นประโยชน์ในการผ่อนคลายและเพื่อความเพลิดเพลิน

Williams (1986) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่จะทำให้นำไปสู่ความสำเร็จในการอ่านไว้ดังนี้

1. มีความรู้เกี่ยวกับระบบของการเขียน (Knowledge of writing system) กล่าวคือ มีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของเนื้อหา มีความรู้เกี่ยวกับการสะกดคำ การผสมคำ และอ่านคำได้อย่างถูกต้อง
2. มีความรู้เกี่ยวกับภาษา (Knowledge of the language) ผู้อ่านที่ประสบความสำเร็จในการอ่าน ควรต้องมีความรู้เกี่ยวกับลักษณะของคำ การเรียบเรียงคำ โครงสร้างและไวยากรณ์ของภาษาไทยได้เป็นอย่างดี
3. มีความสามารถเกี่ยวกับตีความ (Ability to interpret) ผู้อ่านต้องมีความสามารถที่จะบอกถึงจุดมุ่งหมายของบทความที่อ่านได้ ต้องเข้าใจวิธีการเรียบเรียงเนื้อหา เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยคต่างๆ และสามารถเข้าใจความคิดของผู้เขียนได้อีกด้วย
4. มีความรู้รอบตัว (Knowledge of the world) ผู้อ่านต้องมีความรู้ต่างๆ เกี่ยวกับวิถีชีวิต วัฒนธรรม เศรษฐกิจ และประสบการณ์ต่างๆ ที่จะสามารถนำมาสัมพันธ์กับเนื้อหาที่อ่านได้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่าน

Nunan (1989) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถเกี่ยวกับการอ่านว่าประกอบด้วย

1. ความสามารถเกี่ยวกับเชื่อมโยงคำ เช่น เชื่อมโยงเสียงกับตัวอักษร
2. มีความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ เพื่อช่วยในการทำความเข้าใจกับรูปประโยค โครงสร้างของประโยค รวมทั้งโครงสร้างของเนื้อหาทั้งหมด

3. มีความรู้เกี่ยวกับเทคนิควิธีต่างๆ ในการอ่านเพื่อให้เกิดความเข้าใจเนื้อหาที่อ่าน ตัวอย่างเช่น ต้องสำรวจเนื้อหาที่จะอ่านด้วยความรวดเร็วก่อนที่จะอ่านเก็บรายละเอียด การขีดเส้นใต้ ประโยคใจความสำคัญของย่อหน้า เป็นต้น

4. ความสามารถเกี่ยวกับนำเอาความรู้เดิมมาสัมพันธ์กับเรื่องที่อ่าน

5. ความสามารถเกี่ยวกับที่จะทำความเข้าใจกับจุดประสงค์หรือหน้าที่ของประโยคแต่ละประโยค หรือส่วนต่างๆ ของเนื้อหา แม้ว่าบางครั้งผู้เขียนจะไม่ได้เสนอแนวคิดไว้โดยตรง

ส่วน บอนด์ และ ทินเกอร์ (สมพร วัฒนศิริ. 2538 : 20-21; อ้างอิงมาจาก Bon and Tinker. 1957 : 234-235) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจในการอ่านมีพื้นฐานมาจากสิ่งเหล่านี้ คือ

1. ความเข้าใจความหมายของคำ เป็นรากฐานสำคัญของความเข้าใจการอ่าน ถ้าเข้าใจความหมายของคำศัพท์ชัดเจนและกว้างขวาง

2. การเข้าใจหน่วยความคิด เพื่อให้เข้าใจประโยค เด็กจะต้องอ่านเป็นหน่วยความคิด คือ แบ่งอ่านเป็นกลุ่มคำ ให้ได้ความหมายของคำที่ต่อเนื่องเป็นกลุ่มๆ แทนการอ่านทีละคำ จะทำให้เป็นอุปสรรคต่อความเข้าใจในแต่ละประโยค

3. การเข้าใจประโยค คือ การเอาหน่วยความคิดย่อยมาสัมพันธ์กัน จนได้ความเข้าใจประโยค

4. การเข้าใจตอน คือ ความสามารถที่จะนำประโยคแต่ละประโยคในตอนนั้นๆ มาสัมพันธ์กัน จึงอ่านได้เข้าใจดีขึ้น

5. การเข้าใจเรื่อง คือ จะต้องเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างข้อความสำคัญๆ ในแต่ละตอน

โดยสรุปได้ว่า ในการอ่านแต่ละครั้ง ผู้อ่านต้องทราบจุดประสงค์ในการอ่านของตนว่าอ่านเพื่ออะไร ตลอดจนสามารถเลือกใช้กลวิธีในการอ่านให้เหมาะสม ซึ่งการที่ผู้อ่านจะประสบความสำเร็จในการอ่านได้ จะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบหลายอย่างด้วยกันไม่ว่าจะเป็นจุดประสงค์ในการอ่าน ความรู้ด้านตัวภาษาที่เพียงพอ ความยากง่ายของบทอ่านที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้อ่าน ตลอดจนมีความรู้หรือประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

3.4 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่าน

แฮริส และสมิท (จิราพร สุจริต.2543: 16; อ้างอิงจาก Harri and Smith. 1980 : 210) กล่าวถึงปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการอ่าน ดังนี้

1. ประสบการณ์เดิม จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเหตุการณ์และความรู้สึกของเรื่องที่อ่าน ผู้อ่านที่มีประสบการณ์มากจะเข้าใจเรื่องที่อ่านได้มากขึ้น แต่ผู้อ่านแต่ละคนอาจเข้าใจเรื่องที่อ่านเรื่องเดียวกันไม่เป็นไปในทางเดียวกัน เนื่องจากประสบการณ์เดิมแตกต่างกัน

2. ความสามารถทางภาษา ผู้อ่านไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน ก็เพราะความบกพร่องทางภาษาในเรื่องของการใช้ความหมายของคำในสถานการณ์ต่างๆ หรือการดึงความหมายจากโครงสร้างลึกลงของประโยคต่างๆ

3. ความสามารถด้านการใช้ความคิด ผู้อ่านจะเข้าใจเรื่องที่อ่านได้มากขึ้นหรือน้อยลงขึ้นอยู่กับการพัฒนาสติปัญญาของผู้อ่านและการได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นโดยใช้ประสบการณ์ในอดีต

4. เจตคติ เป็นความสามารถในการเข้าใจเรื่องที่อ่านตามอารมณ์ของผู้อ่าน ความสนใจและความเชื่อของผู้อ่าน ซึ่งมีผลต่อความเข้าใจดีขึ้นด้วย

5. จุดประสงค์ในการอ่าน ผู้อ่านจะต้องตั้งจุดประสงค์ก่อนอ่าน และดำเนินไปตามจุดประสงค์ แต่ถ้าไม่เป็นไปตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ จะทำให้เกิดปัญหาต่อความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน และมีผลทำให้ระลึกเรื่องที่อ่านได้น้อยลงด้วย

เบล ทูเนอร์ และสคูดท์ (Blair, Tuner and Schaudt. 1992 : 5) ได้เสนอว่าปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน ประกอบด้วย

1. ปัจจัยที่เกี่ยวกับหนังสือที่อ่าน ได้แก่ เนื้อหาสาระของเรื่องที่อ่าน ลักษณะหรือลีลาการเขียนของเรื่องที่อ่าน โครงสร้างของหนังสือ ความน่าอ่านของหนังสือ ประเภทของวัสดุที่ใช้ทำหนังสือ

2. ปัจจัยที่เกี่ยวกับบริบทของการอ่าน ได้แก่ ความเชื่อและความคาดหวังของครู ภาระการสอน การกำหนดวิธีการสอน ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน

3. ปัจจัยที่เกี่ยวกับตัวผู้เรียน ได้แก่ แรงจูงใจ ประสบการณ์พื้นฐานโครงสร้างความรู้เดิมของนักเรียน ความมุ่งมั่น ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ความรู้เกี่ยวกับวิชาการ ความสามารถในการถอดความ

ลิว และคินเซอร์ (Lue and Kinzer. 1995 : 238 – 251) ได้อธิบายถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมในการอ่านไว้ดังนี้

1. ปัจจัยด้านสติปัญญา (Cognitive Factors) เพียเจต์ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางสติปัญญาของมนุษย์ว่าจะเกิดขึ้นได้นั้นจะต้องผ่านกระบวนการต่างๆ ทั้ง 4 ขั้น คือ ขั้นการรับรู้จากการสัมผัส (Sensorimotor) ขั้นเตรียมการทางสมองที่เริ่มมีเหตุผล (Preoperational) การเรียนรู้รูปธรรม (Concrete Operational) และการเรียนรู้สิ่งที่เป็นนามธรรม (Formal Operational)

2. ปัจจัยด้านการพูด (Oral Language Factors) พื้นฐานด้านภาษาเป็นสิ่งสำคัญในการอ่าน หากผู้อ่านมีพื้นฐานทางภาษาพูดดีจะสามารถพัฒนาการอ่านได้ดี

3. ปัจจัยด้านการรับรู้ (Perceptual Factors) การรับรู้ของมนุษย์นั้นมีหลายทางได้แก่ การรับรู้ทางสายตา ทางหู ทางสัมผัส ทางจมูก ทางปาก เป็นต้น แต่การรับรู้ที่มักเน้นในการอ่านได้แก่ การรับรู้งตาและทางหู ในด้านการอ่านนั้นถือว่าความสามารถในการแยกแยะสิ่งที่รับรู้ได้จากทางตาและทางหู ซึ่งหมายถึงความสามารถในการที่จะบอกได้ว่า สิ่ง que เห็นหรือสิ่งที่ได้ยินนั้นมีความคล้ายหรือความแตกต่างกันอย่างไรเป็นสิ่งสำคัญมาก

4. ปัจจัยด้านความรู้สึก (Affective Factors) ปัจจัยด้านนี้ ได้แก่ทัศนคติและความสนใจ

5. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมที่บ้าน (The Home Environment) เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความสามารถในการอ่านของเด็ก สิ่งผู้ปกครองควรทำเมื่อเด็กอยู่ที่บ้านได้แก่ การใช้เวลาในการพูดคุยกับบุตรหลานเกี่ยวกับสิ่งที่เขาอ่านและตอบคำถามเมื่อเด็กสงสัย เป็นต้น

จิวีวรรณ คูหาภินันท์ (2546:13) กล่าวถึง ปัจจัยที่มีผลต่อการสร้างความสามารถในการอ่านไว้ว่า ประกอบด้วย

1. วัตถุประสงค์ของการอ่าน เช่น เพื่อความเพลิดเพลิน เพื่อแก้เหงา คลายเครียด หรือเพื่อการศึกษา ค้นคว้าเขียนรายงาน อ่านในชีวิตประจำวัน อ่านบทโทรทัศน์ ฯลฯ ความเร็วในการอ่านจะแตกต่างกัน

2. พื้นความรู้ทางการศึกษา และสาขาวิชาที่เรียน เช่น วิทยาศาสตร์ มนุษยศาสตร์ วรรณคดี ฯลฯ จะทำให้เข้าใจเนื้อหาที่มีพื้นความรู้ได้ดี และอ่านได้เร็วขึ้น การอ่านออกเสียงถูกต้อง เป็นต้น

3. ประสบการณ์หรือภูมิหลังของผู้อ่าน เช่น การเคยไปที่สถานี่ต่าง ๆ เมื่ออ่านแล้วจะเข้าใจดียิ่งขึ้น หรือมีความรู้ มีประสบการณ์ด้านคอมพิวเตอร์จะทำให้เข้าใจเร็วขึ้น และอ่านได้รวดเร็ว

4. ความยากง่ายของเนื้อหา มีศัพท์เฉพาะมาก หรือเกินความรู้ของผู้อ่านจะทำให้อ่านได้ช้า

5. ขนาดของตัวหนังสือเล็กเกินไป ผู้สูงอายุและเด็กอ่านไม่ออกเพราะมองไม่เห็น

6. ความสามารถทางภาษา จะทำให้อ่านได้เร็ว เข้าใจง่าย เช่น การอ่านภาษาอังกฤษหรือภาษาอื่น ที่มีความสามารถ

7. การมีสมาธิ มีความสำคัญกับการอ่านให้อ่านได้เร็ว และเข้าใจได้เร็ว จดจำได้ดี

8. ความพิการทางสายตา เช่น สายตาสั้น /ยาว/ เอียง /ตาบอดสี จะมีผลต่อการอ่านมาก

9. ความพิการทางร่างกาย ทำให้หิบบีบจับวัสดุในการอ่านไม่สะดวก

10. สุขภาพร่างกายไม่ดี ไม่แข็งแรง เจ็บป่วยเป็นโรคต่างๆ จึงทำให้หดหู่ เป็นอุปสรรคต่อการอ่านเร็ว ทำให้เกิดความจำเสื่อม และเป็นโรคทางสมองที่เป็นปัญหาและอุปสรรคต่อการอ่าน เช่น โรคออทิสติกและโรคดิสเล็กเซีย เป็นต้น

11. แรงจูงใจในการทำให้เกิดความกระตือรือร้นในการอ่าน อันเกิดจากพ่อแม่ ผู้ปกครอง ที่ส่งเสริมการอ่าน เอาใจใส่ดูแลหาหนังสือให้อ่านและช่วยปรับปรุงการอ่าน

ครู มีวิธีการสอนที่ส่งเสริมการอ่าน ให้นักเรียนรู้จักค้นคว้าด้วยตนเอง ตามความสนใจและความถนัดมีกิจกรรมฝึกฝนการอ่านรู้จักคิด วิเคราะห์ด้วยตนเองมากขึ้นได้พัฒนาศักยภาพในการเรียนรู้ด้วยตนเอง สอนให้แข่งขันกับตนเอง รู้จักทำงานเป็นทีมและแข่งขันทำสิ่งที่ดีมีประโยชน์ทั้งต่อตนเองและสังคม

บรรณารักษ์ ทำกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน สร้างความสามารถในการอ่านจัดกิจกรรมแข่งขันการอ่าน จัดหาหนังสือที่ตรงกับความสนใจและความต้องการเข้าห้องสมุดให้เพียงพอกับจำนวนผู้อ่าน

โรงเรียน จัดทำและพัฒนาห้องสมุดให้เป็นแหล่งบริการการเรียนรู้ที่หลากหลายและทันสมัย สนับสนุนและให้ความร่วมมือกับบรรณารักษ์ และครูในโรงเรียนมุ่งส่งเสริมการอ่าน

12. มีแวว “อัจฉริยภาพ” เด็ก ซึ่งมีแววอยู่ 10 แววด้วยกัน ได้แก่ แววนักคิด แววนักวิชาการ แววสร้างสรรค์ แววนักวิทยาศาสตร์ แววนักคณิตศาสตร์ แววผู้นำ แววนักภาษา แววนักกีฬา แววนักดนตรี แววศิลปิน โดยเฉพาะแววนักวิชาการ เป็นเด็กสมาธิดีเรียนรู้ได้รวดเร็ว ภาษาดี อ่านหนังสือยากๆ ได้เร็วกว่าเด็กวัยเดียวกัน ส่วน นักภาษา เป็นเด็กมีสมาธิดีเรียนรู้ภาษาดีเรียนรู้ได้รวดเร็ว มีภาษาก้าวหน้ากว่าเด็กวัยเดียวกัน ชอบท่องจำ อ่านโคลงกลอน พกหนังสือติดตัวไปทุกที่ ชอบแต่งเรื่อง เขียนเรื่อง เข้าในเรื่องที่อ่านอย่างถ่องแท้วิจารณ์เชิงสร้างสรรค์จากเรื่องที่ได้

13. มีความสามารถพิเศษ หรือมีความถนัดเป็นพิเศษอันเนื่องมาจากความเข้าใจได้อย่างรวดเร็วถึงแม้ความรู้จะไม่สูงนักก็ตาม เช่น สนใจกีฬา ดนตรี ฟุตบอล ประวัติศาสตร์ การท่องเที่ยว จากการศึกษาองค์ประกอบและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจในการอ่านข้างต้น พอสรุปได้ว่าองค์ประกอบและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่าน ได้แก่

1. เกี่ยวกับตัวผู้อ่าน ซึ่งรวมถึงความสามารถในการอ่าน ความรู้พื้นฐานเดิมของผู้อ่าน
2. เกี่ยวกับบริบทของการอ่าน ได้แก่ ลักษณะของสิ่งที่อ่าน เช่น ขนาดของตัวอักษร ความน่าสนใจของสิ่งที่อ่าน สิ่งแวดล้อมของการอ่าน เช่น วิธีการสอนความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน สภาพบรรยากาศที่เอื้อต่อการอ่าน เป็นต้น

3.5 ระดับความสามารถในการอ่าน

ระดับความสามารถในการอ่านของแต่ละบุคคลย่อมมีความแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะเฉพาะภายในตน บริบท และการฝึกฝนของแต่ละบุคคล โดยได้มีนักการศึกษาแบ่งระดับความสามารถในการอ่านไว้ดังนี้

บลูมและคนอื่นๆ (ลัวน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 43 ; อ้างอิงจาก Bloom and other. 1956) ได้แบ่งระดับความเข้าใจ (Comprehension) หมายถึง ความสามารถในการแปลความตีความ และขยายความจากสื่อความหมายต่างๆ ที่ได้พบเห็น แบ่งส่วนย่อยออกมา 3 ระดับ ดังนี้

1. การแปลความ (Transalation) หมายถึง เป็นความสามารถในการถ่ายทอดความหมายจากภาษาระดับหนึ่งมาเป็นอีกระดับหนึ่งให้เข้าใจกันง่ายขึ้น
2. การตีความ (Interpretation) หมายถึง ความสามารถในการสรุปการแปลความ มองภาพส่วนรวมมาเป็นใจความสั้นๆ อย่างได้ความ
3. การขยายความ (Extapolation) เป็นความสามารถในการทำนายหรือคาดคะเนข้อเท็จจริงล่วงหน้าโดยอาศัยแนวโน้มที่มีมาแล้ว

ดอลล์แมน และคนอื่นๆ (Dallman and others. 1974: 166) ได้แบ่งระดับความเข้าใจการอ่านเป็น 3 ระดับ คือ

1. ระดับความเข้าใจข้อเท็จจริง (Factual Level) หมายถึง ความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านตามตัวหนังสือที่เขียนไว้

2. ระดับความเข้าใจขั้นตีความ (Interpretation Level) คือ ความเข้าใจโดยอาศัยการสรุปความ ตีความ และแปลความจากเรื่องที่อ่านได้

3. ระดับความเข้าใจขั้นประเมินค่า (Evaluation Level) คือ ความสามารถในการประเมินค่า สิ่งที่ผ่านมาโดยอาศัยความรู้และประสบการณ์ของผู้อ่านพิจารณาตัดสิน

เบอร์มิสเตอร์ (Burmeister, 1974: 147-148) ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านซึ่งดัดแปลงมาจากขั้นตอนการเรียนรู้ของบลูม (Bloom's taxonomy) ไว้ดังนี้

1. ระดับความจำ (Memory) เป็นระดับที่ผู้อ่านต้องสามารถจำสิ่งที่ผู้เขียนบอกไว้ ได้แก่ การจำหรือการเข้าใจเกี่ยวกับข้อเท็จจริง วันที่ คำจำกัดความ ใจความสำคัญ และลำดับเหตุการณ์สำคัญของเรื่องที่อ่าน

2. ระดับการแปลความ (Translation) เป็นระดับที่ผู้อ่านนำข้อความที่อ่านเข้าใจแล้วไปแปลเป็นรูปแบบอื่น ๆ เช่น การแปลจากภาษาหนึ่งไปเป็นอีกภาษาหนึ่ง การถอดความ การนำใจความสำคัญของเรื่องไปทำแผนภูมิ เป็นต้น

3. ระดับการตีความ (Interpretation) เป็นระดับที่ผู้อ่านเข้าใจและมองเห็นความสัมพันธ์ต่าง ๆ ที่ผู้เขียนมิได้กล่าวไว้โดยตรง เช่น การหาเหตุจากผลที่เกิดขึ้นในเรื่องที่อ่าน การคาดคะเนหรือทำนายเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไป การจับใจความสำคัญของเรื่องโดยที่ผู้เขียนไม่ได้บอกไว้อย่างชัดเจนหรือกล่าวโดยทั่วไป เป็นต้น

4. ระดับการประเมินค่า (Evaluation comprehension) หมายถึงการตัดสินบทอ่านว่าผู้เขียนพยายามสื่อสารอะไร และทำได้เพียงใด

5. ระดับประยุกต์ใช้ (Application) เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจหลักการและนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงจนประสบผลสำเร็จ

6. ระดับวิเคราะห์ (Analysis) เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านต้องสามารถแยกส่วนประกอบย่อย ๆ ที่ประกอบกันเข้าเป็นส่วนใหญ่ได้

7. ระดับการสังเคราะห์ (Synthesis) เป็นระดับความสามารถที่ผู้อ่านต้องสามารถนำความคิดจากที่ต่าง ๆ มารวบรวมเรียบเรียงเข้าด้วยกันใหม่ได้

8. ระดับการประเมินผล (Evaluation) เป็นระดับความสามารถที่ผู้อ่านต้องสามารถวางกฎเกณฑ์และสามารถตัดสินความคิดโดยใช้เกณฑ์ที่วางไว้ได้

เรย์เกอร์ และเรย์เกอร์ (Raygor and Raygor, 1985:145) แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. ความเข้าใจระดับตัวอักษร คือ ความสามารถในการเข้าใจเรื่องของคำ และความคิดของผู้เขียน

2. ความเข้าใจระดับตีความ คือ ผู้อ่านไม่เพียงแต่รู้สิ่งที่ผู้เขียนเท่านั้น แต่ยังสามารถโยงไปถึงความสัมพันธ์ต่าง ๆ ของเรื่องได้ สามารถเปรียบเทียบข้อเท็จจริงต่าง ๆ ในเรื่องกับประสบการณ์ส่วนตัวได้ สามารถเข้าใจลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ มองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล และสามารถตีความข้อความต่างๆ ไปได้

3. ความเข้าใจระดับการนำไปใช้ คือผู้อ่านสามารถประเมินความคิดของผู้เขียนได้ ไม่ว่าจะผู้อ่านจะยอมรับหรือปฏิเสธความคิดเห็นนั้นก็ตาม และผู้อ่านสามารถนำความคิดเห็นนั้นไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ใหม่ได้

มิลเลอร์ (Miller. 1990: 4-6) ได้แบ่งความสามารถในการอ่านไว้ว่าประกอบด้วย

1. ชั้นความเข้าใจตัวอักษรหรือข้อเท็จจริง (Textually Explicit Comprehension) ความสามารถด้านการอ่านประกอบด้วยทักษะย่อย ดังนี้

- 1.1 สามารถบอกความสำคัญของแต่ละย่อหน้าได้
- 1.2 สามารถบอกรายละเอียดที่สำคัญและไม่สำคัญในแต่ละย่อหน้าได้
- 1.3 สามารถลำดับเหตุการณ์ได้
- 1.4 สามารถปฏิบัติตามคำแนะนำจากการอ่านได้

2. ชั้นความเข้าใจแบบตีความหรือสรุปความ (Textually Implicit Comprehension) ความสามารถด้านการอ่านในระดับนี้ ประกอบด้วยทักษะย่อย ดังนี้

- 2.1 สามารถตอบคำถามจากการอ่านโดยการตีความได้
- 2.2 สามารถสรุปความและอ้างอิงในขณะที่อ่านได้
- 2.3 สามารถทำนายผลที่เกิดขึ้นได้
- 2.4 สามารถเข้าใจวัตถุประสงค์และอารมณ์ของผู้เขียนได้
- 2.5 สามารถสรุปเรื่องที่อ่านได้

3. ชั้นการอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณ (Critical Reading) ความสามารถด้านการอ่านในระดับนี้ประกอบด้วยทักษะย่อย ดังนี้

- 3.1 สามารถแยกแยะข้อเท็จจริงกับข้อคิดเห็นได้
- 3.2 สามารถประเมินคำสิ่งที่อ่านได้
- 3.3 สามารถเปรียบเทียบสิ่งที่อ่านได้
- 3.4 สามารถแปลความได้
- 3.5 สามารถบอกความโน้มเอียงในการเขียนของผู้เขียนได้
- 3.6 สามารถบอกเทคนิคที่ผู้เขียนใช้ในงานเขียนได้

4. ชั้นการอ่านเชิงสร้างสรรค์ (Creative Reading) หรือ อาจเรียกว่าการอ่านเชิงประยุกต์ (Applied Reading) หรือ การอ่านเชิงบูรณาการ (Integrative Reading) ความสามารถในการอ่านในระดับนี้ ประกอบด้วยทักษะย่อย ดังนี้

- 4.1 สามารถนำสิ่งที่ได้จากการอ่านมาใช้แก้ปัญหาได้
- 4.2 สามารถนำกิจกรรมที่ได้จากการอ่านไปใช้ประโยชน์ได้
- 4.3 สามารถนำสิ่งที่ได้จากการอ่านมาเขียนอย่างสร้างสรรค์ได้

สุวดี ภูประดิษฐ์ (2546: 63-131) ได้กล่าวถึงระดับความสามารถในการอ่านไว้ และได้แบ่งระดับความสามารถในการอ่านออกเป็น 3 ระดับดังนี้

1. ระดับความเข้าใจความหมายตัวอักษร หรือระดับหาข้อเท็จจริง เป็นความสามารถด้านการอ่านระดับพื้นฐาน การอ่านในระดับนี้ผู้อ่านมีหน้าที่ทำความเข้าใจและจดจำข้อมูลที่สำคัญที่ผู้เขียนส่งมา เป็นการเชื่อมโยงความคิดของตนเองให้สัมพันธ์กับความคิดของผู้เขียน การอ่านเพื่อเข้าใจตามอักษรที่สามารถช่วยหาความคิดสำคัญ ความคิดหลัก ตลอดจนรายละเอียดที่สนับสนุน ดังนี้

- 1.1 ค้นหาความคิดสำคัญจากชื่อเรื่อง และเนื้อเรื่องโดยรวม
- 1.2 ค้นหาความคิดหลักที่ผู้เขียนเสนอไว้ในแต่ละย่อหน้า
- 1.3 ค้นหาสาระสำคัญ หรือรายละเอียดที่ผู้เขียนใช้สนับสนุนความคิดหลัก

2. ระดับความเข้าใจขั้นตีความ เป็นความสามารถในการอ่านที่ผู้อ่านต้องทำความเข้าใจถึงสารที่ผู้เขียนมีได้บอกไว้โดยตรง หรือผู้เขียนอาจละไว้ในฐานที่เข้าใจ ผู้อ่านต้องสามารถเข้าใจแนวคิดและเจตนาที่แท้จริงของผู้เขียนที่แฝงไว้ในเรื่อง พฤติกรรมการอ่านที่บ่งบอกว่าผู้อ่านสามารถตีความได้ลักษณะดังนี้

- 2.1 สรุปความคิดเห็นได้ (Arriving at Generalization)
- 2.2 คาดการณ์หรือทำนายผลได้ (Predicting Outcomes)

3. ระดับการประเมินผล เป็นการอ่านในระดับสูงสุด เป็นการแสดงความคิดเห็น หรือทัศนะของผู้อ่านที่เกิดขึ้นได้ภายหลังจากที่ทำความเข้าใจเจตนาของผู้เขียน ทั้งนี้เป็นการแสดงทัศนะเพื่อค้นให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจนสามารถประเมินข้อมูลหรือความคิดของผู้เขียนได้ และสามารถสรุปเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ การอ่านให้เกิดทัศนะลักษณะนี้ต้องใช้กระบวนการอ่าน 3 ขั้นตอน ได้แก่

- 3.1 ทำความเข้าใจข้อมูล
- 3.2 ประเมินคุณค่าข้อมูล
- 3.3 แสดงทัศนะให้ประจักษ์

จากลักษณะการจำแนกระดับความสามารถในการอ่านดังกล่าวข้างต้นจะเห็นว่า นักการศึกษาหลายท่านแบ่งระดับความสามารถในการอ่านเป็นหมวดหมู่แตกต่างกันไป แต่อย่างไรก็ตามในการแบ่งระดับความสามารถในการอ่านที่มีเกณฑ์แตกต่างกันนี้ ก็ยังมีรายละเอียดที่คาบเกี่ยวกันอยู่ ดังจะเห็นได้ว่า บางระดับความสามารถมีชื่อเรียกแตกต่างกัน แต่มีการอธิบายถึงลักษณะที่คล้ายคลึงกัน และในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาระดับความสามารถในการอ่านของนักเรียนตามแนวคิดแนวคิดของ บลูม (Bloom and other. 1956) มาเป็นแนวทางในการวัดระดับความสามารถในการอ่าน โดยผู้วิจัยนำหลักการวัดความเข้าใจ 3 ระดับ ดังนี้

1. การแปลความ (Translation)
2. การตีความ (Interpretation)
3. การขยายความ (Extrapolation)

ทั้งนี้ โดยมีรายละเอียดตามนิยามที่ผู้วิจัยระบุไว้ในนิยามศัพท์เฉพาะ อันจะเป็นหลักในการพัฒนาคุณสมบัติของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านต่อไป

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self Efficacy)

4.1. ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเอง

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาให้ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเองไว้ดังนี้

แบนดูรา (Bandura. 1986: 391) ให้ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเองไว้ว่า หมายถึง การที่บุคคลตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถของตนเอง สามารถกระทำพฤติกรรมบางอย่างในสภาพการณ์ที่เฉพาะเจาะจงได้หรือไม่ ซึ่งในสภาพการณ์นั้นบางครั้งอาจมีความคลุมเครือ ไม่ชัดเจน มีความแปลกใหม่ ไม่สามารถทำนายสิ่งที่จะเกิดขึ้นได้ และสถานการณ์เหล่านั้นมักจะทำให้บุคคลเกิดความเครียดขึ้นได้ ซึ่งการรับรู้ความสามารถของตนเองนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับทักษะที่บุคคลมีอยู่ในขณะนั้น หากแต่ขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจของบุคคลว่าเขาสามารถทำอะไรได้ด้วยทักษะที่เขาถืออยู่ การรับรู้ความสามารถของตนเองนี้สามารถใช้ทำนายพฤติกรรมของบุคคลได้

เชลล์ มอร์ฟีและบรันนิง (Shell, Murphy and Bruning. 1989: 91) สรุปความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเองไว้ว่า หมายถึง ความมั่นใจในตนเองของบุคคลว่าจะสามารถปฏิบัติภารกิจที่กำหนดให้สำเร็จหรือไม่

ชัง (Schunk. 2000: 108) ให้ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเองไว้ว่า หมายถึง ความเชื่อมั่นของบุคคลเกี่ยวกับความสามารถที่จะเรียนรู้ หรือกระทำพฤติกรรมตามความสามารถที่มีอยู่ซึ่งไม่เหมือนกับการที่เราจะทำอะไร เป็นการประเมินทักษะและความสามารถของบุคคลออกมาเป็นการกระทำตามระดับความสามารถที่มีอยู่

บาลวิน (Baldwin. 1998 : 732) ให้ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเองไว้ว่า หมายถึง ความเชื่อของบุคคลเกี่ยวกับความสามารถในการกระทำพฤติกรรมเฉพาะอย่าง เป็นความสามารถในการตัดสินใจหรือจัดการกับพฤติกรรมเกี่ยวกับความพยายาม ความอดทน ซึ่งความเชื่อนี้จะส่งผลในระยะยาว

พาเจอร์สและมิลเลอร์ (Pajares and Miller. 1994 : 194) สรุปความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเองไว้ว่า เป็นการตัดสินใจความสามารถที่บุคคลมีต่อตนเองในการแสดงพฤติกรรมที่เฉพาะเจาะจงในแต่ละสถานการณ์ ซึ่งการปรับปรุงความสามารถของตนเองนี้จะเกี่ยวข้องกับ ความเชื่อมั่นในตนเองของบุคคลด้วย

วาฟีลด์และเบอร์ลิงเกม (ณาดยา อุทยารัตน์.2549: 23; อ้างอิงจาก Warfield and Burlingame. 1980) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเองว่า เป็นคุณลักษณะส่วนตัวของบุคคลที่มีผลทำให้บุคคลนั้นสามารถกระทำพฤติกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เบนสันและทิปเพตส์ (ณาดยา อุทยารัตน์.2549: 23; อ้างอิงจาก Benson and Tippetts. 1970) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเองว่า เป็นคุณลักษณะส่วนตัวของบุคคลที่มีผลทำให้บุคคลนั้นสามารถกระทำพฤติกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จรรยา ทอดสนิท (2545 : 6) ได้กล่าวสรุปว่าความเชื่อในความสามารถของตนเอง หมายถึง คุณลักษณะส่วนตัวที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อในความสามารถในตนเองที่มีต่อพฤติกรรมแสดงออก

โดยสามารถจัดประเมินได้ว่าตนเองนั้นประสบผลสำเร็จมากน้อยเพียงใดในแต่ละสถานการณ์และการรับรู้ความสามารถของตนเองก็ยังมีผลต่อความพยายามในการกระทำและยังสามารถใช้ทำนายพฤติกรรมของบุคคลได้

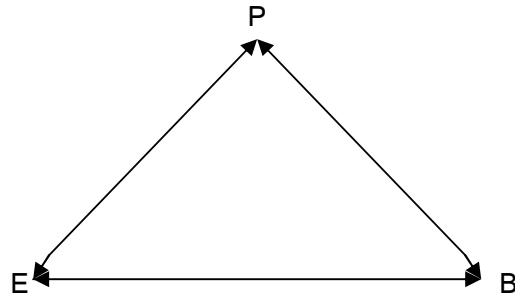
วรรณกร หมอยาดี (2544 : 45) การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง คุณลักษณะส่วนตัวที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อมั่นในตนเองต่อการตัดสินใจเกี่ยวกับพฤติกรรมที่แสดงออกโดยสามารถประเมินได้ว่าตนเองจะประสบผลสำเร็จเพียงใดในแต่ละสถานการณ์ การรับรู้ความสามารถของตนเองมีผลต่อการเลือกกระทำ ความพยายามและความอดทนต่อความยากลำบาก เพื่อให้กระทำนั้นประสบผลสำเร็จและยังสามารถใช้ทำนายพฤติกรรมของบุคคลได้

กัญญาวดี แสงงาม (2543: 10) ได้สรุปความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเองว่า หมายถึง การประเมินความสามารถของตนเองของบุคคลในการกระทำสิ่งต่างๆ ว่าจะกระทำได้ดีเพียงใด

จากความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเอง ของนักการศึกษาและผู้ที่ศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของตนเองทั้งในและต่างประเทศนั้นสามารถสรุปได้ว่าการรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง ความเชื่อของบุคคลว่าจะสามารถกระทำพฤติกรรมนั้นได้ดีเพียงใดโดยที่บุคคลนั้นเป็นผู้ตัดสินใจในการกระทำด้วยตนเอง และยังส่งผลต่อการแสดงออกถึงความพยายามที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นให้ได้ตามความสามารถที่บุคคลนั้นเชื่อว่ามีอยู่

4.2 ทฤษฎีพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง

แบนดูรา (Bandura. 1986: 23) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง มีพื้นฐานมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social Theory) ก่อนที่จะกล่าวถึงแนวคิดพื้นฐานของทฤษฎีนี้ ผู้วิจัยขอกล่าวถึงความหมายของการเรียนรู้ ซึ่งสมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2541: 48) กล่าวว่า แบนดูรา ให้ความหมายของการเรียนรู้ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมซึ่งมีความหมายไม่แตกต่างจากการเรียนรู้ของนักจิตวิทยาคนอื่นๆ แต่ แบนดูรา ให้ความสำคัญจากนักจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมที่นักจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยมตีความ เนื่องจากนักจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยมมองการเปลี่ยนแปลงในแง่ของการแสดงออกหรือที่เรียกว่า Performance นั่นคือบุคคลจะต้องแสดงออกในพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปจึงจะเรียกว่าเกิดการเรียนรู้ แต่แบนดูรา กลับมองว่าการเรียนรู้นั้นไม่จำเป็นต้องพิจารณาในแง่ของการแสดงออก หากแต่ว่าการได้มาซึ่งความรู้ใหม่ ๆ (Acquired) ถือว่าการเรียนรู้ได้เกิดขึ้นแล้วไม่ว่าจะยังไม่มีการแสดงออกก็ตาม ดังนั้น การเรียนรู้ของ Bandura นั้นมักจะเน้นที่การเปลี่ยนแปลงที่พฤติกรรมภายในโดยไม่จำเป็นต้องมีการแสดงออก ซึ่งเขามีความเชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคล เป็นผลเนื่องมาจากการปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันระหว่างองค์ประกอบ 3 ส่วน ได้แก่ พฤติกรรม อิทธิพลของสภาพแวดล้อม ปัญญาและองค์ประกอบส่วนบุคคล โดยทั้ง 3 องค์ประกอบนี้ทำหน้าที่เป็นตัวกำหนดซึ่งกันและกัน (Reciprocal Determinism) ดังแสดงไว้ในภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 แสดงการปฏิสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบ 3 องค์ประกอบ

B : พฤติกรรม (Behavior)

P : ปัญญาและองค์ประกอบส่วนบุคคล (Cognitive and Other Personal Factors)

E : อิทธิพลของสภาพแวดล้อม (Environmental Influences)

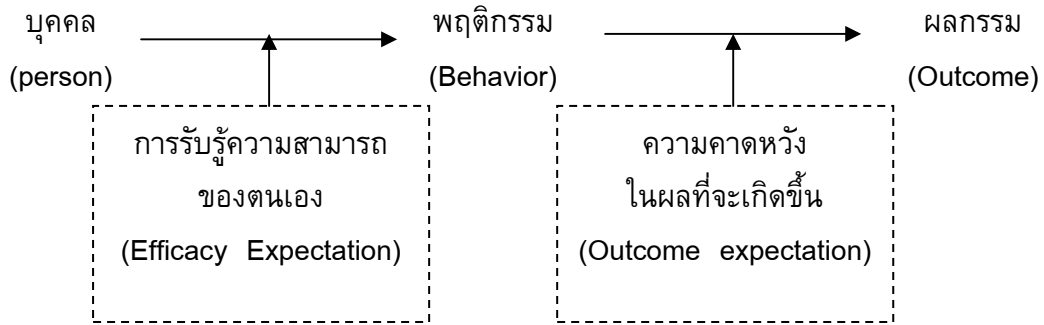
จากภาพประกอบ 2 อธิบายว่า พฤติกรรม สภาพแวดล้อมและองค์ประกอบส่วนบุคคลนั้นต่างเป็นตัวกำหนดที่มีอิทธิพลเชิงเหตุผลซึ่งกันและกัน ซึ่งหมายความว่า ถ้าองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งเปลี่ยนแปลงไปก็จะมีผลทำให้องค์ประกอบอื่นๆ เปลี่ยนแปลงตามไปด้วยการกำหนดซึ่งกันและกันขององค์ประกอบดังกล่าว ไม่ได้หมายความว่าทั้ง 3 องค์ประกอบนั้นจะมีอิทธิพลในการกำหนดซึ่งกันและกันอย่างเท่าเทียมกันบางองค์ประกอบอาจมีอิทธิพลมากกว่าอีกองค์ประกอบหนึ่งและอิทธิพลของทั้ง 3 องค์ประกอบนั้น ไม่ได้เกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน แต่ต้องอาศัยเวลาในการที่องค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งจะมีผลต่อการกำหนดองค์ประกอบอื่นๆ

ดังนั้นจะเห็นว่าหากต้องการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคล (B) ก็สามารถเปลี่ยนแปลงปัญญาและองค์ประกอบส่วนบุคคล (P) และสภาพแวดล้อม (E) ซึ่งแนวความคิดการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมนั้นเน้นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคล โดยใช้องค์ประกอบส่วนบุคคลเป็นหลัก วิธีการหนึ่งซึ่งแบนดูรา ได้เสนอไว้ก็คือ การที่บุคคลรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self Efficacy) อย่างถูกต้องบุคคลจะสามารถเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้

แบนดูรา (Bandura. 1977: 79) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง มีผลต่อการตัดสินใจที่จะกระทำพฤติกรรม การที่บุคคลจะกระทำพฤติกรรมใดหรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัย 2 ประการ คือ

1. ความคาดหวังในความสามารถของตนเอง (Efficacy Expectation) แบนดูรา ได้ให้ความหมายไว้ว่า เป็นการประมาณความสามารถของบุคคลว่า ตนสามารถทำพฤติกรรมต่างๆ ที่กำหนดไว้ให้ เพื่อนำไปสู่ผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้น เป็นความคาดหวังที่เกิดขึ้นก่อนการกระทำ สำหรับความคาดหวังในความสามารถของตนเองนั้น ในระยะต่อมา แบนดูรา ได้เปลี่ยนจากคำว่า (Self Efficacy) เป็น (Perceive Self Efficacy) เป็นการที่บุคคลรับรู้ความสามารถของตนเองที่จะจัดการและดำเนินการกระทำพฤติกรรมให้บรรลุเป้าหมายตามที่คาดหวังไว้

2. ความคาดหวังในผลที่จะเกิดขึ้น (Outcome Expectation) หมายถึง ความเชื่อที่บุคคล ประเมินค่าถึงพฤติกรรมเฉพาะอย่างที่จะปฏิบัติได้ จะนำไปสู่ผลลัพธ์ตามที่คาดหวังไว้ เป็นการหวังใน ผลที่จะเกิดขึ้น ที่เนื่องมาจากพฤติกรรมที่ได้กระทำไปแล้ว ดังแสดงในภาพประกอบ 4

ภาพประกอบ 3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองและความคาดหวังในผลที่จะเกิดขึ้น

จากภาพประกอบ 3 แสดงให้เห็นว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองและความคาดหวังเกี่ยวกับผลที่จะเกิดขึ้นนั้นมีความสัมพันธ์กันมากโดยที่ความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองตัวแปรนี้มีผลต่อการตัดสินใจที่จะกระทำพฤติกรรมของบุคคลนั้นๆ ซึ่งจะเห็นได้จากภาพประกอบ 4 ดังนี้

		ความคาดหวังในผลที่จะเกิดขึ้น	
		สูง	ต่ำ
การรับรู้ความสามารถของตนเอง	สูง	มีแนวโน้มที่จะทำแน่นอน	มีแนวโน้มที่จะไม่ทำ
	ต่ำ	มีแนวโน้มที่จะไม่ทำ	มีแนวโน้มที่จะทำแน่นอน

ภาพประกอบ 4 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองและความคาดหวังในผลที่จะเกิดขึ้น

จากภาพประกอบ 4 จะเห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองกับความคาดหวังเกี่ยวกับผลที่จะเกิดขึ้น นั่นก็คือ ถ้าหากบุคคลมีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงและมีความคาดหวังเกี่ยวกับผลที่จะเกิดขึ้นสูง เช่นเดียวกับบุคคลก็มีแนวโน้มที่จะตัดสินใจกระทำพฤติกรรมแน่นอน หากบุคคลมีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำและมีความคาดหวังเกี่ยวกับผลที่

จะเกิดขึ้นต่ำด้วย หรือมีความคาดหวังในส่วนตัวส่วนหนึ่งไปในทางตรงกันข้าม บุคคลก็มีแนวโน้มที่จะตัดสินใจไม่กระทำพฤติกรรมนั้น

การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นกลไกทางจิตอันหนึ่งของมนุษย์ การรับรู้ความสามารถของตนเองไม่ได้เกิดขึ้นจากการคาดคะเนแต่เกิดขึ้นจากการประมวลปัจจัยต่าง ๆ เช่น รูปแบบการคิด หรือ ปฏิกริยาทางอารมณ์ ซึ่งการรับรู้ความสามารถของตนเองจะเป็นตัวกำหนดในเรื่องต่อไปนี้

1. การเลือกกระทำพฤติกรรม (Choice Behavior) การที่บุคคลตัดสินใจเลือกกระทำพฤติกรรมใดนานแค่ไหน และจะกระทำพฤติกรรมใดก่อน ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการรับรู้ความสามารถของตนเอง บุคคลมีแนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงการกระทำกิจกรรมที่เชื่อว่ายากเกินความสามารถของตนเอง และจะกระทำกิจกรรมที่แน่ใจว่ามีความสามารถที่จะกระทำได้ อย่างไรก็ตาม บุคคลที่ประเมินความสามารถของตนเองสูงเกินความเป็นจริงและไม่สามารถกระทำพฤติกรรมที่ตนเองเลือกได้ มักจะเกิดความเครียด ผิดหวังประสบความล้มเหลวในการทำงาน และรู้สึกว่าการล้มเหลวนี้ไม่สามารถจะแก้ไขได้ ส่วนบุคคลที่รับรู้ความสามารถของตนเองต่ำกว่าความสามารถที่เป็นจริง มักขาดความพยายามและมุ่งมั่นในการทำงาน และมีความสงสัยเกี่ยวกับความสามารถของตนเอง บุคคลเหล่านี้สร้างอุปสรรคภายในในขั้นขึ้นมาเอง อันจะทำให้เกิดความสงสัยในตนเอง และเกิดความประหม่าก็อาจทำให้พลาดโอกาสที่จะประสบความสำเร็จได้เช่นกัน ดังนั้นถ้าบุคคลประเมินความสามารถของตนเองได้อย่างถูกต้องเหมาะสม จะส่งผลต่อการเลือกกระทำพฤติกรรมที่มีโอกาสประสบความสำเร็จสูง และมีแรงจูงใจที่จะพัฒนาความสามารถของตนเองให้ก้าวหน้าต่อไปด้วย

2. การใช้ความพยายามและความยืนหยัด (Effort Expenditure and Persistence) การตัดสินใจความสามารถของตนเอง จะเป็นตัวกำหนดว่าบุคคลจะใช้ความพยายามในการทำงานมากเท่าใด และจะยืนหยัดอยู่ได้นานแค่ไหน เมื่อพบอุปสรรคหรือประสบการณ์ที่ไม่น่าพอใจ บุคคลที่รับรู้ตนเองว่ามีความสามารถสูงก็มีแนวโน้มที่จะใช้ความพยายามมากขึ้น เพื่อเอาชนะงานที่ทำทายนั้น ในทางตรงกันข้ามถ้าบุคคลรับรู้ตนเองมีความสามารถน้อยเมื่อพบอุปสรรคก็จะเลิกความพยายามโดยง่าย อย่างไรก็ตามการรับรู้ความสามารถของตนเองมีอิทธิพลต่อการกำหนดพฤติกรรมของบุคคลมากกว่าความพยายามเพราะความพยายามเป็นเพียงองค์ประกอบตัวหนึ่งในหลายๆ ตัวที่มาเพิ่มขนาดและคุณภาพของการกระทำ แต่บุคคลจะตัดสินใจความสามารถของตนเมื่อเผชิญกับงานยาก ที่ทำท่าย ในลักษณะของการประเมินความรู้ ทักษะ และวิธีการที่ตนจะนำมาใช้ ว่าเพียงพอสำหรับงานที่ทำท่ายหรือไม่ มากกว่าจะตัดสินใจเพียงว่าตนได้ใช้ความพยายามมากน้อยแค่ไหน

3. รูปแบบการคิดและปฏิกริยาทางอารมณ์ (Thought patterns and Emotional Reactions) การรับรู้ความสามารถของตนเองจะมีอิทธิพลต่อแบบแผนการคิดและการตอบสนองทางอารมณ์ของบุคคลในระหว่างที่กระทำพฤติกรรม และมีผลเกี่ยวกับการคาดคะเนถึงเหตุการณ์ภายนอกของตน บุคคลที่รับรู้ตนเองมีความสามารถสูง จะให้ความสนใจและความพยายามในการกระทำพฤติกรรมต่างๆ และจะใช้ความพยายามยิ่งขึ้นเมื่อพบกับอุปสรรค ส่วนบุคคลที่รับรู้ตนเองมีความสามารถต่ำจะมีปฏิกริยาทางอารมณ์ต่อตนเองในทางลบ เช่น ไม่มีความสุข หวาดหวั่นมีความเครียดสูง และจะ

กระทำพฤติกรรมต่างๆ อย่างไม่เต็มความสามารถ อันจะส่งผลให้บุคคลประสบกับความล้มเหลวในการกระทำมากยิ่งขึ้น

4. การยอมรับในผลของการกระทำมากกว่าโทษโชคชะตา (Humans Producers Simply Foretellers of Behavior) บุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง จะเลือกงานที่มีลักษณะท้าทาย และใช้ความพยายามเป็นอย่างมากที่จะให้งานนั้นประสบความสำเร็จ ซึ่งเขาจะยอมรับผลต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากการกระทำของตนเอง แม้ว่าในบางครั้งงานนั้นอาจจะล้มเหลว เขาก็จะไม่ท้อถอยไม่โทษโชคชะตา แต่จะใช้ความล้มเหลวที่เกิดขึ้นมาช่วยสนับสนุนให้เกิดความสำเร็จต่อไป ตรงกันข้ามกับบุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำมักจะอ้างว่าความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการกระทำเป็นไปตามความเชื่อหรือคำทำนายคอยหลีกเลี่ยงงานยาก ขาดความพยายาม มีความกระตือรือร้นต่ำ และมีความเครียดสูง

การรับรู้ความสามารถของตนเอง เป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการที่บุคคลจะตัดสินใจกระทำพฤติกรรมต่างๆ ออกมา ซึ่งการที่บุคคลจะกระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งหรือไม่นั้น ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับ การรับรู้ความสามารถของตนเองและส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับความคาดหวังเกี่ยวกับผลที่จะเกิดขึ้นตามมาหลังจากที่ได้กระทำพฤติกรรม

4.3 อิทธิพลของการรับรู้ความสามารถของตนเอง

การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นตัวกำหนดว่าบุคคลนั้นมีพฤติกรรมแบบแผนการคิดมีการตอบสนองต่ออารมณ์อย่างไร ได้สรุปไว้ดังนี้

1. พฤติกรรมการเลือก (Choice Behavior) การที่บุคคลตัดสินใจเลือกกระทำในสภาพการณ์ใดนั้น ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการรับรู้ความสามารถของตนเอง บุคคลมีแนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงงานและสภาพการณ์ที่เขาเชื่อว่าเกินความสามารถของเขา แต่ขณะเดียวกันบุคคลจะเลือกทำงานนั้น ถ้าเขาเชื่อว่าเขามีความสามารถพอที่จะทำงานนั้นให้สำเร็จได้ การรับรู้ความสามารถของตนเองอย่างถูกต้องเป็นองค์ประกอบหนึ่งของความสำเร็จ บุคคลที่ประเมินความสามารถของตนเองสูงเกินไปมักเลือกกิจกรรมที่เขาไม่สามารถจะทำให้สำเร็จได้และเมื่อประสบความล้มเหลวจะส่งผลให้เกิดความเครียด ความผิดหวังและรู้สึกว่าการล้มเหลวนี้เป็นสิ่งเลวร้ายไม่สามารถแก้ไขได้และหากประเมินความสามารถของตนเองต่ำเกินไป ก็จะทำให้เขาจำกัดตัวเองทำให้ขาดประสบการณ์ที่จะได้รับสิ่งดี ๆ ดังนั้นจะทำให้บุคคลทำกิจกรรมที่มีความยากพอเหมาะและท้าทายความสามารถ การประเมินที่แม่นยำหรือตรงกับความสามารถของตนเองนั้น กิจกรรมที่เลือกก็มีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จสูง

2. การใช้ความพยายามและความคงทนในการกระทำพฤติกรรม (Effort Expenditure and Persistence) การรับรู้ความสามารถของตนเอง เป็นตัวกำหนดว่าบุคคลจะใช้ความพยายามมากเพียงใดและจะยังคงทนที่จะทำกิจกรรมได้นานเท่าไร เมื่อได้เผชิญกับอุปสรรคต่าง ๆ หรือประสบการณ์ที่ไม่น่าพอใจ บุคคลที่รับรู้ในความสามารถของตนเองสูง จะยังคงมีความพยายามและ

ความคงทนในการกระทำนานกว่าบุคคลที่รับรู้ในความสามารถของตนเองต่ำและการใช้ความพยายาม มุมานะในการกระทำอย่างเต็มที่ตลอดเวลา ก็มีแนวโน้มว่าจะประสบความสำเร็จในการกระทำสูง มีความแตกต่างระหว่างความพยายามที่ใช้ในช่วงการเรียนรู้ กับช่วงการนำทักษะการเรียนรู้ไปใช้ในตอน เรียนรู้ คนที่รับรู้ในความสามารถของตนเองสูง อาจจะมีแนวโน้มที่มีความจำเป็นน้อยที่จะต้องใช้ความ พยายามมาก แต่เวลานำทักษะที่เรียนรู้ไปใช้คนที่รับรู้ว่าคุณมีความสามารถจะใช้ความพยายามสูง ส่วนคนที่สงสัยในความสามารถของตนเอง จะใช้ความพยายามมากในการเรียนรู้ แต่ใช้ความพยายาม น้อยเมื่อต้องใช้ทักษะที่เรียนมาแล้ว

3. รูปแบบการคิดและปฏิกิริยาทางอารมณ์ (Thought and Emotion Reactions) บุคคล ที่รับรู้ว่าคุณมีความสามารถต่ำ มีแนวโน้มที่จะมีปฏิกิริยาทางอารมณ์ต่อตนเองในทางลบ เช่น ไม่มี ความสุข วิตกกังวล หวาดหวั่น มีความเครียดสูง กระทำพฤติกรรมต่าง ๆ อย่างไม่เต็ม ความสามารถ ซึ่งส่งผลให้บุคคลประสบความสำเร็จในการกระทำมากยิ่งขึ้น ส่วนบุคคลซึ่งรับรู้ว่าคุณ มีความสามารถสูงจะมีความพยายามและเอาใจใส่ในการกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ มากและเมื่อ พบกับอุปสรรคบุคคลจะกระตุ้นตนเองให้ใช้ความพยายามมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้การรับรู้ใน ความสามารถของตนเองยังมีอิทธิพลต่อการคิดในการแก้ปัญหาที่ยาก คนที่รับรู้ความสามารถของ ตนเองสูงมีแนวโน้ม

4. เป็นผู้กำหนดผลที่เกิดขึ้นมากกว่าเป็นผู้ทำนายพฤติกรรม (Humans As Producer Rather Than Simply Foretellers of Behavior) บุคคลที่รับรู้ความสามารถของตนเองสูงมัก พยายามกระทำพฤติกรรมและยอมรับผลต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการกระทำพฤติกรรมของตนเองจะเลือก กระทำพฤติกรรมที่มีลักษณะท้าทายและใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ เพื่อให้การกระทำนั้นบรรลุถึง เป้าหมายแม้จะประสบความสำเร็จล้มเหลวในบางครั้งเขาจะไม่ท้อถอยและไม่อ้างเรื่องของโชคชะตาแต่จะให้ เหตุผลของความล้มเหลวที่เกิดขึ้นว่าเป็นสิ่งที่ช่วยสนับสนุนให้เกิดความสำเร็จต่อไปซึ่งต่างจากบุคคลที่ รับรู้ความสามารถของตนเองต่ำมักไม่ลงมือกระทำอย่างเต็มที่แต่จะรอให้ความสำเร็จหรือความล้มเหลว ในกระทำเป็นไปตามความเชื่อหรือคำทำนายและมักหลีกเลี่ยงการกระทำที่ยากขาดความพยายามมี ความทะเยอทะยานต่ำและมีความเครียดสูง

4.4 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง

แบนดูรา (Bandura. 1997:399-401) เสนอว่าการรับรู้ความสามารถของตนเอง พัฒนามา จากปัจจัยพื้นฐาน 4 ประการ คือ

1. ประสบการณ์ความสำเร็จจากการกระทำ (Enactive Mastery Experience) ประสบการณ์ ความสำเร็จจากการกระทำของตน ถือว่าเป็นแหล่งข้อมูลที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของ ตนเองที่มีประสิทธิภาพและเที่ยงตรงมากที่สุด เนื่องจากมีพื้นฐานอยู่บนประสบการณ์ของความสำเร็จ ของตนเองที่มีประสิทธิภาพและเที่ยงตรงมากที่สุด เนื่องจากมีพื้นฐานอยู่บนประสบการณ์ของ ความสำเร็จของบุคคลที่ได้รับโดยตรง การที่บุคคลทำงานหรือทำกิจกรรมต่าง ๆ แล้วได้รับความสำเร็จ

หลายครั้งจะทำให้บุคคลรับรู้ว่าคุณมีความสามารถ และพัฒนาความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนเองเพิ่มขึ้น ประสบการณ์ความสำเร็จจากการกระทำนอกจากจะเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเองให้เข้มแข็งขึ้นแล้วยังแผ่ขยายไปสภาพการณ์อื่น ๆ ได้มากกว่าแหล่งข้อมูลอื่น ด้วยประสบการณ์ความสำเร็จนี้หากได้รับบ่อยครั้งก็ยิ่งทำให้บุคคลรับรู้ว่าคุณมีความสามารถเพิ่มมากขึ้นไม่ทอดทิ้งถึงแม้จะไม่ประสบความสำเร็จในบางครั้ง โดยเฉพาะถ้าการไม่ประสบความสำเร็จนั้นสามารถแก้ไขได้ด้วยความพยายาม บุคคลก็จะเพิ่มความพยายามมากขึ้นในทางตรงกันข้ามประสบการณ์ที่ล้มเหลวที่เกิดขึ้นในระยะแรก ๆ และไม่ได้เกิดจากการขาดความพยายาม หรือได้รับการขัดขวางจากสภาพการณ์ภายนอก การทำให้คนเราฟื้นคืนกลับมารู้ว่าคุณมีความสามารถจำเป็นต้องให้เข้าได้มีประสบการณ์ในการเอาชนะอุปสรรค โดยผ่านการใช้ความพยายามเสียก่อนประสบการณ์ความสำเร็จจากการกระทำ ที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถแก่ผู้กระทำพฤติกรรมขึ้นอยู่กับปัจจัยต่อไปนี้

1.1 ความยากของงานและสภาพแวดล้อม การประสบความสำเร็จในการทำงานที่ง่าย ๆ อาจจะไม่เพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเอง เนื่องจากบุคคลรู้อยู่แล้วว่าต้องสำเร็จอยู่แล้วจึงไม่นำไปประเมินความสามารถ ส่วนงานที่ยากและท้าทายจะให้ข้อมูลความสามารถอย่างไร จึงมีแนวโน้มส่งผลให้บุคคลเพิ่มการรับรู้ความสามารถ นอกจากนี้ยังมีองค์ประกอบหลายอย่างเกิดภายในบริบทหรือสภาพแวดล้อมของการกระทำ ทั้งที่เป็นอุปสรรคที่ช่วยส่งเสริมให้บรรลุความสำเร็จ เช่น การได้รับความช่วยเหลือจากบุคคล ความสามารถในการจัดการกับทรัพยากรหรือเครื่องมือสภาวะแวดล้อมภายใต้กิจกรรมที่ปฏิบัติ ความสำเร็จของการกระทำที่ได้จากการช่วยเหลือจากภายนอกคุณค่าของความสามารถจะมีเพียงเล็กน้อย เพราะบุคคลให้น้ำหนักกับสิ่งภายนอกมากกว่าความสามารถของตนเอง ส่วนความผิดพลาดของการปฏิบัติงานที่เกิดจากเงื่อนไขซึ่งไม่เอื้ออำนวยต่อการปฏิบัติงาน จะเป็นข้อมูลที่ส่งผลต่อความสามารถน้อยกว่าความผิดพลาดที่เกิดในเงื่อนไขที่เอื้ออำนวยต่อการปฏิบัติงาน

1.2 ความพยายาม หากประสบการณ์ความสำเร็จในงานที่ท้าทายมาจากการใช้ความพยายามเพียงเล็กน้อยจะแสดงให้เห็นถึงการมีความสามารถสูง แต่หากมาจากการใช้ความอุตสาหะพยายามอย่างมากจึงจะสำเร็จได้กลับแสดงให้เห็นถึงการมีความสามารถในระดับต่ำและมักจะนำไปสู่การรับรู้ความสามารถของตนเองที่น้อยกว่า ด้วยการอธิบายถึงความพยายามที่ตรงข้ามกันมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ความสามารถในเด็กและผู้ใหญ่ โดยเด็กเล็กที่ประสบความสำเร็จจากการใช้ความพยายามอย่างหนักจะนำไปสู่การรับรู้ว่าคุณมีความสามารถมาก แต่หากเป็นผู้ใหญ่จะรับรู้ความสามารถของตนเองในระดับต่ำกว่า นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการศึกษาตามกรอบการอนุมานสาเหตุที่ว่าระดับของการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้น มาจากการอนุมานสาเหตุไปยังความพยายามและความยากของงาน โดยบุคคลที่อธิบายความสำเร็จของตนในงานที่ยากกว่ามากจากการใช้ความพยายามเพียงเล็กน้อยจะรับรู้ความสามารถของตนเองสูง แต่บุคคลที่อธิบายความสำเร็จของตนในงานที่ง่ายกว่ามาจากการใช้ความพยายามอย่างมากจะรับรู้ว่าคุณมีความสามารถต่ำกว่า

แบนดูรายังได้สรุปให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอนุมานสาเหตุกับการรับรู้ความสามารถของตนเองว่า การอนุมานสาเหตุของความสำเร็จจากการกระทำสามารถที่จะช่วยส่งเสริม

การรับรู้ความสามารถของตนเองให้เด่นชัดขึ้นและยังเป็นตัวทำนายความสำเร็จของการกระทำด้วย นอกจากนี้ยังพบว่าบุคคลที่รับรู้ความสามารถของตนเองสูงมีแนวโน้มในการอธิบายความล้มเหลวว่าเนื่องมาจากการมีความพยายามไม่เพียงพอหรือเกิดจากสภาพการณ์ที่ไม่เอื้ออำนวยแต่บุคคลที่รับรู้ความสามารถของตนเองต่ำจะอธิบายสาเหตุของการล้มเหลวของตนว่ามาจากการมีความสามารถต่ำ

1.3 การเลือกจดจำ การรับรู้ในความสามารถของตนเอง มีผลมาจากการที่บุคคลเลือกจดจำการกระทำของเขาเอง โดยการเลือกจดจำจะช่วยเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเองมากขึ้น ถ้าบุคคลเลือกสังเกต จดจำเฉพาะการกระทำที่เขาประสบความสำเร็จ แต่หากบุคคลเลือกสังเกตจดจำจากการกระทำที่เป็นไปในทางลบมักจะนำไปสู่การรับรู้ความสามารถของตนเองที่ต่ำ

1.4 การเปลี่ยนแปลงของช่วงเวลา การบรรลุผลการประเมินเพื่อปรับปรุงแก้ไข การเปลี่ยนแปลงของช่วงเวลาการบรรลุผล มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองมากขึ้นโดยบุคคลที่มีประสบการณ์ความล้มเหลวเป็นบางครั้งบางคราวไม่ต่อเนื่อง แต่มีการประเมินเปรียบเทียบกับผลการกระทำที่เคยเกิดขึ้น แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขจะมีความโน้มเอียงในการเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเองมากกว่าบุคคลที่มีประสบการณ์ในลักษณะที่ราบเรียบและไม่มีการประเมินเปรียบเทียบกับผลที่เคยกระทำผ่านมาเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

2. ประสบการณ์จากการเห็นตัวแบบ (Vicarious Experience) การรับรู้ความสามารถของตนเองส่วนหนึ่งได้รับอิทธิพลจากการเห็นตัวอย่างจากบุคคลอื่น การที่ได้เห็นบุคคลอื่นทำพฤติกรรมที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันแล้วประสบความสำเร็จทำให้บุคคลคิดว่าตนเองก็มีความสามารถและทักษะเช่นเดียวกับบุคคลนั้น ตนเองก็น่าจะประสบความสำเร็จได้ แต่หากได้เห็นบุคคลอื่นที่มีความสามารถคล้ายคลึงกับตนประสบความล้มเหลวทั้งๆ ที่ได้พยายามอย่างเต็มที่อาจทำให้รับรู้ความสามารถของตนเองต่ำลง การรับรู้ความสามารถของตนเองที่ไม่ได้เกิดจากประสบการณ์ตรงเช่นนี้จะทำให้การรับรู้ความสามารถของตนเองไม่มีความแน่นอนและเปลี่ยนแปลงง่าย คือพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงไปตามตัวแบบที่เห็น ข่าวสารที่ได้จากการดูตัวแบบจะมีผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่ใช้ประเมินความสามารถและการเปรียบเทียบผลการประเมินความสามารถของตนเองกับตัวแบบหากกิจกรรมใดให้ข้อมูลที่ชัดเจนจะทำให้บุคคลประเมินความสามารถของตนเองไม่ตรงกับความเป็นจริง ตัวแบบที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองควรมีลักษณะดังนี้

2.1 คล้ายคลึงกันของความสามารถ ปัจจัยความคล้ายคลึงกันของความสามารถของตัวแบบกับผู้สังเกตจะนำไปสู่การเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเองได้โดยตัวแบบที่มีความสามารถคล้ายคลึง หรือสูงกว่าผู้สังเกตเล็กน้อยจะให้ข้อมูลที่ส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถของผู้สังเกตอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด ส่วนตัวแบบที่มีความสามารถสูงหรือต่ำกว่าผู้สังเกตมากๆ จะให้ข้อมูลที่ส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถของผู้สังเกตเพียงเล็กน้อย และการศึกษาอิทธิพลของความคล้ายคลึงกันของความสามารถที่มีมาก่อนของตัวแบบกับผู้สังเกต โดยให้กลุ่มผู้สังเกตสังเกตการทำงานของตัวแบบและผู้สังเกตจะได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับความสามารถล่วงหน้าของตัวแบบว่ามีความสามารถเท่ากันกับตนหรือมากกว่าตน เมื่อตัวแบบประสบความล้มเหลวในการทำงานเสมอๆ จะพบว่าผู้สังเกตที่มีการรับรู้เท่ากับตนหรือมากกว่า จะยังคงรับรู้ความสามารถของตนสูงในงานที่คล้ายคลึงกับงานที่

ตัวแบบทำและไม่ลดความพยายามลงแม้จะประสบความล้มเหลวซ้ำ ในทางตรงกันข้ามผู้สังเกตที่รับรู้ ว่าตนมีความสามารถใกล้เคียงหรือต่ำกว่าตัวแบบจะรับรู้ว่าจะตนมีความสามารถต่ำและมักท้อถอยง่าย เมื่อพบอุปสรรคหรือประสบความล้มเหลว นอกจากนี้มีการเสนอว่าบุคคลจะใช้ความรู้เดิมในอดีตที่ คล้ายคลึงกันมาเป็นตัวตัดสินความสามารถในสภาพการณ์ใหม่ของตน (Bandura. 1997:97; Cited Goethis & Darley. 1977) ซึ่งแบนดูราโต้แย้งว่าหากเป็นดังเช่นที่กล่าวการกระทำเดิมสภาพแวดล้อม เดิมจะต้องเหมือนกันทุกประการกับการกระทำใหม่ และสภาพแวดล้อมใหม่ซึ่งลักษณะนี้เกิดขึ้นได้ยาก เขาจึงสรุปว่าผู้สังเกตมักจะตัดสินความสามารถของตนเองจากการกระทำที่คล้ายคลึงกันในอดีตและ จากความรู้ในการบรรลุความสำเร็จของตัวแบบในสภาพการณ์ใหม่ดังเช่นการที่นักเรียนคนหนึ่งจะ ทราบว่าจะแนะนำวิชาเคมีได้คะแนนเท่า ๆ กับตนว่าเป็นเท่าใด

2.2 ความคล้ายคลึงกันของคุณลักษณะ บุคคลมีการพัฒนามโนทัศน์เกี่ยวกับ ความสามารถในการทำงานของตนโดยเชื่อมโยงกับคุณลักษณะต่างๆ เช่น เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับเศรษฐกิจและสังคมและเชื้อชาติของตัวแบบ ในการสังเกตตัวแบบนั้นหากตัวแบบมีความ คล้ายคลึงในคุณลักษณะต่างๆ กับผู้สังเกตมาก เมื่อตัวแบบประสบความสำเร็จผู้สังเกตก็มีแนวโน้มที่ จะเผชิญกับปัญหาและรับรู้ว่าจะตนสามารถทำได้เช่นเดียวกับตัวแบบ และนำไปสู่การรับรู้ความสามารถ ของตนเองมากขึ้น ซึ่งแตกต่างกับตัวแบบที่มีคุณลักษณะแตกต่างจากผู้สังเกต แม้ตัวแบบประสบ ความสำเร็จในการทำงานก็ตาม แต่ผู้สังเกตจะมีความลังเลสงสัยในความสามารถของตนเองว่าสามารถ ทำงานให้สำเร็จได้หรือไม่

2.3 ความมากมายหลากหลายของตัวแบบ ในการประเมินความสามารถของตนไม่ได้ มากจากตัวแบบคนเดียว แต่บุคคลจะมีการสังเกตตัวแบบที่มากมายหลากหลายอย่างและการตัดสิน จากตัวแบบที่มีจำนวนมากและหลากหลายย่อมเป็นข้อมูลในการประเมินความสามารถของตนเองได้ ดีกว่าตัวแบบคนเดียว นั่นคือพลังการชักจูงจากตัวแบบที่มีจำนวนมากและหลากหลายจะช่วยเพิ่ม อิทธิพลที่มาจากผู้อื่น นอกจากนี้การสังเกตการประสบความสำเร็จของตัวแบบที่มีความชำนาญในงาน ที่หลากหลาย จะช่วยให้บุคคลเพิ่มการรับรู้เกี่ยวกับความสามารถในการเรียนรู้ของตนเองและมีการ พัฒนาศักยภาพมากขึ้นกว่าการสังเกตตัวแบบที่มีความชำนาญในงานเพียงอย่างเดียว

2.4 ความเชี่ยวชาญของตัวแบบ ตัวแบบที่มีความเชี่ยวชาญในการทำงานจะมีความสุข รอบคอบมักทำงานได้อย่างไม่มีข้อผิดพลาด แต่ตัวแบบที่ไม่เชี่ยวชาญในช่วงแรกอาจมีความขลาดกลัว แต่ต่อมาก่ออยู่ ๆ เอาชนะความยากของงานโดยตัดสินใจใช้ความพยายามให้มากยิ่งขึ้น ซึ่งผู้สังเกตจะ ได้รับประโยชน์จากการยืนยันหยัดในการใช้ความพยายามต่องานที่ยากจากตัวแบบที่ไม่เชี่ยวชาญ มากกว่าตัวแบบที่มีความเชี่ยวชาญมาก จะเห็นได้ว่าตัวแบบที่จะช่วยให้ผู้สังเกตเพิ่มการรับรู้ ความสามารถของตนเอง มักคิดว่าตัวแบบที่ไม่เชี่ยวชาญมีความคล้ายคลึงกับตนมากกว่าตัวแบบที่ เชี่ยวชาญจึงมีแนวโน้มที่จะใช้ความพยายามมากขึ้น เพื่อให้ประสบความสำเร็จดังเช่นตัวแบบ

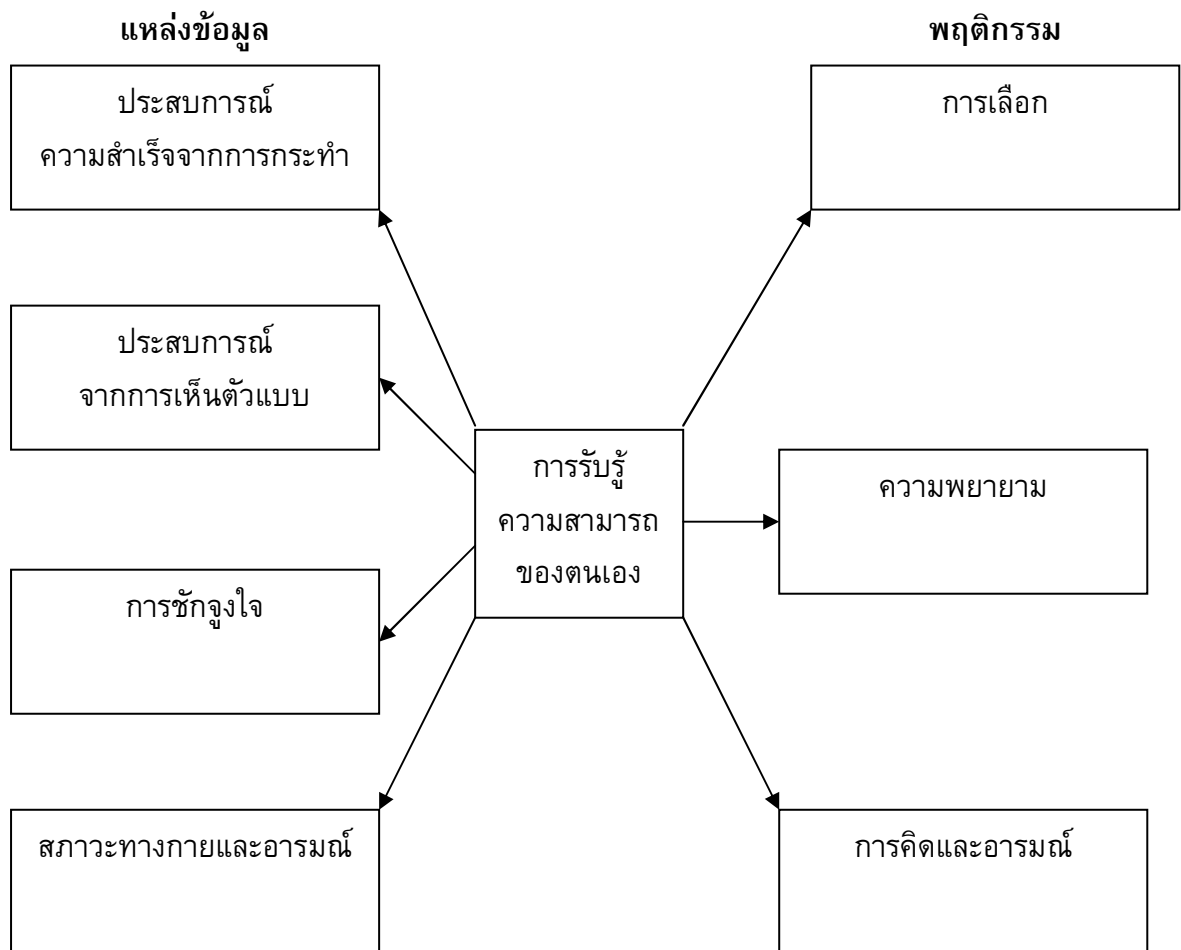
3. การชักจูงด้วยคำพูด (Verbal Persuasion) การตัดสินความสามารถของตนนั้นไม่อาจ ขึ้นอยู่กับตนเองเพียงอย่างเดียว เนื่องจากแหล่งข้อมูลจากตนเองอาจจะยังไม่เพียงพอ ดังนั้นจึง ต้องการข้อมูลจากบุคคลอื่นที่มีอิทธิพลต่อตนเอง การพูดชักจูงทางวาจาที่มีความสัมพันธ์กับการทำให้

เกิดความมั่นใจในความสามารถของตนเอง เป็นการรับเอาคำพูดของผู้อื่นมาเป็นข้อมูลในการพิจารณาเกี่ยวกับความสามารถของตนทำให้รับรู้ว่าคุณมีความสามารถที่จะทำงานได้สำเร็จ เกิดความมั่นใจในความสามารถของตนและความรู้สึกว่าคุณมีความสามารถที่จะทำงานได้สำเร็จ เกิดความมั่นใจในความสามารถของตนและความรู้สึกว่าคุณมีความสามารถนี้ จะเป็นแรงจูงใจให้บุคคลกระทำพฤติกรรมตามที่ตนเองรับรู้ความสามารถ แต่บุคคลที่ไม่ได้รับการโน้มน้าวหรือชักจูงทางวาจาอาจยังคงสงสัยในความสามารถของตนเอง อย่างไรก็ตามการชักจูงนั้นไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง อาจก่อให้เกิดความล้มเหลว ซึ่งจะทำให้ผู้ชักจูงไม่ได้รับความเชื่อถือการได้รับข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการชักจูงด้วยวาจาเพราะข้อมูลที่โน้มน้าวความสามารถมักมาจากการประเมินผลย้อนกลับของการกระทำ โดยจะนำไปสู่การลดหรือการเพิ่มความรู้สึกว่าคุณมีความสามารถ เนื่องจากการบอกให้บุคคลทราบว่าคุณมีความสามารถและความสามารถนั้นได้มาจากการใช้ความพยายามอย่างหนัก จะทำให้บุคคลรับรู้ความสามารถของตนในระดับต่ำกว่าการบอกที่แสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าของความสามารถที่คุณมีโดยไม่อ้างไปถึงความพยายามที่คุณใช้ไป นอกจากนี้ความรู้และความน่าเชื่อถือของผู้ชักจูงก็มีส่วนด้วยโดยผู้ชักจูงที่มีความรู้ ความน่าเชื่อถือในเรื่องนั้น ๆ จะมีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของบุคคล

4. สภาวะทางร่างกายและอารมณ์ (Physiological and Affective State) เป็นข้อมูลที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่มีผลต่อการตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถของบุคคลการที่รับรู้ความสามารถของตนเองจะสูงหรือต่ำ ส่วนหนึ่งก็ขึ้นอยู่กับสภาวะทางสรีระวิทยาของเขา นั่นคือในสภาวะที่ร่างกายเกิดความตื่นตัว เช่น เกิดความเครียด ความวิตกกังวล ตื่นเต้น มีอาการอ่อนเพลีย เมื่อยล้าหรือเมื่ออยู่ในสภาพการณ์ที่ถูกดูว่ากล่าวตักเตือนหรือในสภาวะที่ร่างกายถูกกระตุ้นมาก ๆ มักจะทำให้บุคคลกระทำพฤติกรรมได้ผลไม่ดีเท่าที่ควร ซึ่งจะกระตุ้นให้บุคคลมีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ ซึ่งสภาวะทางกายและอารมณ์ในทางบวกจะช่วยเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเอง ในทางตรงกันข้ามสภาวะทางกายและอารมณ์ในทางลบ เช่น เจ็บป่วย ปวดเมื่อย เครียด วิตกกังวลจะลดการรับรู้ความสามารถของตนเองลง

จะเห็นได้ว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองสามารถเกิดขึ้นได้จากปัจจัยหลายประการดังกล่าวมาแล้ว ซึ่งการรับรู้ความสามารถของตนเองนี้อาจเกิดปัจจัยใดปัจจัยหนึ่ง หรืออาจเกิดจากหลายปัจจัยผสมผสานกันก็ได้

ทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเองของแบนดูรา สามารถแสดงได้ดังภาพประกอบดังนี้

ภาพประกอบ 5 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างแหล่งข้อมูลการรับรู้ความสามารถของตนเองกับพฤติกรรม

4.5 พัฒนาการของการรับรู้ความสามารถของตนเอง

พัฒนาการของการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Development and Exercise of Self Efficacy) แบนดูรา (Bandura. 1997: 77-80)

1. การเริ่มต้นของความรู้สึกมีพลังของบุคคล ทารกจะมีการเรียนรู้ว่าเขาสามารถกระทำบางอย่างให้เกิดขึ้นได้ ประสบการณ์ของทารกที่พบว่ามีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้นจากการกระทำของเขาถือเป็นพื้นฐานเริ่มต้นในการพัฒนาความรู้สึกว่ามีความสามารถ เช่น การเขย่าของเด็ที่จะนำมาซึ่งเสียง การสั่น เป็นต้น เด็กจะสังเกตผลการกระทำซ้ำ ๆ ของตนว่าจะเกิดเหตุการณ์เช่นเดียวกันหรือไม่ เด็กจะเรียนรู้ว่าพฤติกรรมต่าง ๆ ทำให้มีปฏิกิริยาตอบสนอง เด็กที่มีประสบการณ์ความสำเร็จในการควบคุมสภาพแวดล้อม จะกลายเป็นเด็กที่เอาใจใส่สนใจพฤติกรรมของตนเองมากและมีความสามารถที่จะเรียนรู้การตอบสนองใหม่ ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพในช่วงนี้เด็กจะทราบว่ามีความแตกต่างกันระหว่างการกระทำของเขากับผู้อื่น แม้จะเป็นการกระทำอย่างเดียวกันและเมื่อทารกเริ่มเข้าสู่วุฒิภาวะสิ่งที่อยู่รอบตัวจะทำให้เขามีบุคลิกลักษณะที่แตกต่างกันไปด้วย

2. การรับรู้ความสามารถของตนเองจากครอบครัว เด็กที่อายุน้อยจะรับรู้ความสามารถของตนเองจากการกระทำพฤติกรรม เด็กจะมีการพัฒนา ประเมินและตรวจสอบความสามารถทางกาย ความสามารถทางสังคม ทักษะด้านภาษาและทักษะทางปัญญาเพื่อที่จะเข้าใจและจัดการกับสภาพการณ์ต่าง ๆ ที่ตนเองเผชิญในแต่ละวัน การพัฒนาสมรรถนะของประสาทรับรู้สัมผัสจะเพิ่มขึ้นตามประสบการณ์ในการสำรวจสิ่งแวดล้อมของเด็กทารก การสำรวจในขั้นเริ่มแรกและการเล่นกิจกรรมต่าง ๆ จะเป็นการเพิ่มทักษะขั้นพื้นฐานและการเข้าใจในความสามารถของเด็กด้วย

ประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จจากการควบคุมของตนเองเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการพัฒนาขั้นต้นของความสามารถทางปัญญาและสังคม พ่อแม่ที่ตอบสนองต่อพฤติกรรมของเด็กทารกและสร้างสถานการณ์ที่เอื้อต่อการใช้ความสามารถ โดยการสร้างสิ่งแวดล้อมทางกายภาพให้สมบูรณ์และเปิดโอกาสให้เด็กได้อิสระในการเคลื่อนไหว เพื่อการสำรวจจะทำให้เด็กเกิดพัฒนาการทางสังคมและสติปัญญา การพัฒนาทางภาษาจะต้องเตรียมความหมายทางสัญลักษณ์ให้ตอบสนองตามประสบการณ์ของเด็กและสิ่งอื่น ๆ ที่จะเป็นการบอกให้เด็กได้รู้เกี่ยวกับความสามารถของตนเอง สิ่งเหล่านี้จะเป็นตัวเพิ่มความเข้าใจว่าเขาสามารถทำอะไรได้หรือไม่ได้บ้าง เพื่อนจะมีความสำคัญมากขึ้นในการพัฒนาการความเข้าใจในความสามารถของตนเอง เริ่มแรกจะเปรียบเทียบกับพี่น้องที่มีอายุใกล้เคียงกัน การประเมินความสามารถจากการเปรียบเทียบทางสังคมจะแตกต่างกันตามขนาดของครอบครัวลำดับการเกิด จำนวนพี่น้อง อายุและเพศ

3. การรับรู้ความสามารถของตนเองที่เพิ่มขึ้นโดยผ่านอิทธิพลจากเพื่อน การรับรู้ความสามารถของเด็กจะเปลี่ยนแปลงตามการเข้าสู่สังคมกลุ่มใหญ่ขึ้น การรับรู้ความสามารถของตนเองเกิดขึ้นจากความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน เด็กจะเข้าใจในความสามารถของตนเองมากขึ้นจากการเรียนรู้ทางสังคมโดยทั่วไปแล้วเด็กที่มีอายุเท่ากันจะมีการเปรียบเทียบข้อมูลระหว่างตนเองกับเพื่อนมากขึ้นเพื่อตัดสินและตรวจสอบความสามารถของตนเอง เพื่อนอาจจะไม่ใช่เพศเดียวกัน เด็กมีแนวโน้มเลือกเพื่อนที่มีความสนใจและเห็นคุณค่าในสิ่งที่คล้ายคลึงกัน การเลือกปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนที่มีความสนใจและเห็นคุณค่าในสิ่งที่คล้ายคลึงกันนี้จะช่วยส่งเสริมการรับรู้ความสามารถในทิศทาง และความสนใจร่วมกัน การขาดความสัมพันธ์กับเพื่อนหรือการมีความสัมพันธ์กับเพื่อนน้อยลงจะมีผลต่อการเสียการพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเอง ถ้าการรับรู้ความสามารถของตนเองทางสังคมต่ำจะทำให้เกิดอุปสรรคในการสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนได้ ดังนั้นเด็กที่มีการรับรู้ความสามารถตนเองขาดความสามารถทางสังคมจะหลีกเลี่ยงออกจากสังคมและมีการรับรู้คุณค่าในตนเองต่ำ แต่รูปแบบพฤติกรรมบางอย่างอาจทำให้การรับรู้ความสามารถของตนเองสูง เกิดความเห็นห่างจากสังคมมากกว่าที่จะเกิดความผูกพันกับสังคม ตัวอย่างเช่นเด็กที่รับรู้ความสามารถของตนเองสูงในสิ่งที่เขาต้องการโดยการก้าวร้าว

4. การพัฒนาการรับรู้ความสามารถทางปัญญาของตนเองจากโรงเรียน โรงเรียนเป็นแหล่งพัฒนาความสามารถทางปัญญา ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ และทักษะในการแก้ปัญหาที่จำเป็นสำหรับการอยู่ร่วมสังคมที่กว้างขึ้น ความรู้และทักษะการคิดของบุคคล (Knowledge and Thinking Skills) จะถูกตรวจสอบประเมินและเกิดการเปรียบเทียบทางสังคมอย่างต่อเนื่องเด็กที่มีทักษะทาง

ปัญญาที่ดีจะมีการพัฒนาความเข้าใจในความสามารถทางปัญญา (Intellectual Efficacy) เกิดขึ้นเรื่อย ๆ จากการดูตัวแบบจากเพื่อ การได้รับข้อมูลย้อนกลับจากครู ดังนั้นการสร้างสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ จะมีผลต่อการพัฒนาความสามารถและทักษะทางปัญญาของนักเรียนด้วยโดยเฉพาะจากครู โรงเรียนที่มีคณะครูที่รับรู้ความสามารถของตนเองว่าสามารถทำให้เด็กบรรลุผลก็จะกระตุ้นให้มีบรรยากาศในการเรียนเป็นไปในทางบวก ซึ่งจะส่งเสริมให้ผู้เรียนบรรลุผลการเรียนได้และการจัดให้นักเรียนเรียนเป็นกลุ่มจะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสทำงานร่วมกันและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งจะส่งเสริมการประเมินความสามารถของตนเองไปในทางบวกและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการสอนแบบรายบุคคลหรือแบบแข่งขัน

5. การรับรู้ความสามารถของตนเองในช่วงวัยรุ่น การรับรู้ความสามารถของตนเองในช่วงวัยรุ่นเป็นวัยที่มีพัฒนาการที่จะต้องทำสิ่งท้าทายใหม่ ๆ และต้องเรียนรู้ความรับผิดชอบตนเองเกือบทุก ๆ เรื่องในชีวิต วัยรุ่นต้องเรียนรู้ทักษะใหม่ๆ ที่จะทำงานนั้นให้บรรลุผลและเรียนรู้ความสามารถด้านใหม่ๆ ที่ใช้ในการดำรงชีวิตในสังคมผู้ใหญ่ รวมทั้งเรียนรู้ว่าจะจัดการอย่างไรต่อการเปลี่ยนแปลงเข้าสู่วัยรุ่นหนุ่มสาวและในหลาย ๆ สถานการณ์ที่การรับรู้ความสามารถของตนเองมีการพัฒนาเพิ่มขึ้น วัยรุ่นจะมีความเข้าใจในความสามารถของตนเองมากขึ้นและมั่นใจมากขึ้น โดยการเรียนรู้ว่าจะจัดการให้สำเร็จผลอย่างไรต่อสภาพการณ์ที่เป็นปัญหาที่เข้าไม่เคยได้กระทำมาก่อน วัยรุ่นส่วนใหญ่จะจัดการกับสิ่งต่างๆ ในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อของวัยรุ่นช่วงนี้ได้โดยไม่มีปัญหา แต่อย่างไรก็ตามเด็กวัยรุ่นตอนต้นที่เข้าสู่ช่วงวัยรุ่นใหม่ๆ อาจมีความรู้สึกที่ตนเองไร้ความสามารถอาจทำให้เกิดความไม่สบายใจและไม่สามารถจะจัดการกับสภาพการณ์ใหม่ได้และการเปลี่ยนแปลงของวัยรุ่นเข้าสู่ผู้ใหญ่ จะเกิดปัญหาขัดแย้งหรือไม่ขึ้นขึ้นอยู่กับความมั่นใจ หรือความเข้มของการรับรู้ความสามารถของตนเองที่ได้รับจากประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จในอดีต

6. การรับรู้ความสามารถของตนในวัยผู้ใหญ่ ในช่วงวัยผู้ใหญ่ตอนต้น บุคคลจะมีการเรียนรู้ที่จะจัดการกับความต้องการใหม่ๆ ที่มีเพิ่มขึ้นจากการเป็นเพื่อนต่างเพศ เป็นคู่สมรส เป็นพ่อแม่ หรือในฐานะทางอาชีพ หากบุคคลประสบความสำเร็จในการจัดการสิ่งเหล่านี้ก็จะเพิ่มความมั่นคงในการรับรู้ความสามารถของตน ซึ่งมีส่วนทำให้เกิดแรงจูงใจที่จะขยายความสามารถและความสำเร็จนี้ออกไปอีกส่วนผู้ใหญ่ที่ไม่ประสบความสำเร็จจะเกิดความทุกข์ใจ ลังเลสงสัยในตนเอง พบว่าผู้ใหญ่เหล่านี้มักเกิดความเครียดและหดหู่ ซึมเศร้าในชีวิต ในช่วงวัยผู้ใหญ่ตอนกลางบุคคลจะมีการจัดการกับงานในชีวิตประจำวันของตนเองที่แน่นอน นั่นคือจะไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงการรับรู้ความสามารถของตนเองในส่วนของหน้าที่ประจำ อย่างไรก็ตามอาจเกิดความไม่มั่นคงได้เนื่องจากชีวิตนั้นไม่ได้หยุดอยู่กับที่มี การเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีและสังคมอยู่ตลอดเวลา ซึ่งบุคคลจำเป็นต้องปรับและเกิดการย้อนกลับมาประเมินความสามารถของตนอีก ผู้ใหญ่จะได้รับความกดดันจากผู้ที่อยู่ในวัยอ่อนกว่าในสภาพการณ์นี้บุคคลจะมีการแข่งขันในด้านฐานะ ตำแหน่งและพลังความสามารถในการทำงานที่ได้จากการเปรียบเทียบจากสังคมกับคนที่อยู่ในวัยอ่อนกว่า

7. การประเมินการรับรู้ความสามารถของตนเองซ้ำ ในวัยชราการรับรู้ความสามารถในวัยนี้จะมีทั้งการย้อนกลับไปประเมินความสามารถอีกครั้งและการเกิดความผิดพลาดของการประเมิน

ความสามารถ บุคคลวัยนี้จะมีมีโนทัศน์เชิงชีววิทยาที่ว่าความสามารถในทางกายหลายอย่างจะลดลงเมื่อมีอายุเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นบุคคลในวัยนี้จึงต้องการย้อนกลับไปประเมินเกี่ยวกับความสามารถของตนเอง ในกิจกรรมที่ต้องใช้สรีระทางร่างกายใหม่ว่าจะเกิดผลอย่างไรวัยนี้ มีแนวโน้มในการเปลี่ยนแปลงการตัดสินใจความสามารถทางปัญญาในเรื่องความจำ โดยหากคนชราคิดว่าเมื่อมีอายุมากขึ้นความสามารถในการจำจะลดลงเหมือนความสามารถทางสรีระ บุคคลก็จะมี ความมั่นใจในการจดจำของตนต่ำ ส่วนคนชราที่รู้สึกว่าคุณมีความสามารถในการจำสูงจะนำไปสู่ความพยายามทางปัญญาในการที่จะระลึกถึงนั้นจึงประสบความสำเร็จในการจำได้ดีกว่า

4.6 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองกับการแสดงพฤติกรรม

การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์กับการกระทำของบุคคลนั้นคือ ถ้าบุคคลมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการกระทำพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งสูง บุคคลก็มีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นสูงด้วยเช่นกัน แต่ถ้าบุคคลมีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำในการกระทำพฤติกรรมนั้น บุคคลก็มีแนวโน้มที่จะไม่กระทำพฤติกรรมนั้นเลย

อย่างไรก็ตามแม้ว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมแต่ก็มีปัจจัยหลายประการที่อิทธิพลต่อความสัมพันธ์ดังกล่าวนี้ ได้แก่ (จิราภรณ์ กุณสิทธิ์. 2541: 22-23; อ้างอิงจาก Bandura. 1986)

1. ขาดแรงจูงใจ และการถูกบังคับบัญชา (Disincentives and Performance Constraints) บุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงอาจจะไม่กระทำพฤติกรรมหากว่าขาดสิ่งจูงใจหรือปัจจัยที่ไม่เอื้ออำนวยให้กระทำหรือบุคคลไม่เต็มใจที่จะกระทำพฤติกรรมนั้น
2. การตัดสินใจผิดพลาดที่ผิดพลาดไป (Consequence of Misjudgment) นั่นก็คือการที่บุคคลตัดสินใจเกี่ยวกับผลกรรมที่ตนเองจะได้รับจากการกระทำพฤติกรรมนั้นผิดพลาดไป ซึ่งทำให้บุคคลรู้สึกว่าไม่คุ้มค่าที่ตนเองจะกระทำพฤติกรรมนั้น
3. ประสบการณ์ที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ (Temporal Disparities) นั่นก็คือเนื่องจากประสบการณ์ทำให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ถ้าหากบุคคลไม่ได้ประเมินตนเองตลอดเวลาจะทำให้บุคคลตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถของตนเองผิดพลาดไป จะมีผลทำให้บุคคลไม่กระทำพฤติกรรม
4. ประเมินการรับรู้ความสามารถของตนเองผิดพลาดไป (Faulty Assessment of Self Performance) บุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในพฤติกรรมที่เป็นสถานการณ์โดยภาพรวมสูงเขาอาจจะไม่กระทำพฤติกรรม เมื่อให้เขากระทำพฤติกรรมที่เป็นทักษะย่อย ๆ ของสถานการณ์นั้นเพราะเห็นว่าไม่สำคัญ
5. การประเมินความสำคัญของทักษะย่อยๆ (Misweighting Requisite Sub skills) ที่จำเป็นต้องใช้ในการกระทำพฤติกรรมผิดพลาด นั่นก็คือ ถ้าบุคคลคิดว่าตนเองขาดทักษะหรือมีทักษะด้านใดด้านหนึ่งไม่เพียงพอก็จะหลีกเลี่ยงไม่แสดงพฤติกรรมนั้น

6. เป้าหมายในการกระทำคลุมเครือ ไม่ชัดเจนและเป้าหมายนั้นไม่สามารถปฏิบัติได้ (Obscure Aims and Performance Ambiguity)

7. การรู้จักตนเองที่ไม่ถูกต้อง (Faulty self- Knowledge) บุคคลที่รู้จักตนเองไม่ถูกต้อง อาจเป็นผลมาจากการกระทำที่มีลักษณะคลุมเครือไม่ชัดเจนหรืออาจถูกบังคับให้กระทำหรือได้ข้อมูลภายนอกมาอย่างไม่ถูกต้อง

ในการที่จะทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมาให้มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้นควรจัดการหรือควบคุมมิให้ปัจจัยต่าง ๆ ดังกล่าวเพื่อไม่ให้ปัจจัยเหล่านั้นมา มีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรมซึ่งอาจมีผลให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมาอย่างไม่เต็มที่ และขาดความมั่นใจและถ้าหากขจัดอุปสรรคหรือเป็นตัวขัดขวางเหล่านั้นออกไป ก็จะช่วยให้บุคคลสามารถแสดงพฤติกรรมออกมาได้อย่างเต็มที่และมีความมั่นใจ อันจะนำไปสู่การประสบความสำเร็จต่อไป

4.7 การวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง

จากแนวคิดของ แบนดูรา (Bandura. 1977 : 84-85) ที่ว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้นเกี่ยวข้องกับสถานการณ์เฉพาะและประกอบด้วย 3 มิติ

มิติที่ 1 เป็นมิติเกี่ยวกับระดับหรือขนาดของความยากของงานที่บุคคลรับรู้ว่าจะสามารถปฏิบัติได้ ซึ่งอาจจะแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ในการกระทำพฤติกรรมหนึ่งหรือแตกต่างกันในบุคคลเดียวกัน เมื่อต้องทำพฤติกรรมที่มีความยากง่ายแตกต่างกัน เป็นการที่บุคคลรับรู้ความสามารถของตนเองว่าจะทำงานสำเร็จถึงระดับไหนเมื่อถูกเสนองานที่มีระดับความยากแตกต่างกัน

มิติที่ 2 เป็นมิติที่เกี่ยวกับการแผ่ขยาย (Generality) การรับรู้ความสามารถของตนเองจากสถานการณ์หนึ่งไปยังอีกสถานการณ์หนึ่ง

มิติที่ 3 เป็นมิติเกี่ยวกับความเข้มหรือความมั่นใจ (Strength) เป็นความมั่นใจที่บุคคลคิดว่าตนสามารถทำงานได้ที่ระดับความยากต่าง ๆ

ลี และบอบโก (อมรรัตน์ บุบผะโชติ. 2546 : 28 ; อ้างอิงจาก Lee; & Bobko. 1994) ได้รวบรวมงานวิจัยเกี่ยวกับการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองตามแนวทฤษฎีของแบนดูรา พบว่ามีวิธีการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง 4 วิธีด้วยกัน ดังสรุปได้ต่อไปนี้

1. การวัดความเข้ม หรือความมั่นใจ (Self-efficacy strength) เป็นวิธีการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองในมิติที่ 3 และเป็นวิธีที่นำมาใช้วัดการรับรู้ความสามารถของตนเองมากที่สุด การวัดทำโดยการถามผู้ตอบว่า เขาสามารถปฏิบัติงานที่มีความยากของงานเพิ่มขึ้นได้เพียงใด ข้อคำถามมักมีลักษณะให้ประเมินความมั่นใจจากไม่มีความมั่นใจ จนถึง มีความมั่นใจเต็มที่

2. การวัดระดับความยาก (Self-efficacy magnitude) เป็นวิธีการรับรู้ความสามารถของตนเองในมิติที่ 1 และเป็นวิธีที่นิยมนำมาใช้วัดการรับรู้ความสามารถของตนเองรองลงมา วิธีการวัดทำโดยการถามผู้ตอบว่า เขาสามารถปฏิบัติงานที่กำหนดให้ ที่มีความยากขึ้นได้หรือไม่ คำตอบมักจะมี

ลักษณะเป็นมาตราส่วนชนิด ใช่/ไม่ใช่ ถ้าตอบใช่ได้คะแนน 1 คะแนน ถ้าตอบไม่ใช่ได้คะแนน 0 คะแนน ดังนั้น หากได้คะแนนสูงก็แสดงว่ามีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง

3 การวัดแบบผสม คือ การวัดที่ใช้ทั้งความเข้ม และขนาดของความยาก โดยการวัดแบบผสมนี้จะใช้ข้อคำถามเดียวแต่มีคำตอบแยกเป็น 2 ช่อง ช่องหนึ่งเป็นแบบ ใช่ / ไม่ใช่ อีกช่องหนึ่งจะเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่าหรือใช้เป็นร้อยละ

4. การวัดความเข้มและขนาดของความยากเหมือนวิธีที่ 3 แต่มีข้อแตกต่างกัน คือ แปลงคะแนนดิบให้เป็นคะแนนมาตรฐาน (Z-score)

การวัดการรับรู้ความสามารถของตนไม่ว่าจะใช้วิธีใดก็จะพบว่าคะแนนที่ได้จะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมหรือการปฏิบัติงานของบุคคล

5. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่าน

งานวิจัยในประเทศ

ขวัญฤทัย สมัครคุณ (2541: 96-97) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจและความคงทนในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มตั้งเป้าหมายร่วมกัน กลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ และกลุ่มที่เรียนแบบปกติ 2) เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียนกับระดับความสามารถทางการเรียนภาษาไทยที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ 3) เพื่อเปรียบเทียบความคงทนในการเรียนของการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือ กลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ และกลุ่มที่เรียนปกติ ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 120 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มตั้งเป้าหมายร่วมกัน และกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจสูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบปกติ อีกทั้งยังมีความคงทนในการเรียนสูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จิตราภรณ์ ดั่งจุมพล (2543: 71-73) ได้ศึกษาผลของการใช้กระบวนการสอนอ่านแบบปฏิบัติการที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทย และทัศนคติต่อการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยและทัศนคติต่อการอ่านภาษาไทย ที่ได้รับการสอนด้วยการอ่านแบบปฏิบัติการ กับการสอนปกติ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนอ่านแบบปฏิบัติการมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กรมวิชาการ (2544: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาสภาพการอ่านของนักเรียนและการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านในโรงเรียน มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ได้ข้อค้นพบเกี่ยวกับความสนใจและพฤติกรรมการอ่านของนักเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษา กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยครูบรรณารักษ์ประถมศึกษาและมัธยมศึกษา จำนวน 107 คน จำนวน 2,499 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 จำนวน 1,418 คน ผลการศึกษาพบว่า อุปสรรคในการอ่านหนังสือของนักเรียนมัธยมศึกษา ได้แก่ นักเรียนมีการบ้านมาก ต้องช่วยทำงานบ้าน และ อ่านหนังสือแล้วไม่เข้าใจ นอกจากนี้พบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการอ่านหนังสือของเด็กนักเรียนมัธยมศึกษา คือ การบริการของห้องสมุดไม่มีหนังสือที่ต้องการ และห้องสมุดเปิดในเวลาที่ย่ำแย่ การจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านไม่น่าสนใจ และช่วงเวลาจัดไม่เหมาะสม กิจกรรมส่งเสริมการอ่านที่นักเรียนมัธยมศึกษาต้องการให้ครูจัดมากที่สุด คือ การแนะนำหนังสือ และการจัดนิทรรศการหนังสือ

กิงเพชร ป้องแก้ว (2545: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับฝึกกระบวนการเรียนรู้แบบอภิปัญญา โดยการใช้ผังโยงความสัมพันธ์ความหมายกับการสอนตามคู่มือครู มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบในการอ่านและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่ได้รับฝึกกระบวนการเรียนรู้แบบอภิปัญญา โดยการใช้ผังโยงความสัมพันธ์ความหมายกับการสอนตามคู่มือครู ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถในการอ่านของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความสามารถในการอ่านของกลุ่มทดลองก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

งานวิจัยต่างประเทศ

รีซี (Resse. 1989: 69) ได้ทำวิจัยเรื่องของการฝึกให้นักเรียนตระหนักถึงการใช้ลักษณะไวยากรณ์ที่มีผลต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจ ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนเกรด 9 จำนวน 32 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองซึ่งได้รับการสอนอ่านโดยให้นักเรียนฝึกใช้ไวยากรณ์ 5 ประเภท และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนอ่านด้วยวิธีปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านด้วยวิธีปกติ

ชุนเลอร์ (Schundler. 1992: 72) ได้ศึกษาเรื่องผลของการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน : การวิเคราะห์ผลของแนวการสอนแบบ CIRC (Cooperative Integrated Reading and Comprehension) โดยได้ทดลองกับนักเรียนเกรด 2 จำนวน 33 คน เป็นเวลา 20 สัปดาห์ แบ่งเป็นกลุ่มควบคุม จำนวน 17 คน กลุ่มทดลอง จำนวน 16 คน กลุ่มควบคุมเรียนด้วยการสอนแบบปกติ กลุ่มทดลองเรียนด้วยการสอนแบบ CIRC ผลการทดลองพบว่า กลุ่มที่เรียนด้วยการสอนแบบ CIRC มีคะแนนความเข้าใจในการอ่านสูงกว่า

แอนฮอลท์ และคณะ (Anhalt and Others. 1995: 67-68) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนเกรด 1 เกรด 2 และ เกรด 3 โดยในการดำเนินการวิจัยนี้

ประกอบด้วยขั้นตอนสำคัญ 3 ขั้น คือ การใช้กลวิธีการอ่านเพื่อพัฒนาความเข้าใจในการอ่าน การใช้การอ่านแบบปฏิบัติการในชั้นเรียน และการส่งเสริมการอ่านที่บ้าน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีคะแนนความเข้าใจในการอ่านเพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นผลมาจากการใช้วิธีการสอนโดยตรง และกลวิธีการอ่านที่เป็นต้นแบบ การใช้การอ่านแบบปฏิบัติการ และการส่งเสริมการอ่านที่บ้าน

5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถในตนเอง

งานวิจัยในประเทศ

ชนิษฐา สุวรรณนิธย์ (2533: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยคัดสรรที่มีอิทธิพลต่อความคาดหวังเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 123 คน โดยศึกษากับปัจจัยความสามารถในการเรียน การพูดชักจูงจากผู้อื่น การตั้งเป้าหมายในการเรียน การเห็นผู้อื่นเป็นต้นแบบ ความวิตกกังวล ประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนและทักษะในการเรียน ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลทางตรงเชิงนิมิตต่อความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนเอง คือ ทักษะในการเรียนและประสบการณ์ที่ได้รับจากการเรียนปัจจัยที่มีอิทธิพลทางตรงเชิงนิเสธ คือ ความวิตกกังวล การเห็นผู้อื่นเป็นต้นแบบ ส่วนปัจจัยที่มีอิทธิพลทางอ้อม คือ การตั้งเป้าหมายในการเรียนและความวิตกกังวล

จรินทร์ วินทะไชย์ (2541: บทคัดย่อ) ศึกษาปัจจัยคัดสรรที่ส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร จำนวน 410 คน โดยศึกษากับปัจจัยประสบการณ์ความสำเร็จในการสอน การอนุমানสาเหตุของการสอนประสบการณ์จากต้นแบบ ความวิตกกังวลทัศนคติต่อวิชาที่สอน ระยะเวลาในการสอน การสอนตรงตามสาขาที่สำเร็จการศึกษา ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลทางตรงเชิงนิมิตต่อการรับรู้ความสามารถของครู คือ ประสบการณ์ความสำเร็จในการสอน ทัศนคติต่อวิชาที่สอนและประสบการณ์จากต้นแบบ ปัจจัยที่ส่งผลทางตรงเชิงลบต่อการรับรู้ความสามารถของครู คือ ความวิตกกังวลและการอนุমানสาเหตุของความล้มเหลวในการสอนจากความยากของงาน ปัจจัยที่ส่งผลทางอ้อมต่อการรับรู้ความสามารถของครู คือ ทัศนคติต่อวิชาที่สอน ประสบการณ์จากต้นแบบ ระยะเวลาในการสอนและการอนุমানสาเหตุของความสำเร็จในการสอนจากความพยายาม

จิราภรณ์ กุณสิทธิ์ (2541: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ด้วยตัวแปรด้านการกำกับตนเองในการเรียน การรับรู้ความสามารถของตนเองทางคณิตศาสตร์ ทัศนคติต่อวิชาคณิตศาสตร์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาและสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จำนวน 397 คน ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สามารถทำนายได้จากการกำกับตนเองในการเรียน การรับรู้ความสามารถของตนเองทางคณิตศาสตร์และทัศนคติต่อวิชาคณิตศาสตร์และทัศนคติต่อวิชา

คณิตศาสตร์ โดยมีตัวทำนายที่ดีที่สุดคือ การรับรู้ความสามารถของตนเองทางคณิตศาสตร์และการกำกับตนเองในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ตามลำดับ

จิตติมา จุ่มทอง (2537: บทคัดย่อ) ศึกษาผลของการสอนตนเองต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและผลสัมฤทธิ์ในวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 40 คน ที่มีคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งหมดด้วยครึ่งหนึ่งของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองของกลุ่มและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับคะแนน 1 โดยทำการสุ่มนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง ในส่วนของกลุ่มทดลองจะมีการฝึกการทำแบบฝึกหัดจำนวน 10 ครั้ง ผลการศึกษาพบว่านักเรียนในกลุ่มทดลองมีคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีคะแนนสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งได้นำเสนอข้างต้น สะท้อนให้เห็นว่าความสามารถในการอ่านเป็นคุณลักษณะสำคัญที่ควรสร้างให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียน โดยมีตัวแปรต่างๆ ที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่าน ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจศึกษาความสามารถในการอ่านของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โดยศึกษาตามตัวแปรการรับรู้ความสามารถในตนเองด้านการเรียน และเพศ

งานวิจัยต่างประเทศ

สำหรับงานวิจัยต่างประเทศได้มีผู้ทำการวิจัยไว้หลายท่าน ดังนี้

โรเบิร์ต (กัญญาวดี แสงงาม. 2543: 15; อ้างอิงจาก Robert. 1984: 356-362) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคาดหวังในความสามารถของตนเองเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับความพยายามในการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 42 คน ซึ่งเข้าร่วมโครงการวางแผนอาชีพทางด้านวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์เป็นเวลา 10 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองและแบบทดสอบ PSAT (Preliminary Scholastic Aptitude Test) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ MANOVA และการทดสอบ ไค-สแควร์ ผลการศึกษาพบว่านักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง จะมีความเชื่อว่าจะได้รับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงกว่าและใช้ความพยายามมากกว่านักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมนชาคา (ณาดยา อุทยานรัตน์. 2549: 41 อ้างอิงจาก Menchaca. 1996: 2881) ได้ศึกษาอิทธิพลของการรับรู้ความสามารถของตนเองที่มีต่อการตัดสินใจและการวางแผนทางด้านการศึกษาและอาชีพของนักศึกษาระดับเกรด 12 ที่มีเชื้อชาติเม็กซิกัน-อเมริกัน จำนวน 156 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือแบบสำรวจภูมิหลังแบบสอบถามเกี่ยวกับอาชีพ แบบประเมินความสนใจในอาชีพ

แบบประเมินความคาดหวังทางอาชีพ แบบประเมินความสนใจในโปรแกรมการศึกษา แบบสอบถาม โปรแกรมการศึกษาและแบบประเมินความคาดหวังในความสามารถของตนเอง วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าความสัมพันธ์และการวิเคราะห์แบบถดถอย ผลการศึกษาพบว่า ความคาดหวังทางอาชีพมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ความสามารถของตนเองและความสนใจในอาชีพ

เดวิส (Davis. 2000: 857-871) ได้ศึกษาสำรวจความเชื่อในความสามารถของตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการศึกษาผู้ใหญ่ โดยพิจารณาปัจจัยของต้นกำเนิดของความเชื่อในความสามารถของตนเอง 3 ประการ ได้แก่ ประสบการณ์ความสำเร็จ ตัวแบบและการชักจูงใจจากวิธีการสอนแบบต่างๆ มีนัยสำคัญในการก่อให้เกิดการเพิ่มความเชื่อในความสามารถของตนเอง

เซเฟอร์ (Schaefer. 1993: 227) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความเพียรพยายามในการเรียนวิศวะและความสัมพันธ์ของวิชาเอกกับประสบการณ์โดยศึกษากับนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 และ 4 จำนวน 278 คน โดยศึกษาปัจจัยที่มีความสำคัญต่อความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง เช่น การสนับสนุนจากสังคมหรืออุปสรรคจากสิ่งแวดล้อม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สาเหตุของการเกิดความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง (ประสบการณ์ความสำเร็จ การเรียนรู้จากตัวแบบ การชักจูงใจ สภาวะทางอารมณ์) ผลการศึกษาพบว่า การตัดสินใจความเพียรพยายามในการเรียนวิศวะมีปัจจัยจำนวนมากที่มีความสัมพันธ์ในการพิจารณาความเพียรพยายาม ในส่วนของความสัมพันธ์ของวิชาเอกกับประสบการณ์นั้นพบว่าบุคคลมีการพิจารณาปัจจัยต่างๆ มากมายและสลับซับซ้อนมาก

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามลำดับดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. ลักษณะของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2551 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรีเขต 2 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 156 โรงเรียน จำนวน 174 ห้องเรียน จำแนกเป็นนักเรียนชายจำนวน 2,022 คน และนักเรียนหญิงจำนวน 1,841 คน รวมจำนวนนักเรียนทั้งหมด 3,893 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรีเขต 2 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 16 โรงเรียน จำนวน 19 ห้องเรียน จำแนกเป็นนักเรียนชายจำนวน 242 คน และนักเรียนหญิงจำนวน 201 คน รวมจำนวนนักเรียนทั้งหมด 443 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบสองขั้นตอน (Two Stage Random Sampling)

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นที่ 1 สืบหาข้อมูลหน่วยสมาชิกของประชากรจากแหล่งข้อมูลทุติยภูมิ คือกลุ่มสารสนเทศสำนักนโยบายและแผนการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 2 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ แล้วจัดทำกรอบของการสุ่ม (Sampling Frame) โดยอาศัยลักษณะการแบ่งขนาดของโรงเรียน เป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลางและโรงเรียนขนาดเล็ก เมื่อพิจารณาจำนวนนักเรียนในการสุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยจึง

ได้รวมขนาดเป็น 3 ขนาด จำแนกการแบ่งโรงเรียนตามเกณฑ์การแบ่งโรงเรียนของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 2 ดังนี้

โรงเรียนขนาดใหญ่	จำนวนนักเรียนมากกว่า	601	คนขึ้นไป
โรงเรียนขนาดกลาง	จำนวนนักเรียนตั้งแต่	121-600	คน
โรงเรียนขนาดเล็ก	จำนวนนักเรียนน้อยกว่า	120	คน

จะได้จำนวนโรงเรียนในแต่ละขนาดดังตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนนักเรียน จำแนกตามขนาดโรงเรียน และเพศของนักเรียน

ขนาด โรงเรียน	จำนวนโรงเรียน	จำนวน ห้องเรียน	จำนวนนักเรียน (คน)		
			ชาย	หญิง	รวม
ใหญ่	28	46	867	817	1684
กลาง	70	70	835	770	1605
เล็ก	58	58	320	284	604
รวม	156	174	2,022	1,871	3,893

ที่มา : กลุ่มสารสนเทศสำนักนโยบายและแผนการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรีเขต 2 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ขั้นที่ 2 กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งใช้หลักของการสุ่ม โดยกำหนดขนาดของความคลาดเคลื่อน (Limit of error) และระดับความเชื่อมั่น (Level of confidence: $1 - \alpha$) ที่ .95 ในการประมาณค่าเฉลี่ยของประชากร โดยอาศัยข้อมูลในการประมาณค่าขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. ขนาดของความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า ($e = z_{.05/2} S_x$) เท่ากับ 1 จากคะแนนเต็มของแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน ซึ่งผู้วิจัยถือว่าเป็นขนาดที่เพียงพอสำหรับการทำวิจัยครั้งนี้

2. ค่าประมาณความแปรปรวนของกลุ่มประชากร (σ^2) ของโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ ได้จากการประมาณความแปรปรวนได้จากการนำไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดราชบุรี จำนวน 122 คน จากโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก ซึ่งมีคุณลักษณะคล้ายคลึงกันกลุ่มตัวอย่างพบว่ามีค่าความแปรปรวนเท่ากับ 98.36, 85.70 และ 31.10 ตามลำดับ และนำค่าความแปรปรวนนี้ไปประมาณค่าขนาดของกลุ่มตัวอย่างต่อไป

จากข้อมูลการประมาณความคลาดเคลื่อนและการประมาณค่าความแปรปรวนของประชากรผู้วิจัยนำไปคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) (มยุรี ศรีชัย. 2538: 105) ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง แบ่งเป็นขนาดกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ จำนวน 66 คน 177 คน และ 186 คน ตามลำดับ รวมทั้งสิ้น จำนวน 429 คน

ขั้นที่ 2 ทำการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยมีขนาดของโรงเรียน (ใหญ่, กลาง, เล็ก) เป็นชั้น (Strata) และมีโรงเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม (Unit) ทำการสุ่มมาร้อยละ 10 ของแต่ละขนาดโรงเรียน จะได้โรงเรียนขนาดใหญ่ จำนวน 3 โรงเรียน โรงเรียนขนาดกลางจำนวน 7 โรงเรียน โรงเรียนขนาดเล็กจำนวน 6 โรงเรียน รวมทั้งสิ้นจำนวน 16 โรงเรียน

ขั้นที่ 3 ทำการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Sampling) โดยมีห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม (Sampling Unit) ได้จำนวนห้องเรียนและจำนวนนักเรียนในแต่ละโรงเรียน ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 443 คน :ซึ่งในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลมากกว่าขนาดกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้ คือ 443 คน ปรากฏในตารางที่ 2

ตาราง 2 จำนวนกลุ่มตัวอย่างในแต่ละโรงเรียนที่ใช้ในการวิจัย จำแนกตามขนาดโรงเรียน

ขนาด โรงเรียน	โรงเรียน	จำนวน ห้องเรียน	จำนวนนักเรียน (คน)		
			ชาย	หญิง	รวม
ใหญ่	ชุมชนวัดใหญ่โพหัก	2	32	27	59
	อนุบาลโพธารามฯ	2	30	28	58
	วัดชาวเหนือ	2	34	33	67
กลาง	วัดหนองกบ	1	15	13	28
	วัดหนองปลาตุ๊ก	1	13	10	23
	วัดไผ่สามเกาะ(ปัญญาประชาสัมมัคคี)	1	15	11	26
	อนุบาลบ้านโป่ง(วัดปลักแรด)	1	14	11	25
	วัดดอนเสลา(ปาน พูน รัฐ)	1	13	10	23
	บ้านหนองไถ่ขัน	1	20	14	34
	วัดโพธิ์รัตนาราม	1	14	14	28
เล็ก	วัดหัวโป่ง	1	5	5	10
	วัดตาผา	1	6	4	10
	ชุมชนวัดท่าผา	1	8	6	14
	วัดหนองปลาตุ๊ก	1	7	5	12
	วัดจอมปราสาท	1	8	4	12

ตาราง 2 (ต่อ)

ขนาด โรงเรียน	โรงเรียน	จำนวน ห้องเรียน	จำนวนนักเรียน (คน)		
			ชาย	หญิง	รวม
	บ้านเกาะโพธิ์งาม	1	8	6	14
	รวม	19	242	201	443

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการศึกษาครั้งนี้ มีจำนวน 2 ฉบับ ดังนี้
ฉบับที่ 1 มี 2 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ของผู้ตอบแบบทดสอบ ได้แก่

ชื่อ.....เลขที่.....ชั้น.....เพศ.....โรงเรียน.....

ตอนที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน

เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้น มีลักษณะเป็นแบบทดสอบแบบชนิดเลือกตอบ (Multiple Choice) แบบ 4 ตัวเลือก ประกอบด้วยข้อคำถามที่มุ่งวัดความสามารถในการอ่านของผู้เรียน อันประกอบด้วย ความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความ ด้านละ 20 ข้อ รวมจำนวน 60 ข้อ ดังนี้

1. ด้านการแปลความ	จำนวน	20	ข้อ
2. ด้านการตีความ	จำนวน	20	ข้อ
3. ด้านการขยายความ	จำนวน	20	ข้อ

ฉบับที่ 2 มี 2 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่

ชื่อ.....เลขที่.....ชั้น.....เพศ.....โรงเรียน.....

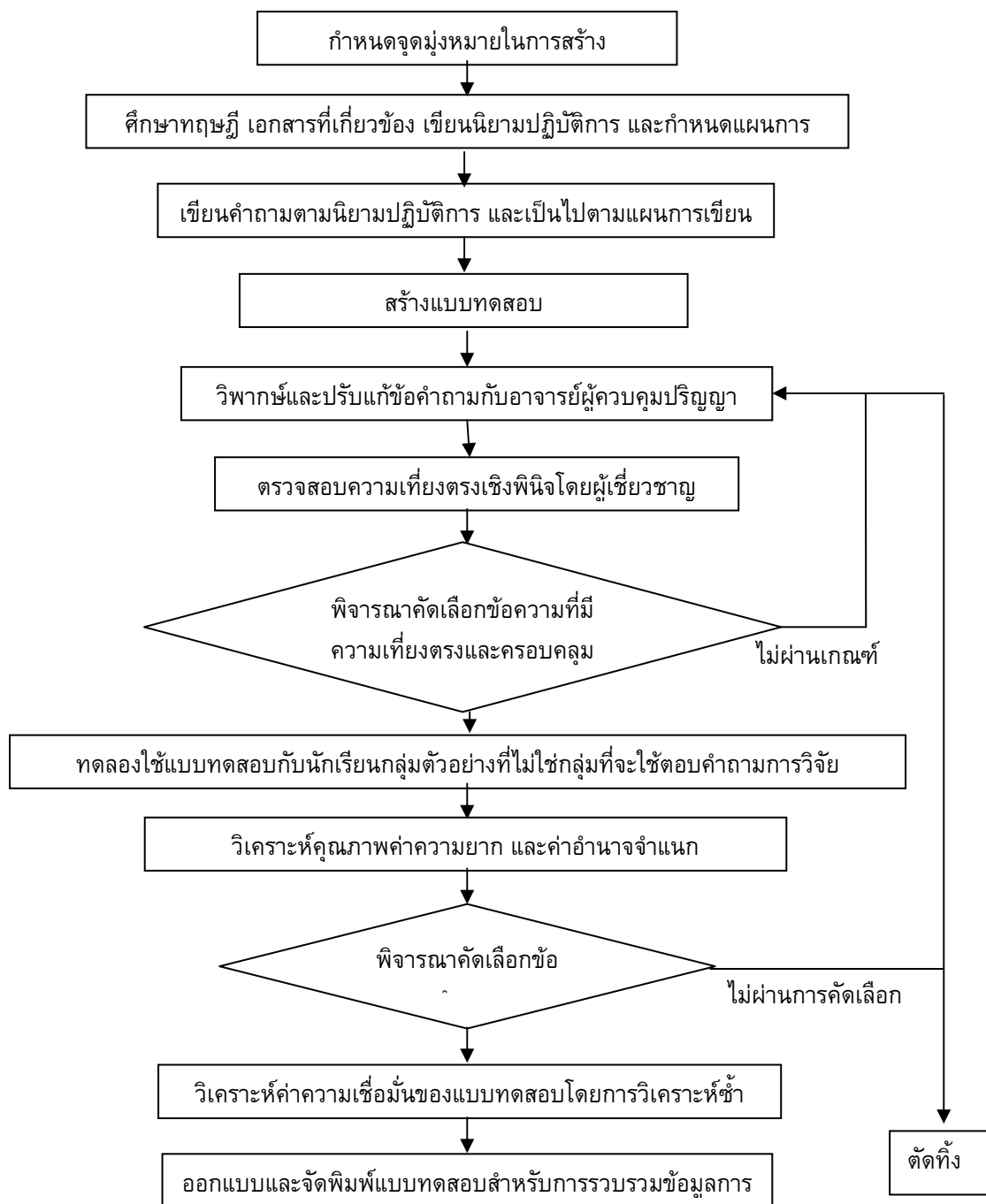
ตอนที่ 2 แบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน

เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ชนิด 5 ระดับ ข้อคำถามมีจำนวนทั้งสิ้น 30 ข้อ

โดยมีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างและพัฒนาแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน สำหรับการวิจัยครั้งนี้ได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังภาพประกอบ 6

ภาพประกอบ 6 ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

รายละเอียดขั้นตอนการสร้างและพัฒนาแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน

ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน โดยผู้วิจัยได้ศึกษาหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเกี่ยวกับความสามารถในการอ่าน เนื้อหาที่จะนำมาให้นักเรียนอ่านในแบบทดสอบ ผู้วิจัยได้คัดเลือกและตัดตอนเนื้อหา มาจากหนังสืออ่านนอกเวลา ซึ่งเป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา วรรณกรรมสำหรับเด็ก นิยายและวารสารต่างๆ โดยนำเสนอในรูปแบบคำประพันธ์ เรื่องสั้น บทความ เนื้อหาที่ทั้งประเภทร้อยแก้วและร้อยกรอง ทั้งนี้คำถามส่วนหนึ่งผู้วิจัยได้พัฒนาจาก แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านของสุวรรณา ปัญจมหาศิริ (2549) โดยพิจารณาเลือก เนื้อหาให้มีความเหมาะสมกับวัยและความสนใจของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้

จากภาพประกอบ 6 ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบทดสอบโดยมีรายละเอียดดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน แยกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ การแปลความ การตีความและการขยายความ
2. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่าน เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน
3. กำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการจากแนวทางการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาเขียนนิยามตามคุณลักษณะที่ต้องการวัดความสามารถในการอ่าน ตามแนวคิดของ บลูม (Bloom) คือ ด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความ
4. เขียนข้อคำถามเป็นแบบสถานการณ์แบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก โดยให้ครอบคลุม ลักษณะการอ่าน ตามแนวคิดของบลูม (Bloom) ทั้ง 3 ระดับ พร้อมทั้งพิจารณาคัดเลือกสถานการณ์ และข้อคำถามส่วนหนึ่งจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านของ สุวรรณา ปัญจมหาศิริ (2549) มาพัฒนา ซึ่งขั้นนี้ผู้วิจัยได้เขียนข้อคำถามแบบปรนัย 4 ตัวเลือก สร้างแบบทดสอบให้ครอบคลุมด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความ ซึ่งในขั้นนี้ผู้วิจัยได้ข้อคำถามด้านละ 30 ข้อ รวมจำนวน 90 ข้อ
5. นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นมาวิพากษ์และปรับแก้ข้อคำถามกับอาจารย์ผู้ควบคุม ปรินญาณิพนธ์เพื่อให้ได้ข้อคำถามที่มีความเที่ยงตรงและครอบคลุมโครงสร้างทฤษฎีจัดพิมพ์เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน
6. นำแบบทดสอบเสนอผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาไทยและด้านการวัดผลการศึกษา จำนวน 5 ท่าน เพื่อพิจารณาความสอดคล้องของแบบทดสอบกับนิยามในแต่ละชั้น ตลอดจนการใช้ ภาษาในการเขียนข้อคำถามและใช้เกณฑ์ดัชนีความสอดคล้อง ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป พร้อมทั้งปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ตามที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะ ผลการคัดเลือกได้จำนวนข้อในด้านการแปลความจำนวน 26 ข้อ ด้านการตีความจำนวน 27 ข้อ และด้านการขยายความจำนวน 25 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง 0.60-1.00

7. นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงจำนวน 78 ข้อ ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ไม่ใช่นักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 โรงเรียน ในโรงเรียนวัดสัมมาราม โรงเรียนวัดปากแตร และโรงเรียนวัดสามัคคีคุณูปถัมภ์ จำนวน 122 คน

9. นำคะแนนจากการทดลองใช้มาวิเคราะห์หาค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ผลการวิเคราะห์ได้ค่าความยาก (p) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านได้ดังนี้

9.1 ด้านการแปลความ ค่าความยาก (p) อยู่ระหว่าง 0.23 ถึง 0.80 ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.17 ถึง 0.74

9.2 ด้านการตีความ ค่าความยาก (p) อยู่ระหว่าง 0.31 ถึง 0.74 ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.15 ถึง 0.76

9.3 ด้านการขยายความ ค่าความยาก (p) อยู่ระหว่าง 0.27 ถึง 0.82 ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.17 ถึง 0.59

10. คัดเลือกข้อคำถาม ไว้ด้านละ 20 ข้อ แต่ละด้านมีค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ดังนี้

10.1 ด้านการแปลความ มีค่าความยาก (p) อยู่ระหว่าง 0.23 ถึง 0.80 ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.30 ถึง 0.74

10.2 ด้านการตีความ มีค่าความยาก (p) อยู่ระหว่าง 0.38 ถึง 0.74 ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.32 ถึง 0.76

10.3 ด้านการขยายความ มีค่าความยาก (p) อยู่ระหว่าง 0.31 ถึง 0.82 ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.32 ถึง 0.59

11. จัดชุดแบบทดสอบความสามารถในการอ่านทั้ง 3 ด้านใหม่ แล้ววิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบแต่ละด้านได้ ค่าความเชื่อมั่น ดังนี้

11.1 ด้านการแปลความ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.772

11.2 ด้านการตีความ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.752

11.3 ด้านการขยายความ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.762

12. นำแบบทดสอบที่มีคุณภาพแล้วไปจัดพิมพ์ เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย

การพัฒนาแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน

ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน จำนวน 30 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยพัฒนาจากแบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน ของ ฌาตยา อุทยรัตน์ (2549: 102-104) ซึ่งมีจำนวน 40 ข้อ และได้นำไปวิเคราะห์คุณภาพด้านค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) และค่าความเชื่อมั่น จากการนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 2 ที่ไม่ใช่เรียนในกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 โรงเรียน คือ โรงเรียนวัดสัมมาราม โรงเรียนวัดปากแตร และโรงเรียน

วัดสามัคคีคุณูปถัมภ์ จำนวน 122 คน มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ 0.412-0.71 ซึ่งมีความเชื่อมั่น .9150 จึงนำไปวิพากษ์กับอาจารย์ผู้ควบคุมปริญญาโทและทำการคัดเลือกเหลือเพียง จำนวน 30 ข้อ ซึ่งพิจารณาว่าครอบคลุมตามโครงสร้างนิยามปฏิบัติการ และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับซึ่งมีค่าเท่ากับ .924

ลักษณะของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ฉบับที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน โดยแบบทดสอบมีลักษณะเป็นแบบปรนัยเลือกตอบ (Multiple choice) ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 3 ระดับ ได้แก่ การแปลความ การตีความ และการขยายความ รวม จำนวน 60 ข้อ ดังนี้

1. การแปลความ	จำนวน	20	ข้อ
2. การตีความ	จำนวน	20	ข้อ
3. การขยายความ	จำนวน	20	ข้อ

ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือแบ่งออกเป็น 2 ฉบับ ได้แก่

ฉบับที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน

คำชี้แจง แบบทดสอบฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้วัดความสามารถในการอ่านของนักเรียน
ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย X ในข้อที่คิดว่าถูกต้องที่สุด

การแปลความ

ชีวิตผู้คนริมน้ำ กล่าวถึงวิถีชีวิตของคนไทยสมัยก่อน ผู้คนมีความผูกพันกับสายน้ำนิยมสร้างบ้านเรือนริมน้ำ ใช้สายน้ำเป็นเส้นทางสัญจรและค้าขายใช้แม่น้ำเป็นคูเมืองป้องกันข้าศึกศัตรู ใช้น้ำในการทำการเกษตร เมืองไทยเป็นเมืองที่มีความอุดมสมบูรณ์ เป็นอยู่ข้าวอู่น้ำแห่งหนึ่งของโลก สมดังคำกล่าวที่ว่า “ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว”

- (0) บทความนี้บรรยายเรื่องใด
- ก. น้ำคือชีวิต
 - ข. ในน้ำมีปลา
 - ค. ชีวิตผู้คนริมน้ำ
 - ง. น้ำอุดมสมบูรณ์ (เฉลย ค)
- (00) คนไทยมีความผูกพันกับสิ่งใดมากที่สุด
- ก. ริมน้ำ
 - ข. สายน้ำ
 - ค. ทางชีวิต
 - ง. ทางสัญจร (เฉลย ข)

การตีความ

อ่านบทความนี้ต่อไปแล้วตอบคำถาม

ในยุคนี้ไม่มีอะไรสำคัญไปกว่า “เริ่มต้นที่ตัวเอง.....เป็นผู้ให้ ให้ความรู้สึกที่ดีๆ แก่ผู้อื่น ให้อภัยใจอารี เป็นคนดีที่ออกจากใจ คิดแค่ ว่าให้ก็เพียงพอ”

- (0) บทความที่อ่านควรตั้งชื่อว่าอย่างไร
- ก. ผู้ให้
 - ข. ใจอารี
 - ค. เพียงพอ
 - ง. ความรู้สึกที่ดีๆ (เฉลย ก)

(00) ผู้กล่าวต้องการให้ผู้ฟังตระหนักเรื่องใดมากที่สุด

- ก. น้ำใจ
- ข. ใจอารี
- ค. การเป็นผู้ให้
- ง. ความรู้สึกที่ดีๆ

(เฉลย ค)

การขยายความ

อ่านบทความนี้ต่อไปแล้วตอบคำถาม

การทำสิ่งใดก็ตาม ถ้ามีวแต่ผิดวันประกันพรั่งเพราะความเกียจคร้านไม่ทำให้สำเร็จเสียโดยเร็ว ปล่อยให้ค้างค้ำทับถมกันมากเข้า งานก็จะเพิ่มพูนขึ้นทุกที ทำเท่าไรก็ไม่เสร็จ

(0) ข้อความนี้กล่าวในทำนองใด

- ก. สั่งสอน
- ข. ปลุกใจ
- ค. ชักชวน
- ง. ให้กำลังใจ

(เฉลย ก)

(00) ข้อความนี้ตรงกับภษิตใด

- ก. เข็นครกขึ้นภูเขา
- ข. ดินพอกหางหมู
- ค. ฝนทั่งให้เป็นเข็ม
- ง. รักดีห้ามจู้รักชั่วห้ามเสา

(เฉลย ข)

วิธีการตรวจให้คะแนน

ตอบถูก	ให้น้ำหนักคะแนน	1	คะแนน
ตอบผิด	ให้น้ำหนักคะแนน	0	คะแนน

เกณฑ์ในการแปลความหมายคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน มีจำนวน 60 ข้อ คะแนนเต็ม 60 คะแนน

คะแนนเฉลี่ย

การแปลความหมาย

48.00 - 60.00	นักเรียนมีความสามารถในการอ่านอยู่ในระดับสูง
36.00 - 47.99	นักเรียนมีความสามารถในการอ่านอยู่ในระดับค่อนข้างสูง
24.00 - 35.99	นักเรียนมีความสามารถในการอ่านอยู่ในระดับปานกลาง
12.00 - 23.99	นักเรียนมีความสามารถในการอ่านอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ
0.00 - 11.99	นักเรียนมีความสามารถในการอ่านอยู่ในระดับต่ำ

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ มีจำนวน 20 ข้อ
คะแนนเต็ม 20 คะแนน

คะแนนเฉลี่ย

การแปลความหมาย

16.00 - 20.00	นักเรียนมีความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ อยู่ในระดับสูง
12.00 - 15.99	มีความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ อยู่ในระดับ ค่อนข้างสูง
08.00 - 11.99	มีความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ อยู่ในระดับปานกลาง
04.00 - 07.99	มีความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ
0.00 - 03.99	มีความสามารถในการอ่านด้านการแปลความอยู่ในระดับต่ำ

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านด้านการตีความ มีจำนวน 20 ข้อ
คะแนนเต็ม 20 คะแนน

คะแนนเฉลี่ย

การแปลความหมาย

16.00 - 20.00	นักเรียนมีความสามารถในการอ่านด้านการตีความ อยู่ในระดับสูง
12.00 - 15.99	มีความสามารถในการอ่านด้านการตีความ อยู่ในระดับค่อนข้างสูง
08.00 - 11.99	มีความสามารถในการอ่านด้านการตีความ อยู่ในระดับปานกลาง
04.00 - 07.99	มีความสามารถในการอ่านด้านการตีความ อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ
0.00 - 03.99	มีความสามารถในการอ่านด้านการตีความอยู่ในระดับต่ำ

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านด้านการขยายความ มีจำนวน 20 ข้อ
คะแนนเต็ม 20 คะแนน

คะแนนเฉลี่ย

การแปลความหมาย

16.00 - 20.00	นักเรียนมีความสามารถในการอ่านด้านการขยายความ อยู่ในระดับสูง
12.00 - 15.99	มีความสามารถในการอ่านด้านการขยายความ อยู่ในระดับค่อนข้างสูง
08.00 - 11.99	มีความสามารถในการอ่านด้านการขยายความ อยู่ในระดับปานกลาง
04.00 - 07.99	มีความสามารถในการอ่านด้านการขยายความ อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ
0.00 - 03.99	มีความสามารถในการอ่านด้านการขยายความอยู่ในระดับต่ำ

ฉบับที่ 2 แบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน ผู้วิจัยพัฒนาปรับปรุงมาจากแบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนของ ณาตยา อุทยานรัตน์ (2549: 102-104) จำนวน 30 ข้อ ดังตัวอย่าง

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านและพิจารณาข้อความในแต่ละข้อแล้วกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่กำหนดให้ตามที่นักเรียนเห็นว่าตรงกับความรู้สึกที่แท้จริง

ข้อความ	ระดับความมั่นใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
(0) ข้าพเจ้าใช้ความสามารถของตนได้อย่างเต็มที่					
(00) ข้าพเจ้าตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายจนเสร็จได้					
(000) ข้าพเจ้าตั้งใจฟังครูสอนอยู่เสมอ					

วิธีการตรวจให้คะแนนแบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน

ตอบช่อง	มากที่สุด	ให้น้ำหนักคะแนน	5	คะแนน
ตอบช่อง	มาก	ให้น้ำหนักคะแนน	4	คะแนน
ตอบช่อง	ปานกลาง	ให้น้ำหนักคะแนน	3	คะแนน
ตอบช่อง	น้อย	ให้น้ำหนักคะแนน	2	คะแนน
ตอบช่อง	น้อยที่สุด	ให้น้ำหนักคะแนน	1	คะแนน

เกณฑ์ในการแปลความหมายคะแนนแบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง
ด้านการเรียน มีจำนวน 30 ข้อ คะแนนเต็ม 150 คะแนน

111.00 – 150.00	คะแนน	หมายถึง	นักเรียนมีการรับรู้ความสามารถของตนเอง ด้านการเรียนอยู่ในระดับสูง
70.00 – 110.99	คะแนน	หมายถึง	นักเรียนมีการรับรู้ความสามารถของตนเอง ด้านการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง
30.00 – 69.99	คะแนน	หมายถึง	นักเรียนมีการรับรู้ความสามารถของตนเอง ด้านการเรียนอยู่ในระดับต่ำ

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำเครื่องมือการวิจัยทั้ง 2 ฉบับ ไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 2 โดยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ติดต่อขอหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงผู้อำนวยการเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 2 และทางสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 2 ออกหนังสือไปยังโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างตามลำดับ

2. นำสำเนาหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรีเขต 2 ยื่นต่อผู้บริหารการศึกษา เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล พร้อมทั้งนัดหมายวันเวลา ที่จะดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลของแต่ละโรงเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง

3. เตรียมแบบทดสอบและแบบสอบถาม รวมทั้งกระดาษคำตอบให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมีการจัดการสอบเป็นช่วง ๆ และเว้นระยะห่าง 10 นาที

4. นำแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมข้อมูล มาตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบและตรวจร่องรอยการตั้งใจในการตอบแบบสอบถาม แล้วคัดเลือกแบบทดสอบและแบบสอบถามที่สมบูรณ์จำนวน 443 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 นำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์การตรวจที่กำหนดไว้ และวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ เพื่อทำการทดสอบสมมติฐานและรายงานผลการวิจัยต่อไป

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้สถิติในการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง การตรวจหาคุณภาพเครื่องมือและสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. สถิติที่ใช้ในการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง

การคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง เพื่อใช้ประมาณค่าเฉลี่ยของประชากรโดยใช้สูตรกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ด้วยความเชื่อมั่น 95% กำหนดโดยใช้สูตร (มยุรี ศรีชัย. 2538 :104-105)

$$n = \frac{\sum_{g=1}^k \frac{N_g^2 \sigma_g^2}{w_g}}{\frac{N^2 e^2}{z^2} + \sum_{g=1}^k N_g \sigma_g^2}$$

โดย n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
N_g	แทน	จำนวนประชากรในแต่ละชั้น
N	แทน	จำนวนประชากรทั้งหมด
k	แทน	จำนวนขนาดของโรงเรียน
σ_g^2	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรในแต่ละชั้น
w_g	แทน	$\frac{N_g}{N}$
e	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 การหาความเที่ยงตรงเชิงพินิจของแบบสอบถาม โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยใช้สูตรของโรวิเนลลีและแฮมเบลตัน (ล้วน สานยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 248-249)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้อง
	แทน	ผลรวมของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 วิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อ เพื่อหาค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ด้วยโปรแกรม TAP (Test Analysis Program)

2.3 การวิเคราะห์ข้อคำถามเป็นรายข้อ (Item Analysis) เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามที่เป็นมาตราส่วนประมาณค่า โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson product moment correlation coefficient) (Pedhazur. 1997: 39).

$$r_{xy} = \frac{S_{xy}}{S_x S_y}$$

เมื่อ	r_{xy}	แทน	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ
	S_{xy}	แทน	ค่าความแปรปรวนระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของข้อ อื่นๆ ที่เหลือ
	S_x	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนรายข้อ
	S_y	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ที่เหลือ

2.4 การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตรคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (KR-20) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538: 198)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	n	แทน	จำนวนข้อของแบบทดสอบ
	p	แทน	สัดส่วนของผู้ตอบถูกหรือความยากของแต่ละข้อ
	q	แทน	สัดส่วนของผู้ตอบผิดซึ่งเท่ากับ 1- p
	S_t^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับของแบบทดสอบ

2.5 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบัท (Cronbach) (ล้วน สานยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 200)

$$r_u = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{s_i^2} \right]$$

α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น
n	แทน	จำนวนของแบบสอบถาม
S_i^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ
S_i^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของแบบสอบถามทั้งฉบับ

3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 สถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3.2 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความสามารถในการอ่านโดยภาพรวม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบตัวแปรอิสระ 2 ตัว (Two factor Multivariate Analysis of Variance : Two factor MANOVA)

3.2.1 การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบตัวแปรอิสระ 2 ตัว ด้วยค่าสถิติ Wilks' Lambda (Pedhazur. 1997: 954)

$$\Lambda = \frac{|W|}{|T|}$$

เมื่อ	Λ	แทน	ค่าสถิติทดสอบ แลมบ์ดา (Λ) ของวิลคส์ (Wilks)
	$ W $	แทน	ดีเทอร์มิแนนต์ของความแปรปรวนภายในกลุ่ม
	$ T $	แทน	ดีเทอร์มิแนนต์ของความแปรปรวนรวม

การทดสอบความสำคัญทางสถิติใช้การทดสอบแบบ F ของราว (Pedhazur. 1997: 956 ; อ้างอิงจาก Rao. 1952 ,pp.258-264) จากสูตร

$$F = \frac{1 - \Lambda^{\frac{1}{s}}}{\Lambda^{\frac{1}{s}}} \left(\frac{ms - v}{t(k-1)} \right) ; df = t(k-1), ms - v$$

เมื่อ	F	แทน	ค่าสถิติทดสอบ เอฟ
	t	แทน	จำนวนตัวแปรตาม
	k	แทน	จำนวนกลุ่มการทดลอง
	N	แทน	จำนวนคนทั้งหมดในกลุ่มตัวอย่าง

ค่า m, s และ v คือค่าต่อไปนี้

$$m = \frac{2N - t - k - 2}{2}$$

$$s = \sqrt{\frac{t^2(k-1)^2 - 4}{t^2 + (k-1)^2 - 5}}$$

$$v = \frac{t(k-1) - 2}{2}$$

3.3 เปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการอ่านในแต่ละชั้นของนักเรียน ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนหนึ่งตัวแปร (Univariate Test)

3.4 ทดสอบนัยสำคัญระหว่างค่าเฉลี่ยโดยวิธีการเปรียบเทียบพหุคูณ ด้วยวิธีการ HSD ของตุกี (Tukey)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการนำเสนอและการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S	แทน	คะแนนความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
p	แทน	นัยสำคัญทางสถิติ
$S_{\bar{X}}$	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการประมาณค่าเฉลี่ย
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองของค่าความแตกต่างระหว่างข้อมูลและค่าเฉลี่ยของกลุ่มข้อมูล (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลบวกกำลังสอง (Mean Square)
F	แทน	ค่าสถิติทดสอบ เอฟ
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degrees of Freedom)
$Wilks' \Lambda$	แทน	ค่าสถิติทดสอบ แลมป์ด้า (Λ) ของวิลคส์ (Wilks)
ν	แทน	ค่าสถิติทดสอบ Pillai's Trace

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 2 ที่มีเพศ และระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนแตกต่างกัน ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. ค่าสถิติพื้นฐานของความสามารถในการอ่านและระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน

1.1 ค่าสถิติพื้นฐานของระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน ได้แก่ จำนวน และร้อยละ

1.2 ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน และการประมาณค่าเฉลี่ยประชากรของตัวแปรความสามารถในการอ่าน ด้านการแปลความ ด้านการตีความ ด้านการขยายความ และโดยรวม จำแนกตามเพศ และระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 และข้อ 2 เกี่ยวกับความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความ ดังนี้

2.1 ค่าสถิติการทดสอบตามข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ ได้แก่ ค่าการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตาม และค่าการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนของตัวแปรตาม ความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความ

2.2 การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน ด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความ ของนักเรียนที่มีเพศต่างกัน เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความ ของนักเรียนที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการอ่านต่างกัน และศึกษาผลปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนและตัวแปรเพศ ที่ส่งผลร่วมกันต่อความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความของนักเรียน ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบสองทาง (Two-factor MANOVA) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความของนักเรียนด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนหนึ่งตัวแปร (Univariate Test) และทดสอบภายหลังด้วยวิธีการ HSD ของตุ๊กกี (Tukey)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 2 ที่มีเพศ และระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนแตกต่างกัน ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. ค่าสถิติพื้นฐานของความสามารถในการอ่านและระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน

1.1 ค่าสถิติพื้นฐานของระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนได้แก่ ความถี่ และร้อยละ ปรากฏตามตาราง 3

ตาราง 3 จำนวนและร้อยละ ของนักเรียนจำแนกตามระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน

ระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน	n	ร้อยละ
สูง	139	31.37
ปานกลาง	178	40.18
ต่ำ	126	28.44
รวม	443	100.00

จากตาราง 3 พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีจำนวนมากที่สุดที่ระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนในระดับปานกลาง รองลงมาเป็นระดับสูง และระดับต่ำ คิดเป็นร้อยละ 40.18, 31.37 และ 28.44 ตามลำดับ

1.2 ค่าสถิติพื้นฐานของความสามารถในการอ่าน ด้านการแปลความ ด้านการตีความ ด้านการขยายความ และโดยรวม จำแนกตามเพศและระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน รายละเอียดดังตาราง 4

ตาราง 4 ค่าสถิติพื้นฐานและการประมาณค่าเฉลี่ยประชากรด้วยระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95 ของความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความ ด้านการขยายความ และโดยรวม จำแนกตามเพศและระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง ด้านการเรียนรู้

ความสามารถในการอ่าน	เพศ	ระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง	ความสามารถในการอ่าน				การประมาณค่าเฉลี่ยประชากร	การแปลความหมาย	
			n	\bar{X}	S	$S_{\bar{x}}$			
ด้านการแปลความ	ชาย	สูง	57	10.18	2.26	.27	9.65 – 10.71	ปานกลาง	
		ปานกลาง	93	7.89	2.02	.21	7.48 – 8.30	ค่อนข้างต่ำ	
		ต่ำ	92	5.22	2.11	.21	4.81 – 5.63	ค่อนข้างต่ำ	
		รวม	242	7.41	2.81	.18	7.06 – 7.76	ค่อนข้างต่ำ	
	หญิง	สูง	82	11.02	2.04	.22	10.59 – 11.45	ปานกลาง	
		ปานกลาง	85	8.48	1.88	.21	8.07 – 8.89	ปานกลาง	
		ต่ำ	34	5.76	2.13	.35	5.07 – 6.45	ค่อนข้างต่ำ	
		รวม	201	9.06	2.74	.19	8.69 – 9.43	ปานกลาง	
	รวม			443	8.16	2.89	.13	7.91 – 8.41	ปานกลาง
	ด้านการตีความ	ชาย	สูง	57	10.95	2.60	.29	10.38 – 11.52	ปานกลาง
			ปานกลาง	93	8.62	2.10	.23	8.17 – 9.07	ปานกลาง
			ต่ำ	92	5.28	2.11	.23	4.83 – 5.73	ค่อนข้างต่ำ
รวม			242	7.90	3.15	.20	7.51 – 8.29	ค่อนข้างต่ำ	
หญิง		สูง	82	12.21	2.14	.22	11.78 – 12.64	ค่อนข้างสูง	
		ปานกลาง	85	10.12	1.92	.22	9.69 – 10.55	ปานกลาง	
		ต่ำ	34	6.38	2.22	.35	5.69 – 7.07	ค่อนข้างต่ำ	
		รวม	201	10.34	2.89	.20	9.95 – 10.73	ปานกลาง	
รวม				443	9.01	3.27	.15	8.72 – 9.30	ปานกลาง
ด้านการขยายความ		ชาย	สูง	57	12.61	2.28	.26	12.10 – 13.12	ค่อนข้างสูง
			ปานกลาง	93	9.80	2.04	.21	9.39 – 10.21	ปานกลาง
			ต่ำ	92	5.88	1.85	.21	5.47 – 6.29	ค่อนข้างต่ำ
	รวม		242	8.97	3.34	.21	8.56 – 9.38	ปานกลาง	
	หญิง	สูง	82	13.54	2.12	.23	13.09 – 13.99	ค่อนข้างสูง	
		ปานกลาง	85	10.69	2.22	.23	10.24 – 11.14	ปานกลาง	
		ต่ำ	34	6.76	2.07	.37	6.03 – 7.49	ค่อนข้างต่ำ	
		รวม	201	11.19	3.20	.22	10.76 – 11.62	ปานกลาง	
	รวม			443	9.98	3.45	.16	9.67 – 10.29	ปานกลาง

ตาราง 4 (ต่อ)

ความสามารถในการอ่าน	เพศ	ระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง	ความสามารถในการอ่าน				การประมาณค่าเฉลี่ยประชากร	การแปลความหมาย
			n	\bar{X}	S	$S_{\bar{x}}$		
โดยรวม	ชาย	สูง	57	33.74	10.04	1.26	31.27 – 36.21	ปานกลาง
		ปานกลาง	93	26.31	9.94	1.19	23.98 – 28.64	ปานกลาง
		ต่ำ	92	16.38	6.39	.82	14.77 – 17.99	ค่อนข้างต่ำ
		รวม	242	24.29	8.06	.518	23.27 – 25.31	ปานกลาง
	หญิง	สูง	82	36.77	11.79	1.56	33.71 – 39.83	ค่อนข้างสูง
		ปานกลาง	85	29.29	9.80	1.24	26.86 – 31.72	ปานกลาง
		ต่ำ	34	18.91	5.53	0.75	17.44 – 20.38	ค่อนข้างต่ำ
		รวม	201	30.59	7.52	.53	29.55 – 31.63	ปานกลาง
	รวม	443	27.14	8.42	.40	26.36 – 27.92	ปานกลาง	

จากตาราง 4 พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการอ่านโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง (27.14) ซึ่งอยู่ระหว่างผลการประมาณค่าเฉลี่ยของประชากร 26.36 – 27.92 จำแนกเป็นนักเรียนชาย มีความสามารถในการอ่านโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (24.29) ซึ่งอยู่ระหว่างผลการประมาณค่าเฉลี่ยของประชากร 23.27 – 25.31 นักเรียนหญิง มีความสามารถในการอ่านโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (30.59) ซึ่งอยู่ระหว่างผลการประมาณค่าเฉลี่ยของประชากร 29.55 – 31.63

นักเรียนมีความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ อยู่ในระดับปานกลาง (8.16) ซึ่งอยู่ระหว่างผลการประมาณค่าเฉลี่ยของประชากร 7.91 – 8.41 จำแนกเป็นนักเรียนชายที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองระดับสูง มีความสามารถในการอ่านด้านการแปลความปานกลาง (10.18) และนักเรียนชายที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน ระดับปานกลาง และระดับต่ำ มีความสามารถในการอ่านด้านการแปลความค่อนข้างต่ำ (7.89) และ (5.22) ตามลำดับ นักเรียนหญิงที่มีการรับรู้ความสามารถตนเองด้านการเรียนระดับสูงและระดับปานกลาง มีความสามารถในการอ่านด้านการแปลความอยู่ในระดับปานกลาง (11.02) และ (8.48) นักเรียนหญิงที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนระดับต่ำ มีความสามารถในการอ่านด้านการแปลความค่อนข้างต่ำ (5.76)

นักเรียนมีความสามารถในการอ่านด้านการศึกษา อยู่ในระดับปานกลาง (9.01) ซึ่งอยู่ระหว่างผลการประมาณค่าเฉลี่ยของประชากร 8.72 – 9.30 จำแนกเป็นนักเรียนชายที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนระดับสูงและระดับปานกลาง มีความสามารถในการอ่านด้านการศึกษาปานกลาง (10.95) และ (8.62) ตามลำดับ นักเรียนชายที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน ระดับต่ำ มีความสามารถในการอ่านด้านการศึกษาค่อนข้างต่ำ (5.28)

นักเรียนหญิงที่มีการรับรู้ความสามารถตนเองด้านการเรียนระดับสูงและระดับปานกลาง มีความสามารถในการอ่านด้านการตีความอยู่ในระดับค่อนข้างสูง(12.21) และปานกลาง (10.12) นักเรียนหญิงที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนระดับต่ำ มีความสามารถในการอ่านด้านการตีความ ค่อนข้างต่ำ (6.38)

นักเรียนมีความสามารถในการอ่านด้านการขยายความ อยู่ในระดับปานกลาง (9.98) ซึ่งอยู่ระหว่างผลการประมาณค่าเฉลี่ยของประชากร 9.67 – 10.29 จำแนกเป็นนักเรียนชายที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนระดับสูงและระดับปานกลาง มีความสามารถในการอ่านด้านการขยายความค่อนข้างสูง(12.61) และ ปานกลาง (9.80) ตามลำดับ นักเรียนชายที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน ระดับต่ำ มีความสามารถในการอ่านด้านการขยายความ ค่อนข้างต่ำ (5.88) นักเรียนหญิงที่มีการรับรู้ความสามารถตนเองด้านการเรียนระดับสูงและระดับปานกลาง มีความสามารถในการอ่านด้านการขยายความอยู่ในระดับค่อนข้างสูง(13.54) และ ปานกลาง (10.69) นักเรียนหญิงที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนระดับต่ำ มีความสามารถในการอ่านด้านการขยายความ ค่อนข้างต่ำ (6.76)

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1 และ ข้อ 2 เกี่ยวกับความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความ ดังนี้

2.1 ค่าสถิติการทดสอบตามข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ (Stevens. 1996: 238) ซึ่งมีรายละเอียดของการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

2.1.1 ทดสอบความสัมพันธ์ภายในกลุ่มของตัวแปรตามทั้งหมด โดยหาค่าสหสัมพันธ์อย่างง่าย ตามวิธีของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) และวิเคราะห์โดยวิธีการของ Bartlett's Test of Sphericity เพื่อตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นสำหรับการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ (MANOVA) พบว่า ตัวแปรความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อทดสอบความสัมพันธ์โดยรวม โดยใช้วิธีการของบาร์ทเลตต์ ปรากฏว่าได้ค่า Bartlett's Test of Sphericity เท่ากับ 42.665 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการอ่าน ด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความ มีความสัมพันธ์กันจริง ซึ่งเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ

2.1.2 ทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนของข้อมูลความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความ ด้วยสถิติทดสอบ Lavenne และทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของเมตริกซ์ความแปรปรวน – แปรปรวนร่วม ของความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความ ด้วยสถิติบ็อกซ์ (Box Test) ซึ่งปรากฏผลดังตาราง 5

ตาราง 5 ความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนของความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความ

ความสามารถในการอ่าน	Bartlett – Box F	p
ด้านการแปลความ	.830	.529
ด้านการตีความ	.975	.433
ด้านการขยายความ	1.247	.286

Box's M = 40.856 ,F = 1.334, p > .05

จากตาราง 5 พบว่า มีความแตกต่างของความแปรปรวน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ในทุกตัวแปร จึงกล่าวได้ว่า ค่าความแปรปรวนในแต่ละตัวแปร (Univariate Variance of Homogeneity) จากกลุ่มตัวอย่างมีความเป็นเอกพันธ์กัน

เมื่อทำการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของเมตริกซ์ความแปรปรวน–ความแปรปรวนร่วม สำหรับตัวแปรตามแต่ละตัวข้ามกลุ่มตัวอย่างของความสามารถในการอ่านด้วยสถิติบ็อกซ์ (Box Test) ได้ค่าสถิติ Box's M = 40.856 ,F = 1.334, p > .05 ซึ่งแสดงว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือเมตริกซ์ความแปรปรวน–ความแปรปรวนร่วม (Variance – Covariance Matrix) มีค่าเท่ากันในทุกกลุ่ม ซึ่งเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นของการทดสอบ สำหรับการวิเคราะห์การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ (MANOVA)

จากผลการทดสอบที่พบว่า ตัวแปรต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กันและมีความเป็นเอกพันธ์ของเมตริกซ์ความแปรปรวน – แปรปรวนร่วมของข้อมูล ซึ่งเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบสองทาง (Two – way MANOVA) เพื่อทดสอบสมมติฐานต่อไป

2.2 การเปรียบเทียบโดยรวมของความสามารถในการอ่าน ของนักเรียนที่มีเพศต่างกัน เปรียบเทียบโดยรวมของความสามารถในการอ่าน ของนักเรียนที่มีระดับการรับรู้ความสามารถในตนเองด้านการเรียนต่างกัน และศึกษาผลปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการรับรู้ความสามารถในตนเองด้านการเรียนและตัวแปรเพศ ที่ส่งผลต่อความสามารถในการอ่าน ของนักเรียน ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบสองทาง (Two– way MANOVA) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความ ของนักเรียนด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนหนึ่งตัวแปร (Univariate Test) และทดสอบภายหลังด้วยวิธีการ HSD ของตุ๊กกี (Tukey) ซึ่งมีรายละเอียดของการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งปรากฏผลดังตาราง 6

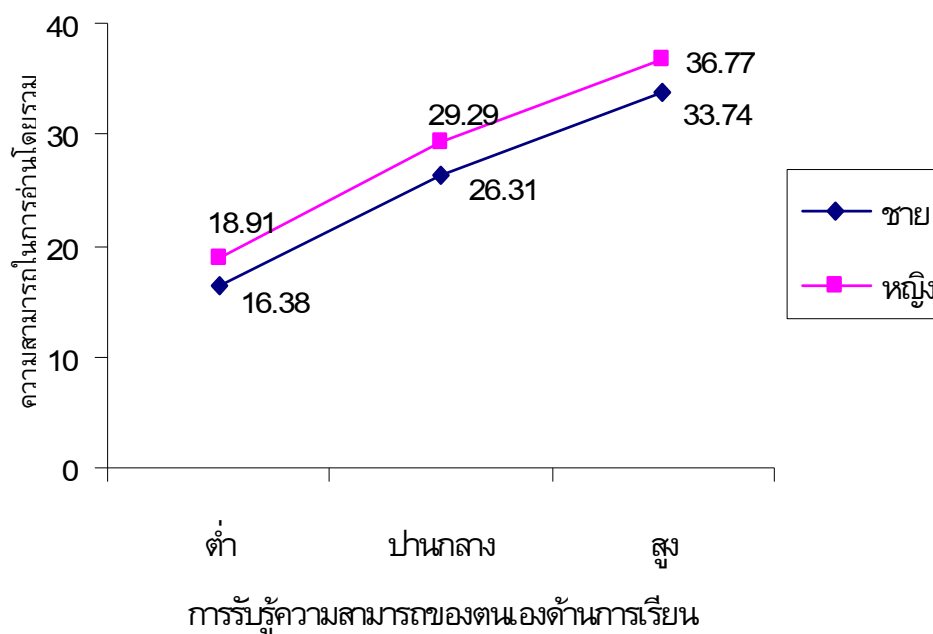
ตาราง 6 การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบสองทาง (Two – way MANOVA) ของความสามารถในการอ่านโดยรวมจำแนกตามเพศ และระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน

Effects	df	ความสามารถในการอ่าน			Wilks' Λ	F	P
		ด้าน การแปล ความ	ด้าน การตีความ	ด้าน การขยาย ความ			
เพศ	3	42.629			.902	15.747**	.000
		82.712	160.485				
		58.063	112.658	79.085			
การรับรู้ความสามารถ ของตนเองด้านการเรียน	6	1496.969			.301	119.501**	.000
		1670.927	1890.856				
		1969.869	2217.017	2605.072			
ปฏิสัมพันธ์ของเพศและ การรับรู้ความสามารถ ของตนเองด้านการเรียน	6	1.732			.998	0.178	.983
		-.308	2.669				
		.191	.028	.022			

** p < .01

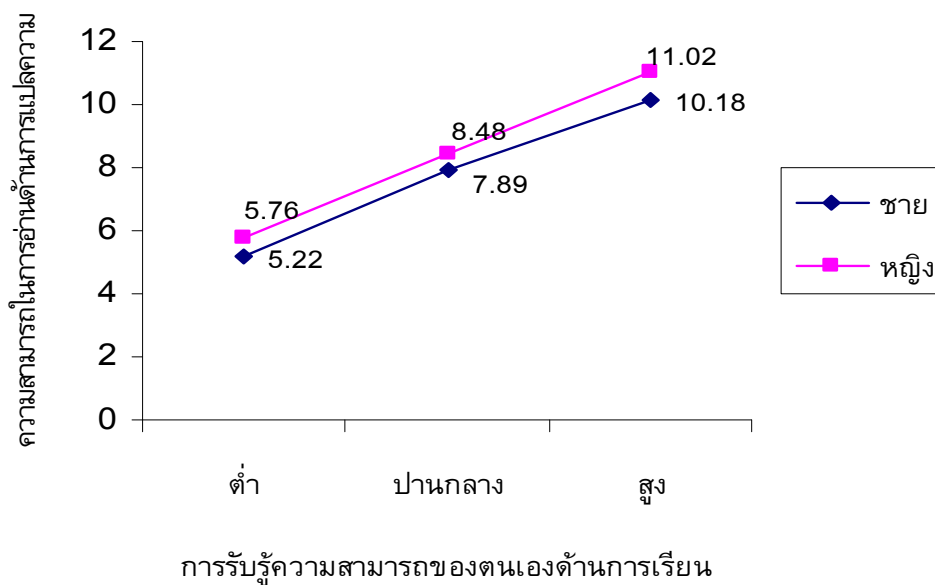
จากตาราง 6 พบว่า ผลจากการทดสอบตัวแปรเพศ ได้ค่า *Wilks' Λ* เท่ากับ .902 และเมื่อเปลี่ยนเป็นค่าสถิติเอฟ ได้ค่า $F = 15.747$ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผลการทดสอบในตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน ได้ค่า *Wilks' Λ* = .301 เมื่อเปลี่ยนเป็นค่าสถิติเอฟ ได้ค่า $F = 119.501$ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ นักเรียนที่มีเพศต่างกัน และมีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่างกัน มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานในการวิจัยข้อ 1 ส่วนผลการทดสอบปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน ได้ค่า *Wilks' Λ* = .998 เมื่อเปลี่ยนเป็นค่าสถิติเอฟ ได้ค่า $F = 0.178$ ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า ไม่มีผลปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน ต่อความสามารถในการอ่าน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานในการวิจัยข้อ 2

จากผลข้างต้น พบว่า ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน ซึ่งมีความสอดคล้องกับกราฟเส้นแสดงความสามารถในการอ่านด้านการแปลความด้านการตีความด้านการขยายความ และโดยรวม ที่มีเพศและการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่างกัน ดังภาพประกอบ 7 – 10

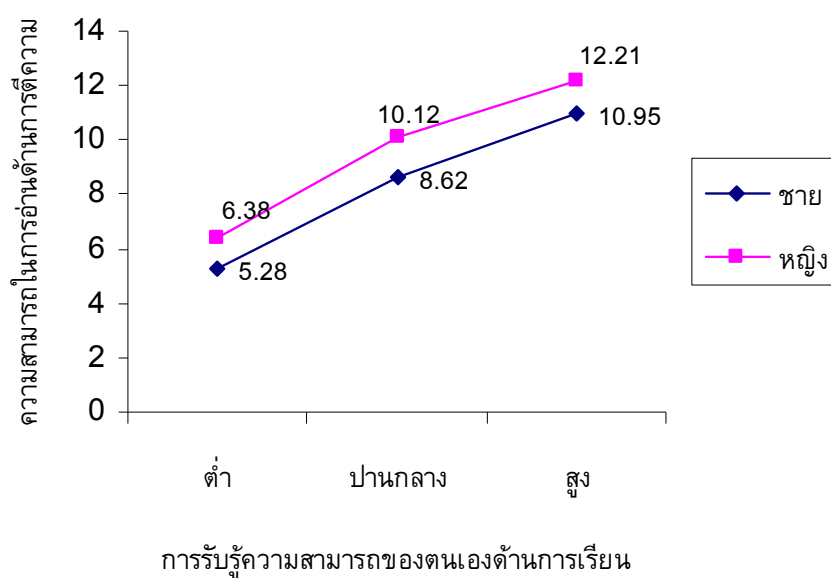
ภาพประกอบ 7 กราฟเส้นแสดงความสามารถในการอ่านโดยรวม ที่มีเพศกับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่างกัน

จากภาพประกอบ 7 พบว่า ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเพศกับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน นั่นคือ ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านโดยรวมของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนระดับสูง ปานกลาง และต่ำ มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตามระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนหญิงที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ มีความสามารถในการอ่าน สูงกว่านักเรียนชาย

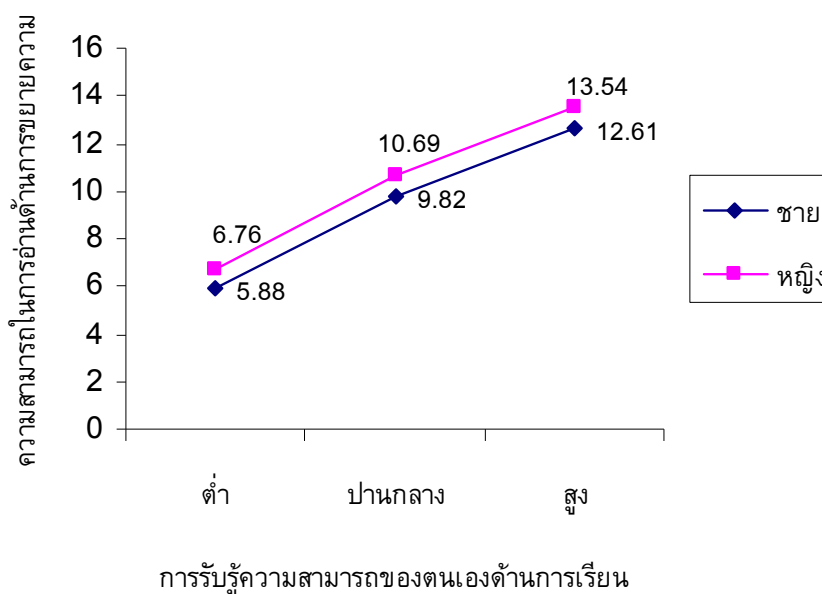
ภาพประกอบ 8 กราฟเส้นแสดงความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ที่มีเพศกับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่างกัน

จากภาพประกอบ 8 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านด้านการแปลความของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนระดับสูง ปานกลางและต่ำ ไม่แตกต่างกัน ซึ่งลักษณะของกราฟมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตามระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนระดับสูง ปานกลางและต่ำ

ภาพประกอบ 9 กราฟเส้นแสดงความสามารถในการอ่าน ด้านการตีความ ที่มีเพศกับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่างกัน

จากภาพประกอบ 9 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านด้านการตีความของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนระดับสูง ปานกลางและต่ำ ไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ ลักษณะของกราฟมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตามระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนระดับสูง ปานกลางและต่ำ

ภาพประกอบ 10 กราฟเส้นแสดงความสามารถในการอ่าน ด้านการขยายความ ที่มีเพศกับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่างกัน

จากภาพประกอบ 10 พบว่า ลักษณะของกราฟเส้นแสดงความสามารถในการอ่านด้านการขยายความ ระหว่างเพศกับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่างกัน พบว่า ลักษณะกราฟเส้นแสดงความสามารถในการอ่านด้านการขยายความ มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตามระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน

จากผลการทดสอบความแปรปรวนพหุคูณแบบสองทางดังกล่าว จึงต้องตรวจสอบต่อไปว่า นักเรียนที่มีเพศต่างกัน และนักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในระดับที่ต่างกันนั้น มีความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ การตีความและการขยายความแตกต่างกันอย่างไร ซึ่งปรากฏผลตามตารางที่ 7-9

ตาราง 7 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความและด้านการขยายความของนักเรียนที่มีเพศต่างกัน

ความสามารถในการอ่าน	SS	MS	F	p
ด้านการแปลความ	42.629	42.629	10.406**	.001
ด้านการตีความ	160.485	160.485	34.351**	.000
ด้านการขยายความ	79.085	79.085	18.105**	.000

** p < .01

จากตาราง 7 พบว่า นักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความและด้านการขยายความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ นักเรียนที่มีเพศต่างกัน จะมีความสามารถในการอ่าน ด้านการแปลความ ด้านการตีความและด้านการขยายความ ต่างกัน และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยในตาราง 4 พบว่า นักเรียนหญิงมีความสามารถในการอ่านในแต่ละด้าน สูงกว่านักเรียนชาย

ตาราง 8 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความและด้านการขยายความของนักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่างกัน

ความสามารถในการอ่าน	SS	MS	F	p
ด้านการแปลความ	1496.969	748.485	182.719**	.000
ด้านการตีความ	1890.856	945.428	202.362**	.000
ด้านการขยายความ	2605.072	1302.536	298.192**	.000

** p < .01

จากตาราง 8 พบว่า นักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่างกัน มีความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความและด้านการขยายความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ นักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่างกัน จะมีความสามารถในการอ่านใน 3 ด้าน ต่างกัน ซึ่งแสดงว่า มีนักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่างกันอย่างน้อย 1 คู่ มีความสามารถในการอ่านในแต่ละด้านแตกต่างกัน

จากความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความ ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ด้วยวิธีการ HSD ของตุ๊กกี (Tukey) เพื่อค้นหาระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ด้านการเรียนรู้ใต้วง ที่มีความสามารถในการอ่านในแต่ละด้านแตกต่างกัน ซึ่งปรากฏผลดังตาราง 9

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความ จำแนกตามตัวแปรระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน

ความสามารถในการอ่าน	ระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน	\bar{X}	ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย		
			ต่ำ	ปานกลาง	สูง
ด้านการแปลความ		\bar{X}	5.37	8.17	10.68
	ต่ำ	5.37	-	2.81*	5.31*
	ปานกลาง	8.17		-	2.50*
	สูง	10.68			-
ด้านการตีความ		\bar{X}	5.58	9.34	11.69
	ต่ำ	5.58	-	3.76*	6.11*
	ปานกลาง	9.34		-	2.35*
	สูง	11.69			-
ด้านการขยายความ		\bar{X}	6.12	10.22	13.16
	ต่ำ	6.12	-	4.11*	7.04*
	ปานกลาง	10.22		-	2.93*
	สูง	13.16			-

* $p < .05$

ผลจากตาราง 9 พบว่านักเรียนที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนสูง มีความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ สูงกว่านักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในระดับปานกลาง และ ต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นักเรียนที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนสูง มีความสามารถในการอ่านด้านการตีความ สูงกว่านักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในระดับปานกลาง และ ต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นักเรียนที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนสูง มีความสามารถในการอ่านด้านการขยายความ สูงกว่านักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในระดับปานกลาง และ ต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเพศและระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่างกัน รวมทั้งศึกษา ผลปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนที่ส่งผลร่วมกันต่อความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 1 จำแนกเป็นนักเรียนชาย จำนวน 242 คน และนักเรียนหญิง จำนวน 201 คน รวมนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 443 คน ที่ได้มาโดยการสุ่มแบบสองขั้นตอน (Two – Stage Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีจำนวน 4 ฉบับ ฉบับที่ 1 เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ จำนวน 20 ข้อ โดยมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .772 ฉบับที่ 2 เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านด้านการตีความ จำนวน 20 ข้อ โดยมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .752 ฉบับที่ 3 เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านด้านการขยายความ จำนวน 20 ข้อ โดยมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .762 และฉบับที่ 4 เป็นแบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน จำนวน 30 ข้อ โดยมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .924

ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน ด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความ และแบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน ไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบแบบทดสอบ และแบบสอบถาม นำข้อมูลที่ได้นำมาจำแนกกลุ่มนักเรียนตามเพศ และระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายโดยการหาค่าสถิติพื้นฐานของความสามารถในการอ่าน ด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความ จำแนกตามเพศ และระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน วิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบสองทาง (Two – factor MANOVA) ในการเปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถในการอ่าน ด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความ จำแนกตามเพศ และระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนรวมทั้งการศึกษาผลปฏิสัมพันธ์ของตัวแปรที่มีต่อความสามารถในการอ่าน ด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความ การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านในแต่ละด้านตามตัวแปรอิสระด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนหนึ่งตัวแปร (Univariate Test) และทดสอบภายหลังด้วยวิธีการ HSD ของตุ๊กกี (Tukey)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเพศและระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่างกัน พบว่า

1.1 นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนในระดับปานกลางมากที่สุด รองลงมาเป็นระดับสูง และระดับต่ำ คิดเป็น ร้อยละ 40.18, 31.37 และ 28.44 ตามลำดับ

1.2 นักเรียนชาย มีความสามารถในการอ่านโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (24.29) ซึ่งอยู่ระหว่างผลการประมาณค่าเฉลี่ยของประชากร 23.27 – 25.31 นักเรียนหญิง มีความสามารถในการอ่านโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (30.59) ซึ่งอยู่ระหว่างผลการประมาณค่าเฉลี่ยของประชากร 29.55 – 31.63 และพบว่า นักเรียนหญิงมีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนชาย

1.3 นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนสูง มีความสามารถในการอ่านโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (24.29) และค่อนข้างสูง (36.77) นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนปานกลาง มีความสามารถในการอ่านโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (26.31), (29.29) ตามลำดับ และนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่ำ มีความสามารถในการอ่านโดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ (16.38), (18.91) ตามลำดับ และพบด้วยว่านักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนระดับสูง มีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนระดับปานกลางและระดับต่ำ

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน ด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความของนักเรียนที่มีเพศ และการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่างกัน สรุปได้ดังนี้

2.1 ผลการเปรียบเทียบโดยรวมของความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีเพศต่างกัน เปรียบเทียบโดยรวมขงความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่างกัน ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบสองทาง (Two-Way MANOVA) พบว่า นักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีความสามารถในการอ่านโดยรวมแตกต่างกัน และนักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่างกัน มีความสามารถในการอ่านโดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2 ผลการเปรียบเทียบในแต่ละด้านของความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีเพศต่างกัน ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนหนึ่งตัวแปร (Univariate Test) และทดสอบภายหลังด้วยวิธีการ HSD ของตุ๊กกี (Tukey) พบว่า นักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความและด้านการขยายความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พบว่า นักเรียนหญิงมีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนชาย

2.3 ผลการเปรียบเทียบในแต่ละด้านของความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่างกัน ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนหนึ่งตัวแปร (Univariate Test) และทดสอบภายหลังด้วยวิธีการ HSD ของตุ๊กกี (Tukey) พบว่า นักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่างกัน มีความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ($F = 182.719$) ด้านการตีความ ($F = 202.362$) และด้านการขยายความ ($F = 298.192$) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พบว่า ความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความ นักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนในระดับสูง มีความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความและด้านการขยายความสูงกว่านักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนในระดับปานกลางและในระดับต่ำ และนักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนในระดับปานกลาง มีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถในตนเองด้านการเรียนในระดับต่ำ

3. ผลปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน ที่ส่งผลร่วมกันต่อความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความ ด้านการขยายความ และโดยภาพรวมของสามด้าน

การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบสองทาง (Two-Way MANOVA) ของความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความ ด้านการขยายความ และโดยภาพรวมของสามด้าน จำแนกตามเพศและการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน พบว่า ไม่มีผลปฏิสัมพันธ์ของเพศกับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน ที่ส่งผลต่อความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ การตีความและการขยายความ

อภิปรายผล

ผลจากการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ด้านการตีความ และด้านการขยายความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 2 ที่มีเพศและระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนแตกต่างกัน มีประเด็นสำคัญที่สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ความสามารถในการอ่านของนักเรียน จากการศึกษาพบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่านระหว่าง 26.36 – 27.92 ซึ่งต่ำกว่าครึ่งของคะแนนเต็มจากแบบทดสอบความสามารถในการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น คือ 60 คะแนน จากผลการศึกษาที่สอดคล้องกับรายงานผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-Net) ช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ซึ่งคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศเท่ากับ 42.02 ต่ำกว่าครึ่งของคะแนนเต็ม 100 คะแนน เช่นเดียวกัน(สำนักทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ(องค์การมหาชน). 2552: ออนไลน์) ทั้งนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พิมพัทธ์ พงษ์ตน (2544: 85) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านของนักเรียน จากการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของแรงจูงใจในการอ่านกับ

ความเข้าใจในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยอยู่ในระดับผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนดของกรมวิชาการ โดยความสามารถในการอ่านขั้นความเข้าใจข้อเท็จจริงของนักเรียนอยู่ในระดับผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนด ส่วนความสามารถในการอ่านขั้นตีความ และขั้นประเมินค่าอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนด และยังสอดคล้องกับแนวคิดของ กุริภัทร ทิศร (2543: 11) กล่าวถึงปัญหาการอ่านที่พบมากที่สุดในปัจจุบันนี้ คือ เด็กสมัยนี้ไม่ค่อยชอบอ่านหนังสือ ซึ่งสิ่งที่เป็นสาเหตุให้เด็กให้เด็กไม่ชอบอ่านหนังสืออาจเป็นเพราะสื่อมวลชนด้านต่าง ๆ ทั้งโทรทัศน์ วีดิทัศน์ คอมพิวเตอร์ เหล่านี้ล้วนแต่อำนวยความสะดวกให้เด็กเรียนรู้และทราบข้อมูลข่าวสารได้เร็ว จึงทำให้เด็ก ๆ สูญเสียเวลาที่จะได้อ่านหนังสือบ้าง เด็กที่ไม่ชอบอ่านหนังสือจะทำให้มีผลต่อการพัฒนาสติปัญญาไปด้วยเช่นกัน นอกจากนี้ที่เป็นปัญหาอีกอย่าง คือ เด็กไม่รักการอ่าน การรักการอ่านเป็นค่านิยมในการสร้างนิสัยใฝ่รู้ใฝ่เรียนของเด็ก และอีกปัญหาหนึ่งที่สำคัญ คือ เด็กขาดวิจารณญาณในการอ่าน เป็นปัญหาที่เด็ก ๆ ไม่รู้จักเลือกหาหนังสือที่มีประโยชน์ บางคนจึงไปหลงมัวเมาอ่านแต่การ์ตูนที่ฉู่ปุ่่นที่มุ่งแต่การต่อสู้และแก้แค้นกัน รวมทั้งการ์ตูนหรือหนังสือตลกที่ไม่เหมาะสมกับวัยของเด็ก

จากข้อความข้างต้นสอดคล้องกับ แนวคิดของ สุวรรณ ปัญจมหาศิริ (2549: 22) ปัญหาในการอ่านเกิดขึ้นจาก ตัวนักเรียนขาดความพร้อมในการอ่าน ไม่เห็นความสำคัญของการอ่าน ไม่ฝึกฝนตนเองด้านการอ่าน ความสามารถในการอ่านจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนไม่ใช่สิ่งที่สามารถเกิดขึ้นได้เองตามธรรมชาติ ดังนั้นเมื่อผู้เรียนขาดการฝึกฝนตนเองด้านการอ่าน ย่อมทำให้เกิดปัญหาด้านความสามารถในการอ่านตามมา ผู้ปกครองขาดการกระตุ้น การส่งเสริมที่ถูกต้องเหมาะสม ขาดการนำหลักจิตวิทยาเข้ามาช่วยในการส่งเสริมการอ่าน และ ครูขาดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องในการสอนอ่าน ขาดการส่งเสริมการอ่านที่จริงจังต่อเนื่อง ทั้งนี้เหตุผลที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรีเขต 2 มีความสามารถในการอ่านไม่ดีเท่าที่ควร อาจเนื่องมาจากนักเรียนส่วนใหญ่มาจากสังคมที่มีลักษณะแตกต่างกันและมีระดับความสามารถในการอ่านแตกต่างกันด้วย บางคนอาจมีปัญหาทางครอบครัว ไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากบิดามารดา ประกอบกับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในโรงเรียนยังไม่ได้พัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนอย่างเต็มรูปแบบ ทำให้นักเรียนอ่านน้อยส่งผลต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียน

2. จากผลการศึกษา พบว่า นักเรียนหญิง มีความสามารถในการอ่าน ด้านการแปลความ ด้านการตีความ ด้านการขยายความ สูงกว่านักเรียนชาย ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ พัชรินทร์ ทะวะระ (2551: 69) ได้ศึกษาปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ตัวแปรเพศชาย เพศหญิงส่งผลต่อความสามารถในการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และส่งผลในทางบวกทุกค่า และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ปารีชาติ ชนม์ทวี (2546: 52-53) ที่ว่า พัฒนาการของเด็กวัยรุ่นจะมีความแตกต่างทั้งทางร่างกาย สติปัญญา และสังคม พัฒนาการที่แตกต่างกันของวัยรุ่นชายกับวัยรุ่นหญิง ทำให้ความพร้อมทางการอ่านของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงแตกต่างกันไปด้วย ทั้งนี้เนื่องมาจากเด็กชายและเด็กหญิงย่อมมี

อัตราการพัฒนาต่างกัน โดยปกติเด็กหญิงจะมีอัตราการพัฒนาด้านสมองเร็วกว่าเด็กชายเล็กน้อย (สุชา จันท์เอม. 2542: 44) จึงทำให้นักเรียนหญิงมีวุฒิภาวะที่ส่งผลต่อกระบวนการคิดและการเรียนรู้ได้ดีกว่านักเรียนชาย โดยธรรมชาติเพศหญิงมักเป็นเพศที่ใส่ใจรายละเอียดในเรื่องต่างๆ ทั้งในเรื่องส่วนตัวและการทำงานมากกว่าเพศชาย

อาจกล่าวได้ว่า ความแตกต่างระหว่างเพศโดยทั่วไปเกิดมากจากพัฒนาการและธรรมชาติของผู้เรียนเอง และยังขึ้นอยู่กับระดับวุฒิภาวะของเด็กด้วย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จิตภา เหนติบัณฑิต และคนอื่นๆ (2544: 47) ที่ว่านักเรียนหญิงมียุทธวิธีในการอ่านที่หลากหลายกว่านักเรียนชาย และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ประพีร์ เทพธรานนท์ และคนอื่นๆ (จิตภา เหนติบัณฑิตและคนอื่นๆ. 2544: 47; อ้างอิงจาก ประพีร์ เทพธรานนท์และคนอื่นๆ . 2543) เกี่ยวกับการดูแลตนเองของนักเรียน ซึ่งผลการศึกษาพบว่า นักเรียนหญิงมีความสามารถในการดูแลตนเองด้านการเรียนและด้านสุขภาพสูงกว่านักเรียนชาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสามารถในการจดบันทึกสิ่งที่ได้เรียนรู้ การกำหนดการยืมหนังสือจากห้องสมุดด้วยตนเอง รวมถึงการอ่านหนังสือเมื่อมีเวลาว่าง จากข้อค้นพบดังกล่าว สะท้อนให้เห็นว่า นักเรียนชายยังไม่ได้มีความสนใจในการอ่านเท่าที่ควร ซึ่งลักษณะเช่นนี้ สนับสนุนให้นักเรียนหญิงมีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนชาย ดังนั้นนักเรียนชายควรได้รับการส่งเสริมให้ได้ปฏิบัติกิจกรรมการอ่านซึ่งตรงกับความสนใจ และความต้องการเพิ่มมากขึ้น โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ดังนั้นสิ่งสำคัญประการหนึ่งที่ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงคือ การเลือกเนื้อหาของบทอ่านให้ตรงหรือเหมาะสมกับความสนใจของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายต่อการอ่าน ไม่รู้สึกว่าตนเองถูกบังคับให้อ่านอ่านได้อย่างมีความสุข อันจะนำไปสู่การเสริมสร้างนิสัยรักการอ่าน และเมื่อได้ฝึกฝนทักษะการอ่านบ่อยๆ ก็จะเป็นการเพิ่มพูนความสามารถในการอ่านของนักเรียนให้สูงขึ้นต่อไป

3. ผลการศึกษาความสามารถในการอ่าน ด้านการแปลความ ด้านการตีความ ด้านการขยายความ ของนักเรียนที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่างกัน พบว่านักเรียนที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนในระดับสูงและปานกลาง มีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนในระดับต่ำ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ณาตยา อุทัยรัตน์ (2549: 76) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 2 ที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนสูง มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์สูงกว่านักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนระดับปานกลาง และจากผลการศึกษาของ ถาวร บุบผางษ์ (2546: 65) ได้ศึกษาปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อนิสัยรักการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง มีความสัมพันธ์กับตัวแปรด้านนิสัยรักการอ่านของนักเรียนในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อีกทั้งงานวิจัยของ อัจฉมา ชื่นบุญ (2544: 72) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

จากทฤษฎีและแนวคิดดังกล่าวจะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวแปรที่ทำการศึกษามีความสอดคล้องกัน กล่าวคือ นักเรียนในกลุ่มที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนอยู่ในระดับต่ำ จะมีความสามารถในการอ่านต่ำกว่านักเรียนในกลุ่มที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองในระดับปานกลางและสูง ซึ่งนักเรียนมีความสามารถในการอ่านอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้บุคคลที่มีความสามารถในการอ่านสูงนั้น จำเป็นต้องมีการรับรู้ความสามารถของตนเองควบคู่ไปด้วย จึงเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้อ่านมีพัฒนาการอ่านที่ดีขึ้น เมื่อนักเรียนมีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนแล้ว ย่อมส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านสูงขึ้น เนื่องจากการที่นักเรียนมีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนสูง นักเรียนจะใช้ความสามารถของตนเองและพยายามทำให้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้

จากข้อค้นพบดังกล่าว ส่วนหนึ่งสะท้อนวิธีการสอนของครูได้ดี กล่าวคือ โดยส่วนใหญ่ครูจะได้รับผิดชอบการสอนในสาระการเรียนรู้ที่ไม่ตรงกับสาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา ทำให้ขาดความเชี่ยวชาญ ประกอบกับรูปแบบการสอนอ่านที่ไม่ได้เน้นพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนในระดับสูง เช่น การอ่านแปลความ การอ่านตีความ การอ่านขยายความ เป็นต้น แต่มุ่งเน้นเพียงให้นักเรียนอ่านออก อ่านถูก ไม่ใช่อ่านเพื่อรู้หรือเข้าใจ แต่เมื่อพิจารณาเหตุผลของการใช้รูปแบบการสอนดังกล่าว อาจสืบเนื่องมาจากบริบทพื้นฐานด้านความสามารถของนักเรียน และต้องอาศัยความร่วมมือจากครูในทุกระดับชั้นเพื่อการฝึกฝนที่ต่อเนื่องและสัมฤทธิ์ผลในการอ่านของนักเรียน อย่างไรก็ตามจำเป็นอย่างยิ่งที่ทางสถานศึกษา และครูผู้สอนจะต้องสอดแทรกกิจกรรมการอ่านให้นักเรียนได้ปฏิบัติโดยเน้นกิจกรรมเพิ่มระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนของนักเรียนให้สูงขึ้น

4. จากผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ของตัวแปรเพศ และระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน พบว่าไม่มีผลปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนที่มีต่อความสามารถในการอ่านทั้งสามด้าน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 นั้น แสดงว่า ความสามารถในการอ่านในแต่ละด้านของนักเรียนที่ศึกษามีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกัน และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตามกัน ดังจะเห็นได้จากตาราง 4 และภาพประกอบ 7,8,9 และ 10 ผลการทดสอบจึงไม่เกิดผลปฏิสัมพันธ์กันทำให้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เมื่อนำมาพิจารณาจากสภาพที่เป็นจริงของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่ครูผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องมุ่งเน้นในการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ให้หลากหลาย อีกทั้งปรับเปลี่ยนกระบวนการในการจัดกิจกรรมและการเรียนการสอนอยู่ตลอดเวลาเพื่อให้สอดคล้องกับแนวคิดทางการศึกษาที่มุ่งเน้นให้นักเรียนมีนิสัยรักการอ่าน อีกทั้งทางกระทรวงศึกษาธิการยังมีการพัฒนาหลักสูตรอย่างต่อเนื่องและทันสมัย และยังพัฒนาสื่อการสอนต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับสภาพในปัจจุบันทำให้เกิดความง่ายในการทำความเข้าใจ การรับรู้ และการเรียนรู้อ่านของนักเรียนที่มีการพัฒนาไปในทิศทางเดียวกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 เนื่องจากพบว่า ความสามารถในการอ่านของนักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เมื่อพิจารณาคะแนนความสามารถในการอ่านโดยเฉลี่ยของนักเรียนทั้งโดยรวม และจำแนกตามเพศ พบว่าส่วนใหญ่ต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม 60 คะแนน และเมื่อจำแนกตามรายด้าน พบว่าการอ่านด้านแปลความ และการอ่านด้านตีความ คะแนนส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ จึงควรนำข้อค้นพบนี้ไปพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอน และกิจกรรมเสริมหลักสูตร โดยสอดแทรกกิจกรรมการอ่าน เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียน ควบคู่ไปกับการปลูกฝังนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียน ทั้งนี้การพัฒนาความสามารถในการอ่านให้มีประสิทธิภาพนั้นควรมีการประสานความร่วมมืออันดีระหว่างสถานศึกษา และผู้ปกครองของนักเรียน

1.2 เนื่องจากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนปานกลาง และสูงมีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่ำ จึงควรมีการเพิ่มระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองของนักเรียนผ่านกิจกรรมพัฒนาทักษะการอ่านในการเรียนรู้ต่างๆ ครูผู้สอน และผู้ที่เกี่ยวข้อง ควรจัดสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ ให้เอื้อต่อการพัฒนาความสามารถ และทักษะด้านต่างๆ ของผู้เรียนอย่างเต็มที่ และจัดบรรยากาศการเรียนให้เป็นไปในทางบวกให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถของตนเอง และส่งเสริมให้นักเรียนเชื่อว่าตนสามารถที่จะกระทำพฤติกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนได้ เพื่อช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีอยู่แล้วให้สูงขึ้น ซึ่งสิ่งที่ผู้สอนควรตระหนักอีกประการหนึ่ง ก็คือ นักเรียนมีความแตกต่างระหว่างบุคคล ทำให้ความสนใจในเนื้อหาที่อ่านแตกต่างกัน ดังนั้นควรมีการนำเสนอเนื้อหาที่หลากหลายมาให้ให้นักเรียนอ่านอย่างต่อเนื่อง หรือเลือกเนื้อหาที่นักเรียนมีความสนใจตรงกันมากที่สุดมาใช้ในการอ่าน รวมถึงควรมีการวัดและประเมินผล การอ่านอย่างสม่ำเสมอ

1.3 เนื่องจากผลการวิจัยพบความแตกต่างของความสามารถในการอ่านของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง จึงควรมีการพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงผ่านกิจกรรมส่งเสริมการอ่านที่มีสถานการณ์ หรือเนื้อหาตรงกับความสนใจของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมากยิ่งขึ้น โดยคำนึงถึงการอ่านอย่างมีความสุขของนักเรียน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการเลือกตัวแปรอื่น เช่น ความพร้อมในการเรียน ความเชื่ออำนาจภายในตนเอง ลักษณะมุ่งอนาคต ฯลฯ เป็นต้น เพื่อศึกษาอิทธิพลที่มีต่อความสามารถในการอ่านในด้านอื่นๆ ที่สูงขึ้น เพื่อได้สารสนเทศที่หลากหลาย จะช่วยให้สามารถนำไปประกอบการตัดสินใจสำหรับผู้ที่ต้องการนำผลการวิจัยไปใช้ต่อไป

2.2 ควรมีการศึกษาความสามารถในการอ่าน ด้านต่างๆ ที่สูงขึ้น เช่น การอ่าน วิเคราะห์ การอ่านสังเคราะห์ การอ่านประเมินค่า เป็นต้น กับกลุ่มตัวอย่างที่หลากหลาย เช่น ใน กลุ่มของนักเรียนในระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา ระดับอุดมศึกษา เพื่อที่จะได้ข้อมูลสารสนเทศที่ครอบคลุม ซึ่งผลที่ได้จะช่วยให้สามารถนำไปประกอบการตัดสินใจสำหรับผู้ที่ต้องการนำ ผลการวิจัยไปใช้

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กัญญาวดี แสงงาม. (2543). การศึกษาการรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติงานแนะแนวของครูแนะแนว. ปรินญาณิพนธ์ กศ.บ.(จิตวิทยาแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กิ่งเพชร ป้องแก้ว. (2545). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการฝึกกระบวนการเรียนรู้แบบอภิปัญญา โดยการใช้ผังโยงความสัมพันธ์ความหมายกับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์ กศ.บ.(การมัธยมศึกษา) กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- กรุงเทพมหานคร. (2539. กรกฎาคม – ธันวาคม). ปัจจัยในการส่งเสริมให้เด็กเป็นเด็กยุคใหม่. ข่าวสารห้องสมุดประชาชน. 11(16) : 35
- ขนิษฐา สุวรรณนิตย์. (2533). ปัจจัยคัดสรรที่มีอิทธิพลต่อความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. ปรินญาณิพนธ์ ค.บ. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร
- ขวัญฤทัย สมัครคุณ. (2541). ผลของการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจและความคงทนในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปรินญาณมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จรรยา ทอดสนิท. (2545). การแสดงหลักฐานความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นของแบบวัดความเชื่อมั่นของแบบวัด ความเชื่อในความสามารถของตนด้านความมีวินัยในตนเอง ตามแนวคิดของ BANDURA. ปรินญาณิพนธ์ กศ.บ. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- จรินทร์ วินทะไชย์. (2541). ปัจจัยคัดสรรที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ ค.บ. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร
- จิตติมา จุ่มทอง. (2537). ผลของการสอนตนเองต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและผลสัมฤทธิ์ในวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. ปรินญาณิพนธ์ ค.บ. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร
- จิตราภรณ์ ดั่งงชุมพล. (2543). ผลของการใช้กระบวนการสอนอ่านแบบปฏิบัติการที่มีต่อความสามารถในการอ่าน เพื่อความเข้าใจภาษาไทยและทัศนคติต่อการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ปรินญาณ มหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- จิตาภา เนติบัณฑิต: และคนอื่นๆ. (2544,กันยายน -ธันวาคม) การแรงจูงใจในการอ่านและยุทธวิธีที่ใช้ในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วารสารศึกษาศาสตร์ปริทัศน์. 16(3): 43-49.
- จินตนา ไบกาซูยี. (2536, 23-25 กันยายน). การส่งเสริมการอ่านของกรมวิชาการ. เอกสารประกอบการสัมมนาระดับชาติว่าด้วยการรณรงค์เพื่อพัฒนาการอ่าน. โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- จิราพร สุจริต. (2543). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสันกับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์ กศ.บ. (การมัธยมศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .ถ่ายเอกสาร.
- จิราภรณ์ กุณสิทธิ์. (2541). การทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ด้วยตัวแปรด้านการกำกับตัวเองในการเรียนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางคณิตศาสตร์ ทักษะคิดต่อวิชาคณิตศาสตร์ และแรงจูงใจในสัมฤทธิ์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ ค.บ. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร
- จีเรียง บุญสม. (2543). ผลของเพื่อนช่วยสอนร่วมกับการเสริมแรงที่มีต่อ เจตคติ ความสามารถในการอ่านออกเสียง และความสามารถในการอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มี ความสามารถในการอ่านต่ำ. วิทยานิพนธ์ (ค.ม.) สาขาวิชาการจิตวิทยาการศึกษา ภาควิชา สาระตติศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. (2545). การอ่านและส่งเสริมการอ่าน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ศิลปาบรรณาการ
- _____. (2546, มกราคม - มิถุนายน) การอ่านและการสร้างความสามารถในการอ่าน. วารสาร สารสนเทศ .4 (1): 1-16.
- ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์. (2540: 5). การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงของแบบทดสอบเลือกตอบความสามารถในการอ่านภาษาไทยที่มีรูปแบบต่างกัน. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- ชวาล แพรัตกุล. (2516). เทคนิคการวัดผล. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2546). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: เทพเนรมิตการพิมพ์.
- ณาทยา อุทยานรัตน์. (2549). พัฒนาการความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่างกัน ในโรงเรียนกลุ่มรัตนโกสินทร์ กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.บ. (การวัดผลการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร

- ถาวร บุบผาวงษ์. (2546). ปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อนิสัยรักการอ่านของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในจังหวัดสระบุรี. ปรินญาณิพนธ์ กศ.บ. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- นงเยาว์ แสงเพ็ญแข. (2537, กรกฎาคม – กันยายน). การวินิจฉัยความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษา. สารพัฒนาหลักสูตร. 13(118): 44 – 49.
- นันทิยา ตันศรีเจริญ. (2546, มีนาคม). เส้นทางสู่นักอ่าน. วารสารปฏิรูป. 6(56): 26.
- นิตา การุญ. (2551). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ในเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี เขต 1. ปรินญาณิพนธ์ กศ.บ. (การวัดผลการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร
- บันลือ พฤกษ์วัน. (2532). มิติใหม่ในการสอนอ่าน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. (2524).การวัดและประเมินผลการศึกษา: ทฤษฎีและการประยุกต์. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. (2547). การวัดประเมินการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประเทิน มหาจันทร์. (2530). การสอนอ่านเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ปาริชาติ ชนม์ทวี. (2546, กันยายน – ธันวาคม). การใช้วรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นที่ตรงกับความสนใจของนักเรียน พัฒนากิจกรรมอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสอาดเผดิมวิทยา จังหวัดชุมพร. วารสารศึกษาศาสตร์ปริทัศน์. 18(3) : 51 – 62.
- ปิยรัตน์ จินรัตน์. (2544). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างกลุ่มที่เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมาย และวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน. วิทยานิพนธ์ ปรินญาณิพนธ์ บัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ผจงจิต อินทสุวรรณ. (2545). การวิเคราะห์ความแปรปรวนหลายตัวแปร : *Multivariate Analysis of Variance (MANOVA)*. กรุงเทพฯ : ธนัชการพิมพ์.
- พรรัตน์ สุวรรณรัตน์. (2542, กรกฎาคม - ธันวาคม). การศึกษาทักษะการคิดเพื่อการพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. วารสารเกษตรศาสตร์(สังคม). 20(2) : 144 – 151.
- พนิตนันท์ บุญพามี. (2542). เทคนิคการอ่านเบื้องต้นสำหรับบรรณารักษ์. นครราชสีมา : สถาบันราชภัฏนครราชสีมา.

- พัชรินทร์ ทะวะระ. (2551). การศึกษาปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มพระนครเหนือ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.บ. (การวัดผลการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .
ถ่ายเอกสาร
- พิมพ์พร พงษ์ตน. (2544). ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของแรงจูงใจในการอ่านกับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญ กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การสอนภาษาไทย) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร
- พิมพ์พา วิโยทกรโกวิท. (2539). การเปรียบเทียบการพัฒนาความสามารถในการอ่าน เพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยแตกต่างกันที่เรียนโดยการสอนแบบแลกเปลี่ยนบทบาท ผสมผสานการอธิบายโดยตรง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การประถมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร
- ภัทรภรณ์ สังข์ทอง. (2550). พัฒนาการของการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่างกัน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานนทบุรี เขต 1. ปรินญาณิพนธ์ กศ.บ. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร
- ภูริภัทร ทิศร. (2543, กรกฎาคม). การอ่านมีประโยชน์โปรดมารักการอ่าน. วารสารวิชาการ. 3 (7): 11.
- มนต์เชียร พัฒนาวงศ์. (2548) . การศึกษาความสามารถทางการอ่านและการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปัญหาในการเรียนรู้จักการใช้ชุดการสอนทักษะการอ่านและการเขียนผ่านประสาทสัมผัสสามด้าน. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- มยุรี ศรีชัย. (2538). เทคนิคการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง. กรุงเทพฯ : วิ.เจ.พรีนติ้ง.
- เยาวลักษณ์ สุวรรณแห. (2546, กันยายน - ธันวาคม). เด็กกับการอ่าน. วารสารวิทยบริการ. 14(13) : 43 – 46.
- รังรอง งามศิริ. (2540). การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการสอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร.วิทยานิพนธ์ ค.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร
- ล้วน สานยศและอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา.พิมพ์ครั้งที่ 4 กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

- วรรณกร หมอยาดี. (2544). ผลของการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบ่งกลุ่มละสัมฤทธิ์ที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. ปรินญาณิพนธ์ ค.บ.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ. : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร
- วรรณิ โสมประยูร. (2537) . การอ่านภาษาไทยระดับประถมศึกษา. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. (2539). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- วิชาการ,กรม. (2544). รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาสภาพการอ่านของนักเรียนและการจัดกิจกรรมการส่งเสริมการอ่านในโรงเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 1. . กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- _____. (2545 ก.). เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 : แนวทางการวัดและประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544.
- _____. (2545 ข.). เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 : คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- ศวัสกร นันทะนัน. (2547). ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านโนนแดง อำเภวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี. ปรินญาณิพนธ์ กศ.บ. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .ถ่ายเอกสาร.
- ศศิการนต์ ปทุมสูติ. (2540). การอ่านเพื่อชีวิต. กรุงเทพฯ. : ต้นอ้อแกรมมี.
- ศุภรัตน์ ทองอ่อน. (2550). การศึกษาเปรียบเทียบจิตสำนึกสาธารณะในการอนุรักษ์ทรัพยากรของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และปีที่ 6 ในจังหวัดปราจีนบุรี ที่มีระดับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมต่างกัน. ปรินญาณิพนธ์ กศ.บ. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร
- สนิท ตั้งทวี.(2536). อ่านไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2 .กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สมพร วัฒนศิริ. (2538). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยวิธีสอนที่ใช้กิจกรรมแบบภาพโครงเรื่องกับกิจกรรมภาพชุด. ปรินญาณิพนธ์ กศ.บ. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา
- สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์. (2528). แบบทดสอบความถนัดทางการเรียน. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2541) ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สมุทร เช็นเชาวนิช. (2540). *เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ. พิมพ์ครั้งที่ 2.* กรุงเทพฯ ฯ.
- สุชา จันท์ธอม. (2546). *ทฤษฎีพัฒนาการเรียนรู้อันของเด็กกับครู.* วารสารการศึกษาศาสตร์องค์รักษ์.
กรุงเทพฯ.(2) : 41-54.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2542). *หลักและวิธีการสอนอ่านภาษาไทย.* กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
_____.(2537). *หลักและวิธีการสอนอ่านภาษาไทย.* กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุรทอง ศรีสะอาด. (2546, มกราคม – ธันวาคม).*การอ่านเพื่อบริการ.* วารสารสารนิเทศ. 10 (1 – 2): 28.
- สุวดี ภูประดิษฐ์. (2546). *การอ่านในระดับอุดมศึกษา.* กรุงเทพฯ :และภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุวรรณ ปัญจมหาศิริ.(2549). *การศึกษาพัฒนาการความสามารถในการอ่านของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษา ช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาประจวบคีรีขันธ์ เขต 2 ที่มีความตระหนักรู้ภูมิาน
ในยุทธศาสตร์การอ่านต่างกัน.ปริญญาโท กศ.บ. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา)
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร*
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และแก้ไข
เพิ่มเติม(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545.* กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ(องค์การมหาชน). (2552). *รายงานผลการทดสอบระดับชาติขั้น
พื้นฐาน (O-Net).* (ออนไลน์). แหล่งที่มา:<http://www.niets.or.th>. วันที่สืบค้น 30 มีนาคม
2552.
- อมรรัตน์ บุบผะโชติ. (2546). *ผลของการใช้บันทึกการเรียนรู้ในการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ที่มีต่อ
การรับรู้ความสามารถของตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิต สังกัดมหาวิทยาลัยของรัฐในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์
ค.ม. (การศึกษาวิทยาศาสตร์).* กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
ถ่ายเอกสาร
- อชฉา ชื่นบุญ. (2544). *ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความสามารถในการอ่าน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ปริญญาโท กศ.บ. (การวัดผลการศึกษา)
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร*
- อุทุมพร ตรังคสมบัติ . (2543). *ปัญหาการเรียนและเทคนิคช่วยให้ลูกเรียนดี.* กรุงเทพฯ : ชันดำการพิมพ์
- Anhalt and others. (1995). *Teaching foreign languages.* New York : Herper and Row.
- Baldwin, N.E.(1998). *The effect of a career development course on the career self-efficacy and
vocational identity of community college students. Ed. D degree of the Geosge
Washington University. Dissertation Abstracts Intrnational. 59/3 : 732-733A.*

- Bandura. (1969). *Principles of behavior Modification*. United States of America: Holt, Rinehart and Winston, inc.
- _____. (1977). *Social Learning Theory*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall.
- _____. (1982). *Self-Efficacy mechanism in Human agency*. *American Psychologist* 37. :122-147.
- _____. (1986). *Social Foundations of thought and Action : A Social Cognitive Theory*. New Jersey:Prentice-Hall.
- _____. (1997). *Self-Efficacy :The Exercise of Control*. New York: W. H. Freeman and Company.
- _____. (1999). *Self-Efficacy in Changing Societies*. United Kingdom: Cambridge University Press.
- Barbara J.W. (2003). *Environmental Sciences*. McGraw-Hill : 173
- Blair Tuner and Schaudt. (1992). *A Practicum Approach to elementary Reading United-State* : Harcourt Brace Java Nouch College Publishers.
- Bloom, Benjamin S.ed. (1964). *Taxonomy of Education Objectives, Handbook 1:Cognitive Domain*: New York : David McKay Company.
- Bond Guy L. and Miles A. Tinker. (1975). *Reading Difficultties : Their Diaganosis and Correction*. New York : Applition Century Crofls.
- Burmister, Low E. (1974). *"Improving Speed of Com[rehension in Teaching."* *Reading Strategies for Secondary School Teacher*. United State of America : Addison-Westey Publishing Company Inc.
- Cooper J. David, Warncke W. Edna & Shipman A. (1988). *Doro try. The What and How of Reading Instruction*. Ohio : Merrill Publishing Compang.
- Davis, W.D, et al. (2000: December). *The development of Self-Efficacy During Aviation Training*. In *Journal of Organizational Behavior*, 21(8): 857-871.
- Dehant , Emerald V. (1982). *Improving the Teaching of . 3 ed Englewood Cliffs*. N.J. Prentice –Hall.
- Ellis, R, and Tomlinson, B.(1980). *Teaching secondary English*. London : Longman Green.
- Goodman, k. (1971). *The Psychology of Second language Learning*. Cambriday Press.
- Harris, Darid P. (1969). *Testing Englishas a Second Language*. New York : McGraw –Hill.
- Leu, Donald J. ; & kinzer, Charles K. (1995) . *Effective Reading Instruction. 3 rd ed*. New Jersey: Prentice Hall. Inc.

- Miller, Wilma H. (1990). *Reading Comprehension Activities kit*. New York : The Center for Applied Research in Education.
- Miller, Lyle L. (1972). *Developing Reading Efficiency*. Minnesota : Burgers Publication.
- Moore, B.j. (1984). *The Teaching of reading*. London : Longman Green.
- Nunan, D. (1989). *Desingning tasks for the communicative classroom*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Pajares, f. and Miller, M.D. (1994). *Role of self-efficacy and self-concept beliefs in mathematical problem solving* : A path analysis. *Journal of educational Psychology*. 86.2 : 193-203.
- Pedhazur, E.J. (1997). *Multiple Regression in Behavioral Research*. 3th edition New York : Holt, Rinehart and Winston , Inc.
- Phillips, Linda M. ; et al (2002, March). *Reading Reading Achievement* : A longitudinal Study of 187 Childent frome first Through Sixth Grades. *Jomal of Education Psychology*. 94 (1):3-13
- Raygor, A.L. and Raygor , R.D. (1985). *Effectire Reading*. New York : McGraw – Hill.
- Resse, Diane Jones. (1989). *Effect of training in expository text structure on reading comprehension*. *Dissertation Abstracts International* 50, 1 (July 1989): 69.
- Schaefer, Stacey. (1993). *Huichol, the New Age movement and the Native American church: ethical considerations in long – term field work*. *Copeia*,: 894.
- Schickedanz, Judith A.; et al. (1990). *Strategies for Teaching Young Children*. 3rd ed. New Jersey: Prentice Hall. Inc.
- Schundler A.R. (1992). *The context of lanquaqe teaching*. New York: International Reading Association.
- Schunk. (2000). *Learning Theories : An educational perspective 3rd ed*. New Jersy : Prentice-Hall.
- Shell, D.F. ,M urphy, C.C. and Bruning, R.H.(1989). *Self-efficacy and outcome expectancy mechanisms in reading amd writing achievement*. *Journal of Educational Rpsychology*. 81.1:91-100.
- Smith, (1963). *Understanding Reading : A Psycholinguistic Analysis of Reading and Leavning to Read*. New York : Hott,Rinehart & Winston.
- Smith. Nila Banton. (1969 : December). *The Mang Faces of Reading Comprehension*. *The Reading Teacher* 23 : 249-259
- William, Eddie. (1986). *Reading in the Language Classroom*. London : Manillan Publisher Ltd.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
ค่าอำนาจความยาก (p) และ
ค่าอำนาจจำแนก (r) รายชื่อของเครื่องมือ

ตาราง 10 ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง
ด้านการเรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (r)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (r)
1	0.21	21	0.28
2	0.26	22	0.21
3	0.18*	23	0.37
4	0.30	24	0.45
5	0.36	25	0.28
6	0.36	26	0.32
7	0.27	27	0.24
8	0.26	28	0.34
9	0.15*	29	0.31
10	0.26	30	0.27
11	0.28	31	0.19*
12	0.22	32	0.27
13	0.36	33	0.34
14	0.19*	34	0.28
15	0.30	35	0.42
16	0.16*	36	0.19*
17	0.13*	37	0.26
18	0.26	38	0.18*
19	0.27	39	0.37
20	0.16*	40	0.14*

* ข้อที่คัดออก

ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน เท่ากับ 0.915

ตาราง 11 ค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน
ด้านการแปลความ

ข้อ ที่	ค่าความยาก (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)	ข้อ ที่	ค่าความยาก (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)
1	0.80	0.48	14	0.31	0.19*
2	0.41	0.50	15	0.59	0.20*
3	0.55	0.38	16	0.34	0.19*
4	0.23	0.38	17	0.43	0.53
5	0.53	0.38	18	0.37	0.18*
6	0.63	0.42	19	0.66	0.44
7	0.48	0.36	20	0.40	0.30
8	0.47	0.47	21	0.70	0.45
9	0.55	0.38	22	0.70	0.37
10	0.61	0.46	23	0.59	0.64
11	0.57	0.36	24	0.51	0.42
12	0.40	0.33	25	0.42	0.19*
13	0.59	0.74	26	0.32	0.17*

* ข้อที่คัดออก

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ เท่ากับ 0.772

ตาราง 17 ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านด้านการตีความ

ข้อ ที่	ค่าความยาก (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)	ข้อ ที่	ค่าความยาก (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)
1	0.58	0.33	15	0.36	0.18*
2	0.63	0.46	16	0.76	0.52
3	0.63	0.42	17	0.55	0.39
4	0.58	0.55	18	0.45	0.19*
5	0.51	0.45	19	0.62	0.39
6	0.74	0.44	20	0.66	0.37
7	0.37	0.19*	21	0.44	0.36
8	0.61	0.34	22	0.37	0.17*
9	0.48	0.46	23	0.60	0.45
10	0.31	0.18*	24	0.32	0.38
11	0.34	0.37	25	0.26	0.15*
12	0.40	0.32	26	0.55	0.53
13	0.54	0.38	27	0.74	0.46
14	0.55	0.20*			

* ข้อที่คัดออก

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านด้านการตีความ เท่ากับ 0.752

ตาราง 18 ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านด้านการขยายความ

ข้อ ที่	ค่าความยาก (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)	ข้อ ที่	ค่าความยาก (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)
1	0.63	0.35	14	0.73	0.53
2	0.31	0.17*	15	0.48	0.48
3	0.45	0.35	16	0.31	0.33
4	0.45	0.32	17	0.34	0.19*
5	0.27	0.16*	18	0.47	0.54
6	0.62	0.36	19	0.70	0.44
7	0.80	0.45	20	0.54	0.41
8	0.54	0.45	21	0.42	0.19*
9	0.36	0.20*	22	0.52	0.45
10	0.54	0.52	23	0.55	0.39
11	0.37	0.34	24	0.55	0.32
12	0.82	0.59	25	0.47	0.54
13	0.79	0.40			

* ข้อที่คัดออก

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านด้านการขยายความ เท่ากับ 0.762

ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เลขที่

--	--	--

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านวิชาภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบฉบับนี้มีจำนวน ทั้งหมด 60 ข้อ 60 คะแนน ใช้เวลาสอบ 60 นาที
2. แบบทดสอบเป็นแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก คือ ก ข ค และ ง ให้นักเรียน เลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว โดยทำเครื่องหมาย **X** ลงในช่องที่ตรงกับตัวเลือกที่ต้องการ เช่น ถ้าต้องการตอบข้อ ก ให้ทำดังนี้

ข้อ	ตัวเลือก			
	ก	ข	ค	ง
0	X			

ถ้าต้องการเปลี่ยนคำตอบจาก ก เป็น ง ให้ทำดังนี้

ข้อ	ตัวเลือก			
	ก	ข	ค	ง
0	X			X

3. กรุณาอย่าขีดเขียนหรือทำเครื่องหมายใดๆ ลงในแบบทดสอบ
4. กรุณาทำแบบทดสอบทุกข้อและควรทำอย่างสุดความสามารถ

ขอขอบคุณ

(นางสาวทิพย์วิมล พัวเจริญสิน)

นิสิตสาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านวิชาภาษาไทย

อ่านบทความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม

หากมีคำถามว่า ประชาชนไปหาหลวงพ่อกันทำไม ในความเห็นของผมคือ ไปหาท่านเพราะมีทุกข์ร้อนด้วยเรื่องจิตบาปและหวังพึ่งบุญของหลวงพ่อกัน หวังพึ่งในความหลังของหลวงพ่อกันให้ช่วยปลดเปลื้องทุกข์ ส่วนคนที่ไม่มีความทุกข์ก็ไปหาหลวงพ่อกันเพื่อที่ท่านเสกเป่าจะได้มีโชคลาภเพิ่มพูนยิ่งขึ้น หลวงพ่อกันจึงกลายเป็นจิตแพทย์ไปโดยปริยาย

1. ผู้กล่าวข้อความนี้มีความรู้สึกตรงกับข้อใดมากที่สุด
 - ก. ประทับใจ
 - ข. ศรัทธา
 - ค. ชื่นชม
 - ง. ดีใจ

การไหว้ครูเป็นประเพณีของคนไทย และคนในทวีปเอเชียอีกหลายประเทศ ก่อนที่จะทำกิจกรรมอันใดอันหนึ่งโดยเฉพาะเป็นงานศิลปะ เช่น โขน ละคร ร้องรำ ก็นิยมไหว้ครูเป็นการรำลึกถึงพระคุณท่านที่ได้สอนวิชามาให้ ทั้งนี้ทำให้เกิดกำลังใจที่จะทำงานนั้นด้วยความตั้งใจไม่พลั้งเผลอ มีผลดีน่าชื่นชม มิใช่ทำอะไรแต่พอให้เสร็จ

2. ใจความสำคัญของข้อความนี้กล่าวถึงเรื่องใด
 - ก. หลักการไหว้ครู
 - ข. ประเพณีไหว้ครู
 - ค. ศิลปะการไหว้ครู
 - ง. จุดมุ่งหมายในการไหว้ครู

เมื่อฉันเป็นเด็กฉันเคยมองแสงสีทองยามเย็นที่กระทบผืนน้ำ ที่กว้างใหญ่
 อากาศเย็นสบายลมพัดแผ่ว ๆ มา กระทบผิวกายทำให้รู้สึกสบายใจอย่างประหลาด
 ภาพเหล่านั้นไม่มีอีกแล้ว แต่ความรู้สึกนั้นยังอยู่ในความทรงจำของฉันตลอดไป

3. “ฉัน” มีความรู้สึกอย่างไร

- ก. ท้อแท้
- ข. เสียใจ
- ค. เสียหาย
- ง. หมดหวัง

อ่านข้อความนี้แล้วตอบคำถามข้อ 4-5

คนมาจากบ้านนอก พวกน้ำใจไมตรีมาเต็มเปี่ยมติดกับคนในเมืองหลวงแต่
 ละคน พวกเขา ความแห้งแล้งน้ำใจไว้เป็นสมบัติ ผมจึงคิดว่า ใครก็ตามจะเป็นคนเต็ม
 คนขึ้นอยู่กับน้ำใจของแต่ละคน

4. ค่าของคนขึ้นอยู่กับอะไร

- ก. ความเป็นเพื่อนที่ดี
- ข. ความซื่อสัตย์สุจริต
- ค. ความขยันหมั่นเพียร
- ง. ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

5. ข้อความนี้ตำหนิคนเมืองหลวงในเรื่องใด

- ก. การก่อกบฏ
- ข. การลักเล็กขโมยน้อย
- ค. ความรู้สึกเหยียดหยาม
- ง. การเฉยเมยต่อคนรอบข้าง

“เสียพี่เพราะป่าปก
 ดินเย็นเพราะหญ้าบัง

ป่ารกเพราะเสียยัง
 หญ้ายังเพราะดินดี”

6. คำประพันธ์นี้กล่าวถึงเรื่องใด

- ก. ความสมดุลทางธรรมชาติ
- ข. การพึ่งพาซึ่งกันและกัน
- ค. ความสมบูรณ์ของป่าไม้
- ง. การอนุรักษ์ป่าไม้

อ่านข้อความนี้แล้วตอบคำถามข้อ 7-8

“ชาวบ้านที่อาศัยอยู่ตามริมฝั่งแม่น้ำมีนิสัยมักง่าย น้ำในแม่น้ำที่เคยใสสะอาด กลิ่นไอของแม่น้ำที่ทำให้สดชื่นไม่มีอีกต่อไป ปลาเล็กปลาใหญ่ที่เคยชุกชุมต่างหนีไปอยู่ที่อื่น”

7. เหตุการณ์ข้างต้นมีผลมาจากข้อใด
- ก. การทำไร่เลื่อนลอย
 - ข. การตัดไม้ทำลายป่า
 - ค. การทิ้งขยะไม่เป็นที่
 - ง. การปล่อยน้ำเสียของโรงงานอุตสาหกรรม
8. “รักในหลวง ห่วงลูกหลาน ช่วยกันต้านยาเสพติด” ผู้พูดมีจุดประสงค์ในข้อใด
- ก. เชิญชวน
 - ข. ชวนเชื่อ
 - ค. ต่อด้าน
 - ง. ห่วงใย

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 9-10

“แหม่มเคยเป็นขอทาน ต่อมาเมื่อเศรษฐกิจมาจ้างเธอไปเป็นคนรับใช้ที่บ้าน และส่งเสียให้เรียนจนจบ ชั้น ม.3 ให้ทุนเปิดร้านค้าเล็กๆ จนเธอเก็บเงินได้ก้อนโต และทำการค้าขายจนมีฐานะร่ำรวย เธอภูมิใจในทรัพย์สินเงินทองที่มีอยู่ ไม่สนใจพ่อแม่ญาติพี่น้องที่มีฐานะยากจน”

9. พฤติกรรมของแหม่มตรงกับสำนวนในข้อใด
- ก. วัวลี้มดดิน
 - ข. ผ้าขี้ริ้วห่อทอง
 - ค. น้ำขึ้นให้รีบตัก
 - ง. ต่อหน้ามะพลับหลังหลังตะโก
10. พฤติกรรมของแหม่มในข้อใดที่นักเรียนไม่ควรนำมาปฏิบัติ
- ก. ความพยายาม
 - ข. ความเห็นแก่ตัว
 - ค. ความอกตัญญู
 - ง. ความทะเยอทะยาน

อ่านคำประพันธ์ต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 11-13

“จะพูดจาปราศรัยกับใครนั้น ไม่ควรพูดอ้ออิงขึ้นมิ่งกู แม่นจะเรียนวิชาทางค้าขาย จึงซื้อง่ายขายดีมีกำไร เป็นมนุษย์สุดนิยมเพียงลมปาก แม่นพูดดีมีคนเขาเมตตา	อย่าตะคั่นตะคอกให้เคืองหู คนจะหลูลวนลามไม่ขามใจ อย่าปากร้ายพูดจาอัชฌาสัย ด้วยเขาไม่เคืองจิตระอิดระอา จะได้ยากโหยหิวเพราะชีวหา จะพูดจาจงพิเคราะห์ให้เหมาะสม
--	---

11. คำประพันธ์นี้กล่าวถึงความสำคัญของข้อใด

- ก. การค้าขาย
- ข. การศึกษา
- ค. การพูด
- ง. การเป็นมนุษย์

12. สุวณห์ มีอาชีพค้าขาย ถ้าเธอปฏิบัติตนตามคำประพันธ์ข้างต้น เธอจะเป็นอย่างไร

- ก. มีลูกค้ามาซื้อของมาก
- ข. ค้าขายจนร่ำรวย
- ค. ไม่มีใครคบหา
- ง. มีแต่คนรัก

13. คำประพันธ์นี้สอดคล้องกับสำนวนใด

- ก. ปากไม่สิ้นกลืนน้ำนม
- ข. ปากเป็นเอกเลขเป็นโท
- ค. น้ำขุ่นไว้ในน้ำใสไว้นอก
- ง. น้ำท่วมทุ่งผักบุ้งโหรงเหรง

“สมัยเป็นชาวไทยภูเขา เขามีความเป็นอยู่อย่างเรียบง่าย มีอาชีพทำนา ทำไร่
เมื่อดินหมดความอุดมสมบูรณ์ก็โยกย้ายตัดไม้ถางป่าที่อื่นเพื่อทำนาทำไร่ต่อไป

14. นักเรียนคิดว่าสมัยอยู่ในเขตพื้นที่ของจังหวัดใด

- ก. สุราษฎร์ธานี
- ข. นครสวรรค์
- ค. แม่ฮ่องสอน
- ง. หนองคาย

อ่านคำประพันธ์ต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 15-17

<p>“ฉันมองสายน้ำในลำธาร ฉันได้พบฉันได้เห็นความเป็นไป ว่าสายน้ำไหลจากสูงไปสู่ต่ำ จากที่มากไปที่น้อยทุกคั้งคู่</p>	<p>ที่ไหลผ่านเรื่อยเรื่อยเอื่อยเอื่อยไหล ที่สายน้ำสอนให้ฉันได้รู้ ไหลเพื่อนำความสดใสนี้ไปสู่ เหมือนอ้อมชูแผ่แผ่เพื่อช่วยเหลือกัน”</p>
--	---

15. ธรรมชาติของน้ำในคำประพันธ์นี้มีลักษณะอย่างไร
- ไหลจากที่สูงลงสู่ที่ต่ำ
 - มีกระแสน้ำไหลเชี่ยว
 - กัดเซาะริมตลิ่ง
 - ให้ความชุ่มชื้น
16. “อ้อมชู” ในคำประพันธ์นี้หมายถึงอะไร
- ความชุ่มชื้น
 - การแบ่งปัน
 - การให้อภัย
 - การช่วยเหลือ
17. ถ้าคนในสังคมปฏิบัติตนเหมือนสายน้ำ สังคมจะเป็นอย่างไร
- มีคนเห็นแก่ตัวมากขึ้น
 - อยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข
 - ทุกคนมีฐานะเท่าเทียมกัน
 - ไม่มีช่องว่างระหว่างคนจนและคนรวย

อ่านข้อความต่อไปนี้ตอบคำถามข้อ 18-19

“แม่บอกแดงแล้วไงว่าอย่าตามใจปากมากนัก เป็นไงล่ะที่นี้เสื้อผ้าที่มีอยู่ก็ใส่ไม่ได้ ระวังเถอะ คลอเลสเทอรอลจะอุดตันเส้นเลือด”

18. “ตามใจปาก” หมายความว่าอย่างไร
- ทำอะไรตามใจตนเอง
 - กินอาหารตามใจชอบ
 - ไม่รู้จักประมาณตน
 - พูดมาก

19. ถ้านักเรียนเป็นแดงหลังจากฟังแม่แล้วนักเรียนจะเลือกกินอาหารในข้อใด

- ก. ทูเรียนกวน
- ข. ต้มจืดตำลึง
- ค. หมูพะโล้
- ง. พิซซ่า

“ไม่ต้องคิดมากหรอก หนทางยังอีกยาวไกล ถ้าลูกไม่ท้อแท้ สักวันลูกต้องประสบความสำเร็จแน่ๆ”

20. ผู้พูดมีความรู้สึกอย่างไร

- ก. ท้อแท้
- ข. เห็นใจ
- ค. สิ้นหวัง
- ง. น้อยใจ

อ่านคำประพันธ์ต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 21-22

“นิตยคนไทยทุกบ้าน ต้อนรับขับสู้ใส่ใจ	ใครมาเรือนชานอาศัย น้ำดื่มสงให้ทักทาย”
---	---

21. คนไทยมีนิสัยอย่างไร

ก. ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน	ข. มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่
ค. มีความรับผิดชอบ	ง. รู้จักประมาณตน

22. ถ้านักเรียนเป็นผู้มาเยือนสังคมไทยนักเรียนจะรู้สึกอย่างไร

- ก. อบอุน
- ข. สดชื่น
- ค. สนิทสนม
- ง. เป็นกันเอง

อ่านคำประพันธ์ต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 23-25

“ลมแล้งหอบไอแล้งมาล้อมฟ้า ฤดูแล้งเวียนมาไม่บรรเทา	แดดสาดแสงร้อนจ้ามืดเผา ทุกหย่อมเหี่ยวฝุ่่นปลิวว่อนร้อนเหลือทน”
--	---

23. เนื้อเรื่องในคำประพันธ์เกิดขึ้นในช่วงเดือนใด

ก. มิถุนายน	ข. กันยายน
ค. ธันวาคม	ง. เมษายน

24. เหตุการณ์ในคำประพันธ์นี้เกิดขึ้นบริเวณใด

ก.ทุ่งกว้าง	ข. ริมลำธาร
ค. ชายหาด	ง. กลางป่า

25. ต้นไม้ที่อยู่บริเวณนั้นจะเป็นอย่างไร

ก. ใบเขียวขจี	ข. กำลังผลิใบ
ค. ออกดอกออกผล	ง. ใบร่วงเหลือแต่กิ่งก้าน

“สำหรับฉันจะใช้ฝีมืออยู่ในตัวนี้แหละทำมาหากิน ฉันจะช่วยแม่ขายขนมไทย เพราะฉันชอบการค้าขาย แม่บอกว่าถ้าได้ฉันช่วยอีกแรง แม่จะเปิดบ้านทำร้านขายแทนการขึ้นรถ”

26. พฤติกรรมของ “ฉัน” ในข้อใดที่นักเรียนควรนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

ก. เปิดร้านค้าขายอาหาร
ข. ทำงานตามที่ตนถนัด
ค. เปิดร้านขายขนมไทย
ง. ช่วยเหลือพ่อแม่ในการทำงาน

“คนที่มีอำนาจนั้น สร้างทั้งมิตรและศัตรู หากเสียอำนาจเมื่อไรจะโดนแก้แค้นทันที ดังนั้นจึงต้องพยายามดำรงอำนาจไว้ตลอดไป เหมือนกับเหตุการณ์ปัจจุบันที่ผู้ที่เป็นฝ่ายเสียอำนาจกำลังโดนอำนาจเล่นงานแบบตามล้างตามเช็ด

27. แนวคิดสำคัญของข้อความนี้ตรงกับข้อใดมากที่สุด

ก. ศัตรูคือยาชูกำลัง ในการครองอำนาจ
ข. การแย่งชิงอำนาจเป็นเรื่องธรรมดาโลก
ค. ไม่มีมิตรและศัตรูที่ถาวรในการครองอำนาจ
ง. ดาต่อตา ฟันต่อฟัน เป็นวิธีการของผู้ครองอำนาจ

28. ความรู้สึกของผู้เขียนที่แฝงอยู่คือข้อใด

- ก. ไม่พอใจการใช้อำนาจ
- ข. เห็นใจผู้ที่เสียอำนาจ
- ค. ไม่เห็นด้วยกับการใช้อำนาจ
- ง. หมดหวังในการครองอำนาจ

“สำหรับผู้เก็บเงินไว้ในรูปแบบของสิ่งที่ซื้อหามาแต่ไม่ได้ใช้นั้น เท่ากับผลาญพรำเงินทองอย่างเปล่าเปลืองโดยแท้ เนื่องจากวัตถุดิบของคือพลังงานที่สะสมอยู่ในรูปแบบต่างๆ นั้นเอง ดังนั้น ถ้าเราไม่ใช่พลังงานนี้อย่างสม่ำเสมอมันก็จะตกอยู่ในภาวะชะงักงันและสูญเสียบ้างไปเปล่าๆ”

29. เจตนาของผู้เขียนคือข้อใด

- ก. ขอให้หยุดซื้อสิ่งของเครื่องใช้ที่ไม่จำเป็น
- ข. ขอให้หยุดสะสมสิ่งของเครื่องใช้ภายในบ้าน
- ค. ขอให้นำสิ่งของต่างๆ ออกใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด
- ง. ขอให้นำสิ่งของต่างๆ ที่ไม่ใช่ให้เป็นประโยชน์

“เงาของพ่อแม่ทอดทาบบนชีวิตของพวกเรา ท่านอยู่กับเราตลอดชีวิตอยู่ในใบหน้าท่าทาง อยู่ในมือและหัวใจ ตลอดชีวิตนี้เราพยายามแยกตัวจากท่านและเมื่อท่านจากไปนั้นแหละจึงรู้ว่าท่านกับเราไม่เคยพรากจากกัน”

30. ผู้เขียนมีความรู้สึกอย่างไร

- ก. รักและคิดถึงท่าน
- ข. เสียเวลาที่ผ่านมา
- ค. เกิดทูนพระคุณพ่อแม่
- ง. ไคร่ครวญถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา

“กวาดไปเถอะกวาดไปให้สะอาด ตราบที่คนมักง่ายมีกายกอง	กวาดทั้งปีทั้งชาติกวาดให้คล่อง ก็จะต้องเพิ่มไม้กวาดให้เยอะเยะ”
---	---

31. ผู้เขียนกล่าวข้อความข้างต้นนี้ด้วยเจตนาใด

- ก. ปลอบโยน
- ข. เสนอแนะ
- ค. ประชดประชัน
- ง. กระทบทกระเทือน

“ถ้าหากคนจะมีความรักชาติมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ ช่วยรักษาสิ่งที่เป็นประโยชน์ของชาติ ทรัพย์สินสมบัติของส่วนรวม เพื่อรัฐบาลจะไม่ต้องเสียทรัพย์สินไปโดยไม่สมควร ชาติบ้านเมืองก็จะเจริญขึ้น และผลแห่งความเจริญก็จะบังเกิดแต่ตัวเอง”

32. ผู้กล่าวข้อความนี้ต้องการอะไร

- ก. ให้ทุกคนมีความสุข
- ข. ให้ช่วยกันป้องกันชาติไทย
- ค. ให้ทุกคนรู้จักพัฒนาประเทศไทย
- ง. ให้รู้จักรักษาสาธารณสมบัติ

33. “ครอบครัวของเขาต้องสูญเสียลูกไปอย่างน่าอนาถ อนิจจา!” จากข้อความนี้แสดงว่าผู้กล่าวมีความรู้สึกอย่างไร

- ก. โกรธเคือง
- ข. สลดใจ
- ค. สงสัย
- ง. ท้อใจ

34. “นี่ก็เย็นมากแล้ว แม่ของหนูคงคอยอยู่ที่บ้าน รีบกลับเถอะนะจ๊ะ”

จากข้อความนี้ ผู้พูดแสดงความรู้สึกในข้อใด

- ก. กังวล
- ข. ตื่นเต้น
- ค. ห่วงใย
- ง. สงสาร

<p>“เหมือนขมื่นสิ้นรังจะหวังพัก ต้องระเห่ร่างกายไปวันวัน</p>	<p>ไร้ทั้งหลักและคอนจะนอนฝัน ใจพรั่นพรั่นหวนชีวิตเมื่อคิดครวญ”</p>
--	--

35. กวีมีความรู้สึกอย่างไร

- ก. ชีวิตว่าเหว
- ข. ชีวิตสิ้นหวัง
- ค. ชีวิตทุกข์ตรม
- ง. ชีวิตไร้จุดหมาย

“เป็นต้นไม้ขนาดใหญ่ มีใบเล็กเป็นฝอยคล้ายใบกระถิน ออกดอกเป็นช่อเล็กๆ มีสี
ขาวผสมเหลืองมีฝักเป็นข้อยาวงอคล้ายเคียว ฝักอ่อนจะมีสีเขียวแกมเทา ถ้าแก่จะเปลี่ยนเป็น
สีน้ำตาล มีสรรพคุณ คือ ผลใช้เป็นการระบาย เนื้อในของเมล็ดเป็นยาถ่ายพยาธิ ใบอ่อนใช้
แก้หวัดและไอ เปลือกนอกของเมล็ดใช้แก้ท้องเดิน”

41. นักเรียนจะใช้พืชชนิดที่กล่าวข้างต้นรักษาอาการของบุคคลในข้อใด
- ก. คุณแม่ท้องเสีย
 - ข. น้ำปิ้งถูกมีดบาด
 - ค. นายดำเป็นผื่นขึ้นเต็มตัว
 - ง. คุณครูเดินชนประตูจนหัวโน
42. “งานประจำปีของวัดนี้ มีผู้คนมีดฟ้ามั่ววุ่น มาชมมหรสพกันเนืองแน่น”
คำที่ขีดเส้นใต้มีความหมายคล้ายข้อใด
- ก. มากมาย
 - ข. มโหฬาร
 - ค. เหลือเฟือ
 - ง. หลากหลาย

“ถ้าคุณสูบบุหรี่วันละ 1 ซอง คุณจะได้รับนิโคตินสัปดาห์ละ 400 มิลลิกรัม
นิโคตินจำนวนนี้ถ้าร่างกายได้รับเข้าไปในคราวเดียวจะทำให้ตายทันที”

43. ข้อความนี้กล่าวถึงเรื่องใด
- ก. โทษของบุหรี่
 - ข. การรักษาสุขภาพ
 - ค. ปริมาณการสูบบุหรี่
 - ง. ความปลอดภัยของชีวิต

“วันแรกๆ เหมือนชีวิตของเราขาดอะไรไปสักอย่างหนึ่ง เราไม่ได้ยินเสียงม้าร้อง
ไม่มีเสียงกุกกักอยู่ในโรงม้า ไม่มีวันที่เราจะได้ไปนอนเล่นทอดหนุนอยู่ในคูน้ำแห้งซึ่งมีหญ้า
ระบัดอีกต่อไป”

44. ผู้กล่าวมีความรู้สึกอย่างไร
- ก. โศกเศร้า
 - ข. สงสาร
 - ค. ห่วงใย
 - ง. คิดถึง

“เมื่อเด็กทั้งสามเล่าเรื่องให้ฟังโดยละเอียดแล้ว ครูใหญ่ก็รีบรุดไปที่สถานีตำรวจทันทีตลอดเวลาตอนบ่ายวันนี้ ปิติ มานี และซูใจ เรียนหนังสือไม่รู้เรื่องเลย”

45. ครูใหญ่มีอาการคล้ายข้อใดมากที่สุด

- ก. สงสัย
- ข. ตื่นเต้น
- ค. ร้อนรน
- ง. หวาดกลัว

จงอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 46-47

“เนื้อสมันตัวหนึ่งถูกนายพรานไล่ทำร้ายเมื่อจวนตัวเข้าจะหนีต่อไปไม่รอด จึงแอบไปซุ่มตัวอาศัย พุ่มไม้แห่งหนึ่งเป็นที่กำบังร่างและพินสายตาของนายพรานได้ นายพรานมองไม่เห็น มุ่งตามไปเสียทางอื่น เกิดความชะล่าใจคิดว่าพ้นภัยแล้วจึงแตะเล็มกินใบไม้จนพุ่มไม้หายที่บพนายพรานย้อนกลับมาทางเก่าจึงมองเห็น จึงถูกนายพรานยิงด้วยธนูล้มลงตายก่อนจะตายมันนึกถึงโทษที่ตนได้ทำลาย พุ่มไม้ซึ่งมีคุณ”

46. จากเรื่องนี้ให้ข้อคิดอย่างไร

- ก. การประทุษร้ายผู้มีคุณ
- ข. ถึงคราวมีกรรม กรรมย่อมสนอง
- ค. การทำอะไรไม่ใคร่ควรยอมผิดพลาด
- ง. ความหิวกระหายทำให้เกิดความทุกข์และปัญหา

47. ลักษณะของการสำนึกคุณ ควรเป็นลักษณะใด

- ก. ผู้น้อยควรสำนึกคุณของผู้ใหญ่
- ข. ผู้ใหญ่ควรสำนึกคุณของผู้น้อย
- ค. บ่าวจะต้องอาศัยบารมีของนาย
- ง. บุคคลที่มีคุณย่อมมีทั้งผู้ใหญ่และผู้น้อย

จงอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 48-49

<p>“น้ำเอ๋ย น้ำใส เปี่ยมด้วยเมตตาและปราณี</p>	<p>เหมือนน้ำใจผุดผ่องไม่หมองศรี ผูกไมตรียั่งยืนชวนชื่นบาน”</p>
---	--

48. บทประพันธ์นี้เปรียบน้ำใสกับข้อใด
- น้ำใจที่ปราศจากความเศร้าหมอง
 - น้ำใจที่ผ่องใสของผู้มีเมตตา
 - น้ำใจที่ชื่นบาน ผ่องใส
 - น้ำใจที่ต้องการผูกมิตร
49. คำประพันธ์นี้สัมพันธ์กับการกระทำของใครมากที่สุด
- ฝืนยืมการบ้านเพื่อนมาลอก
 - อ้อยทำงานด้วยความซื่อสัตย์
 - มดเข้าร่วมโครงการปลูกป่า
 - นิตช่วยเพื่อนทำความสะอาดห้องเรียนทุกเช้า

จงอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 50-52

“ที่จริงเราทุกคนอาจจะเป็นคนที่มีชื่อเสียงได้ถ้ามีความพากเพียร และความพากเพียรนั้นเป็นสิ่งที่ น่าชื่นใจ น่าสนุกเฟลิดเฟลิน ตรงกันข้ามกับความเกียจคร้านซึ่งเต็มไปด้วยความมัวช้า ท้องฟ้าแห่งชีวิตเต็มไปด้วยความขมุกขมัว”

50. จากข้อความข้างต้น กล่าวถึงเรื่องใด
- แนวทางในการสร้างชื่อเสียง
 - ความเกียจคร้านเป็นสิ่งไม่ดี
 - สร้างชื่อเสียงได้ด้วยความเพียร
 - การจัดความมัวช้าออกจากชีวิต
51. จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายตามข้อใด
- แนะนำ
 - ตักเตือน
 - ให้แง่คิด
 - โน้มน้าว
52. ข้อใดเป็นผลจากความพากเพียร
- สมพงษ์ได้รับรางวัลจากเจ้าของเงิน
 - มาโนชได้เป็นเกษตรกรดีเด่นแห่งชาติ
 - ธีระสอบชิงทุนไปเรียนต่อต่างประเทศได้
 - กรทิพย์ได้รับความสำเร็จจากการขายที่ดินจนเป็นเศรษฐี

“ตำราจรรยาบรรณวิชาชีพของโรงเรียนเป็นอย่างดี ว่าเป็นคนทุจริต ฮี๊ย! แต่จับไม่ได้คาหนังคาเขาเสียที”

53. จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนกล่าวถึงในลักษณะใด

- ก. เสียใจ
- ข. ท้อแท้
- ค. เจ็บใจ
- ง. เศร้าใจ

จงอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 54-55

“ในการทำงานด้านต่าง ๆ นั้น แต่ละคนก็จะมีแนวทางการทำงานที่แตกต่างกันไป หากที่ยังไม่มีแนวทางก็ควรศึกษาจากผู้ใหญ่หรือรุ่นพี่ อย่่างไรก็อย่าไปคดโกงเขาให้เอาความสุจริตเป็นที่ตั้ง แล้วคุณจะรู้ว่าคุณทำงานได้ดีและถูกแนวทางแล้ว”

54. ผู้ใหญ่หมายถึงบุคคลในข้อใด

- ก. ผู้บังคับบัญชา
- ข. ผู้ที่ทำงานมากกว่า
- ค. ผู้ที่ทำงานที่เดียวกัน
- ง. ผู้ที่ทำงานจากที่อื่นมาก่อน

55. ผู้เขียนต้องการเน้นแนวทางในการทำงานในข้อใด

- ก. การเรียนรู้
- ข. ความอดทน
- ค. ความซื่อสัตย์
- ง. ความอดุสาหะ

56. ถ้าบุคคลในหน่วยงานต่าง ๆ ไม่มีความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน จะมีผลกระทบต่องานที่ทำอย่างไร

- ก. เสร็จล่าช้า
- ข. ไม่มีคุณภาพ
- ค. เกิดความเสียหาย
- ง. ไม่บรรลุเป้าหมาย

“อันรักษาศีลสัตย์กตเวที ทรลักษณ์อภัยคุณตาเขา	ย่อมเป็นที่สรรเสริญเจริญคน เทพเจ้าก็จะแข่งทุกแห่งหน”
---	---

57. ผู้กล่าวข้อความนี้มีจุดประสงค์อะไร

- สอนเรื่องการดูแลรูปลักษณ์
- สอนเรื่องควรหมั่นสรรเสริญผู้อื่น
- สอนให้สาปแช่งผู้ที่คิดร้ายแก่เรา
- สอนว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

“ทำความผิดแม้ไม่มีใครเห็น ตื่นระแวงกลัวระวังยังละเมอ	แต่ตัวเป็นผู้รู้อยู่เสมอ เพราะใจเพ้อกลัวผิดติดตามตน”
---	---

58. ข้อใดไม่ใช่โทษของการทำผิดตามข้อความนี้

- อยู่อย่างไม่ปกติสุข
- มีความร้อนรุ่มในใจ
- หวาดระแวงตลอดเวลา
- ความผิดจะมาสนองในวันหนึ่ง

59. ข้อใดไม่ใช่วินัยที่ควรเสริมสร้างให้เกิดขึ้นตั้งแต่วัยเด็ก

- ความประหยัด
- การนิยมไทย
- การตรงต่อเวลา
- การประพฤติตามสมัณนิยม

“ประเพณีที่มีมา เพลินใจใฝ่ประทัง ร่วมจิตเป็นหนึ่งเดียว แรงจ้ำที่พร้อมใจ	ทำแข่งเรือเพื่อมุ่งหวัง นำเรือสู้สู่เส้นชัย แม่น้ำเชี่ยวไม่แพ้ใคร แข่งครั้งใดได้ชัยครอง”
--	---

60. ชัยชนะเกิดจากข้อใด

- ความสามัคคี
- การวางแผนที่ดี
- การมีกำลังใจที่ดี
- การฝึกซ้อมที่หนักหน่วง

เลขที่

--	--	--

แบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน

แบบสอบถามฉบับนี้ถามเกี่ยวกับความรู้สึก ความคิดเห็นของนักเรียนด้านการเรียน ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีคำตอบข้อใดถูกหรือผิด ขอให้นักเรียนตอบให้ตรงกับความรู้สึกหรือความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด คำตอบจะไม่มีผลกระทบต่อการเรียนของนักเรียนแต่อย่างใด

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้มี 30 ข้อ ใช้เวลาทำ 20 นาที
2. ให้นักเรียนอ่านคำถามแล้วพิจารณาอย่างรอบคอบ แล้วตอบโดยทำเครื่องหมาย ✓ ให้ตรงกับช่องที่ตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด ดังตัวอย่างข้อ (0) ดังนี้

ข้อความ	ระดับความมั่นใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ข้าพเจ้าเชื่อว่าข้าพเจ้าสามารถ.....					
(0) ข้าพเจ้าตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายจนเสร็จได้	✓				

3. หลังจากทำแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว ให้นำแบบสอบถามส่งคืนผู้ดำเนินการสอบ

ขอขอบคุณ

(นางสาวทิพย์วิมล พัวเจริญสิน)

นิสิตสาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความมั่นใจ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	ข้าพเจ้าเชื่อว่าข้าพเจ้าสามารถ.....					
1	ใช้ความสามารถของตนเรียนรู้ด้วยตนเองได้อย่างเต็มที่					
2	ตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายจนเสร็จได้					
3	นั่งอ่านหนังสือได้เป็นเวลานานๆ					
4	แลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อนในกลุ่ม					
5	ตรวจสอบความถูกต้องของงานได้ด้วยตนเอง					
6	แก้ไขงานที่บกพร่องได้					
7	มุ่งมั่นและตั้งใจทำงานยากๆ ได้จนสำเร็จ					
8	หาความรู้เพิ่มเติมได้ด้วยตนเอง					
9	ทำข้อสอบได้ด้วยตนเอง					
10	มีการวางแผนในการทำงานได้ดี					
11	ทำงานหรือการบ้านที่ยากได้					
12	แสวงหาแนวทางในการทำงานให้ดีขึ้น					
13	ปฏิเสธไม่ให้เพื่อนลอกข้อสอบได้					
14	ทบทวนบทเรียนให้ทันเพื่อนได้ถ้าขาดเรียน					
15	แก้ปัญหาในการทำงานได้					
16	ใช้เวลาว่างในการค้นคว้าเพิ่มเติม					
17	ทำตามกฎข้อบังคับของโรงเรียนได้					
18	ทำงานเสร็จภายในเวลาที่กำหนด					
19	ทำงานได้จนสำเร็จถึงแม้ว่าจะมีอุปสรรค					
20	พัฒนาการทำงานของตนเอง					
21	ทบทวนบทเรียนหลังเรียน					
22	ทำการบ้านได้โดยไม่ต้องลอกของเพื่อน					
23	เพิ่มความคาดหวังในการทำงาน					
24	ปรับปรุงตนเองให้ทำสิ่งถูกต้องได้					
25	ไม่เบื่อหน่ายในการทำงานแม้จะต้องทำเป็นเวลายาวนาน					
26	แก้ไขงานที่ผิดพลาดให้ถูกต้อง					

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความมั่นใจ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	ข้าพเจ้าเชื่อว่าข้าพเจ้าสามารถ.....					
27	ทำงานที่ได้รับมอบหมายโดยไม่ต้องพึ่งผู้อื่น					
28	ทำงานกลุ่มจนสำเร็จถึงแม้จะมีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนร่วมงาน					
29	ทำงานที่ได้รับมอบหมายส่งทันตามกำหนด					
30	ยอมรับความผิดพลาดจากการกระทำของตนเองได้					

ภาคผนวก ค

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญประเมินความสอดคล้องของแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญประเมินความสอดคล้องของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. อาจารย์ ดร. ละเอียด รัชส์เผ่า	คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. อาจารย์ ดร. มณฑิรา จารุเพ็ง	ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. รองศาสตราจารย์ชำนาญ รอดเหตุภัย	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
4. รองศาสตราจารย์ลินจง จันทรวราทิตย์	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประวิณ พูลทรัพย์	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ สกุล	นางสาวทิพย์วิมล พัวเจริญสิน
วันเดือนปีเกิด	4 มีนาคม 2517
สถานที่เกิด	อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	2/51 ม.3 ตำบลสวนกล้วย อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี 70110
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ข้าราชการครู คศ. 1
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนวัดโพธิ์รัตนาราม อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2539	กศ.บ.(ภาษาไทย) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2542	ศษ.บ.(คณิตศาสตร์) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
พ.ศ. 2552	กศ.ม.(การวิจัยและสถิติทางการศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ